

Ὁρθόδοξος Ἕνστασις

καὶ Μαρτυρία

Περίοδος Γ΄

Ἄριθ. 2 • Ἀπρίλιος - Ἰούνιος 2008

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
Ἱερά Σύνοδος τῶν Ἕνισταμένων

«ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑ»

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ

ὑπὸ τῆς Γραμματείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

ΠΡΟΝΟΙΑ:

Τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ὁρεῶν κ. Κυπριανοῦ
Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς Ἀττικῆς

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης

ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗΣ ΚΛΗΣΕΩΣ

210 2411380, 210 2411316

ΤΗΛΕΑΝΤΙΓΡΑΦΑ (Telefax)

210 2411080

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ (e-mail)

Kyprianos@synodinresistance.org

ΙΣΤΟΣΕΛΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟΝ

<http://www.synodinresistance.org>

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς Ἀττικῆς
Τ.Θ. 46006 - 133 10 ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ
Γίνονται δεκταὶ προαιρετικαὶ εἰσφοραί.

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ ΚΑΙ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς Ἀττικῆς

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Κωνσταντῖνος Γ. Κουκουδάκης
Ζωοδόχου Πηγῆς 91-93, Ἀθήναι
Ἀριθ. τηλεφ.: 210 6461660

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

• Περίοδος Γ΄ • Ἀριθμὸς Τεύχους 2 • Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2008 •

Περιεχόμενα

† <i>Ἐπισκόπου Ὁρειῶν Κυπριανοῦ, Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων</i>	
■ «Τὸ ὕστατο ἐχέγγυο τῆς ἀληθείας» – Ὁ Θεὸς καὶ ὁ λόγος Του	3
Α΄. Ἐπίσημα Κείμενα	
ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ	
■ Αἱ τακτικαὶ Συνεδριάσεις Αὐτῆς Ζ΄/12.12.2007 – ΙΘ΄/27.6.2008 ἐκ.ἡμ.	7
Β΄. Μελέται - Κείμενα - Μαρτυρίαι	
■ Ἡ ΙΣΤ΄ Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως	
† <i>Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως Χρυσσοστόμου</i>	
■ ἝΑνοιγμα τῆς Συνάξεως – Εἰσαγωγή στὴν Ὁμιλία	15
† <i>Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος</i>	
■ «Ὁ Διάλογος μὲ τὸ Βατικανὸ καὶ οἱ Ἀντιπαπικὲς Δηλώσεις»	17
† <i>Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως Χρυσσοστόμου</i>	
■ Ἐπίλογος	40
Γ΄. Χρονικὰ Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων	
■ Ἐπίσκεψις Ὁρθοδόξων Ἐνισταμένων ἀπὸ τὴν Ἰταλία στὴν Ὀδησσὸ τῆς Οὐκρανίας	43
■ ἝΑγια Θεοφάνια 2008	44
■ Ἡ 29ῆ ἐπέτειος τῆς Ἀρχιερωσύνης τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Κυπριανοῦ	46
■ Ὁ Ἑορτασμός τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων	47
■ Ἡ Πανήγυρις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ Ἕτνα Καλιφορνίας	50
■ Ἡ Ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ στὴν Ἀγγλία	51
■ Ἡ Ὁρθόδοξος Ἱεραποστολὴ στὴν Αἴτιν	52
■ Ἡ Ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως στὴν Ἑξαρχία τῶν Ἐνισταμένων Ἀμερικῆς	54
Νεκρολογία	
■ † Ἀρχιμανδρίτης Σέργιος Γιαζαντζιέφ (1924-2008)	54

© 2008 Ἱερά Μονή Ἁγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς Ἀττικῆς

ISSN 1106-9651

«Τὸ ὕστατο ἐχέγγυο τῆς ἀληθείας»

Ὁ Θεὸς καὶ ὁ λόγος Του

Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου
Ἐπισκόπου Ὠρεῶν κ. Κυπριανοῦ
Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

ΕΧΕΙ ἐπισημανθῆ λίαν ἐπιτυχῶς, ὅτι ἡ περικοπὴ ἀπὸ τῆς Πράξεως τῶν Ἀποστόλων, ἡ ὁποία ἀναγινώσκεται κατὰ τὴν μνήμη τῶν Ἁγίων 318 Θεοφόρων Πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ Α΄ Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου ¹,

«ἔχει μίαν θεολογικὴν πυκνότητα καὶ μίαν διαχρονικὴν ἐπικαιρότητα, πὸν τὴν καθιστοῦν ἀκρογωνιαῖο λίθο στὴν ὅλη διδασκαλία τῶν Ἀποστόλων καὶ κατ' ἐπέκταση στὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῶν αἰώνων» ².

Στὸν περίφημο Λόγο του πρὸς τοὺς Ποιμένας τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἐκκλησίας, ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος προφητεῦει («ἐγὼ γὰρ οἶδα»), ὅτι θὰ πλῆξουν τὴν τοπικὴ Ἐκκλησία αἰρετικοὶ («ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα»), οἱ ὁποῖοι θὰ προκαλέσουν σχίσματα («τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν»).

Αὐτοὶ οἱ αἰρετικοὶ καὶ σχισματικοὶ θὰ προέρχονται, τονίζει ἐμφατικῶς ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος, ἀπὸ σαῶς τοὺς ἰδίους, ἀπὸ σαῶς τοὺς θεοπροβλήτους Ἐπισκόπους («ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται»), ἡ δὲ πτῶσις αὐτῆ τῶν Ποιμένων θὰ εἶναι ὄχι μόνον ἡ πλέον τραγικὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ πλέον ἐπικίνδυνος γιὰ τὴν Ἐκκλησία, γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ Τῆς ταυτότητα, γιὰ τὴν σωτηριολογικὴ Τῆς ἀποστολή.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἀπὸ μίαν «ἔσωθεν ἔκπτωσιν» δὲν ἐξαιροῦνται μήτε οἱ Ἐπίσκοποι, ἡ ἔντονος προτροπὴ τοῦ ἱεροῦ Παύλου: «Διὸ γρηγορεῖτε!» ³, λαμβάνει παν-εκκλησιαστικὴς διαστάσεις, δηλαδὴ ἀπευθύνεται τόσο πρὸς τοὺς Ποιμένας, ὅσο καὶ πρὸς τὸ Ποίμνιον.

* * *

ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ εἶναι ἐξ ἴσου ὑπεύθυνοι ἔναντι τῆς Ἀληθείας καὶ ὀφείλουν ἐπίσης νὰ μὴν ἐφησυχάζουν, οὔτε νὰ ἔχουν τυφλὴ ἐμπιστοσύνη στοὺς Ποιμένας ἢ ραθυμία καὶ ὁ πνευματικὸς νυσταγμὸς δὲν ἔχουν θέσι στὸ Ζῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Ἔνεκα τούτου, «ὁ Ὁρθόδοξος ὀφείλει νὰ ἀναζητᾶ πάντα μὲ σαφήνεια τὴ διαχωριστικὴ γραμμὴ πὸν διακρίνει ὀρθοδοξία καὶ ἑτεροδοξία» καὶ ἡ ἀνησυχία στὴν περίπτωσι αὐτῆ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ βαθύτερη καὶ ἐντονότερη, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ θέμα αἰωνίου ζωῆς καὶ σωτηρίας» ⁴.

Τὸ πνευματικὸ περιεχόμενον τοῦ «Γρηγορεῖτε!» δὲν ἀφορᾷ μόνον τὴν διασφάλισι τῆς προσωπικῆς μας ἀκεραιότητος ἀπὸ τῆς ἐπιβουλῆς τῶν ἀκαθάρτων πνευμάτων διὰ μέσου τῶν παθῶν μας, ἀλλ' ἀφορᾷ καὶ τὴν διασφά-

1. Πράξ. κ' 16-18, 28-36.

2. Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανοῦ, Στὸ Περιθῶριον τοῦ Διαλόγου (1980-1990), σελ. 79 (Εὐθύνῃ καὶ Αὐθεντία), ἐκδόσεις «Δόμος», Ἀθήνα 1991.

3. Πράξ. κ' 31.

4. Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανοῦ, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 85 (Ὁρθόδοξοι καὶ Ἐτεροδόξοι).

λοι τῆς Ἀποστολικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως, ἐφ' ὅσον ἡ Ὁρθή Πίστις καὶ ἡ Ἀλήθεια ταυτίζονται μὲ τὴν Σωτηρία.

Ἡ **προσευχή**, ὡς προσωπικὸ καὶ συλλογικὸ ἄθλημα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς πηγὴ καὶ ὁδὸς καθάρσεως, φωτισμοῦ καὶ θεώσεως, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λειτουργῇ εἰς βάρος τῆς **προσοχῆς** γιὰ τὴν ἀκεραιότητα τῆς Πίστεως, γιὰ τὴν ἀκεραιότητα τῶν φορέων τῆς Πίστεως.

Ἡ **χαρισματικὴ ζωὴ** στὴν Ὁρθοδοξία ἦταν πάντοτε συνδεδεμένη ἀρρήκτως μὲ τὸν **χαρισματικὸ ζῆλο** γιὰ τὴν διατήρησι τῆς ἱερᾶς Παρακαταθήκης, ἐξ αἰτίας δὲ αὐτῆς τῆς συζεύξεως οἱ κατ' ἐξοχὴν Ὁμολογηταὶ τῆς Πίστεώς μας ἦσαν ἀνέκαθεν οἱ Μοναχοί.

* * *

ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ, ἐγείρεται τὸ καιρὸ ἐρώτημα: ἂν ἀκόμη καὶ οἱ Ποιμένες ὑπόκεινται στὴν “ἔκπτωσιν”, στὴν αἵρεσι καὶ τὴν ἀποστασία, μήπως ὑφίσταται “μία γενικὴ ἀνασφάλεια” ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ποιὸ θὰ εἶναι γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς «τὸ ὕστατο ἐχέγγυο τῆς Ἀληθείας»⁵;

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος εἶναι σαφέστατος στὴν ἀπάντησί του:

«Καὶ τὰ νῦν παρατίθεται ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος Αὐτοῦ»⁶. Σᾶς ἐμπιστεύομαι στὸν Θεὸ καὶ στὸν λόγο, τὸν ὁποῖο ἡ Χάρις Του μᾶς ἀπεκάλυψε· αὐτὸς ὁ λόγος Του θὰ σᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ κάθε πλάνη καὶ διαστροφῇ.

Ὁ ἐξ ἀποκαλύψεως λόγος εἶναι γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ **θεμέλιο καὶ κανὼν** ὁ Θεὸς διὰ τοῦ λόγου τῆς Χάριτός Του, ὅπως μᾶς ἀποκαλύπτεται στὰ Ἱερὰ Κείμενα τῆς Ἐκκλησίας (Βιβλικά, Συνοδικά, Πατερικά), ἀποτελεῖ γιὰ τοὺς πιστοὺς τὸ **ὑστατο ἐχέγγυο τῆς Ἀληθείας**, μᾶς στηρίζει ἄσειστα στὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ μᾶς καθοδηγεῖ ἀπλανῶς εἰς «κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν»⁶.

Ὑψίστη λοιπὸν καὶ μοναδικὴ ἐλπίδα καὶ ταυτοχρόνως παν-ασφαλὲς κριτήριον, γιὰ τὸν θεοφόρο Παῦλο, ἀποτελεῖ **ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς καὶ ὁ λόγος Του**, ὁ ὁποῖος κρίνει καὶ διακρίνει καὶ δοκιμάζει ἀuthεντικὰ τὶς θεολογίας καὶ τὶς θεωρίες καὶ τὶς πράξεις τῶν ἐκπεσόντων Οἰκουμενιστῶν, οἱ ὁποῖοι στὴν ἐποχὴ μας λαλοῦν καὶ πράττουν **διστραμμένα**.

Ἡ ἀπόλυτος πιστότης, ἔργῳ καὶ λόγῳ, στὸ ὕστατο αὐτὸ ἐχέγγυο τῆς Ἀληθείας, ἀποδεικνύει ποιοὶ ὄντως γρηγοροῦν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ...

26η Μαΐου 2008 ἐκ.ήμ.

† Κυριακὴ τῶν Ἁγίων 318 Θεοφόρων Πατέρων

5. Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανοῦ, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 83.

6. Πράξ. κ' 32.

Α΄.

Ἐπίσημα Κείμενα

ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

Αἱ τακτικαὶ Συνεδριάσεις Αὐτῆς Ζ´/12.12.2007 ἐκ.ἡμ. – ΙΘ´/27.6.2008 ἐκ.ἡμ.

Α´. Λόγοι ἀνεξάρτητοι τῆς θελήσεώς μας δὲν ἐπέτρεψαν εἰς τὴν Γραμματεῖαν νὰ συνεχίσῃ τὴν δημοσίευσιν τῶν πεπραγμένων τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ἡ ὅποια ἐξηκολούθησεν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου, ὁπότε ἀνεκοινώθησαν τὰ τῆς Συνεδριάσεως ΣΤ´/28.11.2007 ἐκ.ἡμ., ἀπροσκόπτως νὰ συνεχέσθῃ καὶ νὰ διασκέπτεται ἐπὶ τῶν θεμάτων, τὰ ὅποια ἀφοροῦν τὸ Διδακτικόν, Λειτουργικόν, Ποιμαντικόν, Ἱεραποστολικὸν καὶ Διεκκλησιαστικὸν ἔργον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινοτήτός μας.

α. Τῶν Συνεδριάσεων προΐσταται, ὡς Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κ. Κυπριανός, συνεδρευόντων τῶν Θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομου, Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμεντος, τελούντος χρῆθ Γραμματέως.

β. Αἱ Συνεδριάσεις πραγματοποιοῦνται ἐν τῇ Μητροπολιτικῇ Ἔδρᾳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, ἥτοι ἐν τῇ παρὰ τὴν Φυλὴν Ἀττικῆς Ἱερᾶ Μονῆ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης.

γ. Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος συνέρχεται τακτικῶς κατὰ δεκαπενθήμερον, ἐν ἡμέρᾳ Τρίτῃ, ἐὰν δὲ ὑπάρξῃ κώλυμα, ὀρίζεται συνοδικῶς ἡ ἡμέρα τῆς ἐπομένης Συνεδριάσεως.

* * *

Β´. Κατὰ τὰς δέκα τρεῖς συνολικῶς Συνεδριάσεις (Ζ´-ΙΘ´), ἀπὸ τῆς 12.12.2007 ἐκ.ἡμ.

μέχρι τῆς 27.6.2008 ἐκ.ἡμ., ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἀντιμετώπισε μεγάλο πλῆθος θεμάτων, διεκπεραίωσε πολλὰς ὑποθέσεις καὶ προήγαγε τὴν Μαρτυρίαν τῆς Ἐκκλησίας μας.

α. Τὸ πλεόν σοβαρὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἀπασχόλησε κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ἐπτάκις τὴν Ἱερὰν Σύνοδον (Συνεδριάσεις Ζ´, Θ´, ΙΑ´, ΙΒ´, ΙΖ´, ΙΗ´, ΙΘ´), ἦτο ὁ Διάλογος εἰς τὴν προοπτικὴν τῆς Ἐνώσεως μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς «Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» ὑπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κύριον Χρυσόστομον.

1. Ἡ Ἐναρξίς Ἀνεπισήμου Διαλόγου (16.2.2008 ἐκ.ἡμ.) εἶχεν ἤδη ἀναγγελθῆ διὰ σχετικῆς Ἀνακοινώσεώς μας (27.2.2008 ἐκ.ἡμ.), ἡ ὅποια καὶ ἐδημοσιεύθη (βλ. «Ο.Ε.Μ.», ἀριθ. 1/Ἰανουάριος-Μάρτιος 2008, σελ. 30).

2. Μέχρι τέλους Ἰουνίου ἐπραγματοποιήθησαν συνολικῶς τρεῖς Συναντήσεις (Α´-Γ´) καὶ συνετάχθησαν τέσσαρες ἐνδο-συνοδικαὶ Ἐκθέσεις (Α´-Δ´), πρὸς ἐνημέρωσιν ἀπάντων τῶν Ἱεραρχῶν μας.

3. Ὁ Ἀνεπίσημος Διάλογος συνεχίζεται μετὰ πολλὴν προσευχὴν καὶ περισκεψιν, αἱ δὲ προοπτικαὶ αὐτοῦ εἶναι μέχρι τοῦδε λίαν ἐνθαρρυντικαί.

4. Ἀναμένεται κατ' αὐτάς, μετὰ τὴν λήξιν τῶν Ἀνεπισήμων Διασκέψεων (12.7.2008 ἐκ.ἡμ., Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Ἀγγέλων Ἀφιδνῶν), ἡ ἐκπόνησις καὶ περαιτέρω συνοδικὴ ἐγκρισὶς ἐνὸς ἐπισήμου κεμένου, τὸ ὁποῖον θὰ κρίνῃ καθοριστικῶς τὴν πολὺμηνον ἐνωτικὴν διερ-

γασίαν, εἰς τὴν προοπτικὴν τοῦ κοινοῦ Ποτηρίου.

6. Ἐνα ἐπίσης σοβαρὸν θέμα, δεύτερον κατὰ σειρὰν προτεραιότητος, τὸ ὁποῖον ἀπησχόλησεν ἐμπόνως τὴν Ἱερὰν Σύνοδον (*Συνεδριάσεις ΙΑ΄, ΙΓ΄, ΙΕ΄, ΙΣΤ΄, ΙΗ΄*), ἦτο ἡ αἴτησις -προφορικὴ καὶ γραπτὴ (3/16.2.2008)- ἐπανυπαγωγῆς τοῦ ἐπισκόπου κυρίου Ἀγγέλου (Ἀναστασίου), πρώην Αὐλώνος, ἐν βαθεῖα μετανοία καὶ αὐτομεμψία, εἰς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Σύνοδον τῶν Ἐνισταμένων, ἐν τῇ Ὁποία ἐχειροτονήθη τὸ ἔτος 1996 καὶ ἐξ ἼΗΣ ἀπεμακρύνθη ἀναίτιως τὸ ἔτος 2002.

1. Τὸ ὄλον ζήτημα ἀντιμετωπίσθη μετὰ βαθείας περισκέψεως, ἐν τέλει δὲ ἐτέθη ὑπ' ὄψιν ἀπάσης τῆς Ἱεραρχίας ἡμῶν, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν Σύγκλησιν Αὐτῆς τὸν ἐρχόμενον Ὀκτώβριον, δι' ἐιδικῆς *Ἐκθέσεως* (Αριθ. Πρωτ. 489/3.4.2008 ἐκ.ἡμ.) ὑπὸ τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου.

2. Παραδόξως καὶ ἐν ἀναμονῇ τῆς γνώμης ἀπάντων τῶν ἀγίων Ἀρχιερέων, διεμηνύθη εἰς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Σύνοδον, ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου κ. Ἀγγέλου μέσῳ τοῦ πρωτοσυγγέλλου αὐτοῦ, διὰ τηλε-ομοιοτυπικοῦ *Γράμματος* (9/22.4.2008, Μεγάλῃ Τρίτῃ), «ἄς παύσῃ πᾶσα ἐνέργεια πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν (τῆς ἐπανενώσεως)», «πᾶν δὲ ὅ,τι διημείφθη μεταξὺ ἡμῶν, ἄς θεωρηθῇ ὡς μηδέποτε γενόμενον».

3. Ἡ ἐπώδυνος αὐτὴ ὑπόθεσις ἔκλεισεν ὀριστικῶς καὶ ἀνεκκλήτως διὰ τὴν ἡμετέραν Ἱερὰν Σύνοδον, ὅταν ἐγνωστοποιήθη δημοσίως τὸ «χρονικὸν χειροτονίας τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Μαρτυρουπόλεως κ. Πορφυρίου [πρωτοσυγγέλλου τοῦ ἐπισκόπου Ἀγγέλου]», «ἀπὸ τὴν» δῆθεν «μεγαλυτέρα γνησία

ἽΟρθόδοξον Ρωσικὴν Σύνοδον τῆς Αὐτονόμου ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μεδιολάνων, Ἀκυλίας καὶ πάσης Λογγομβαρδίας κ.κ. Εὐλογίου» (5/18.5.2008, Κυριακὴ Παραλύτου).

γ. Τὸ τρίτον σοβαρὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἐκλήθη ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος νὰ ἀντιμετωπίσῃ (*Συνεδριάσεις ΙΕ΄, ΙΘ΄*), ἦτο ἐν ἐσωτερικὸν πρόβλημα τῆς Ἀδελφῆς ἐν Βουλγαρίᾳ Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ταλαιπωροῦν Αὐτὴν ἀπὸ ἐτῶν, ἐξελισσόμενον δὲ εἰς ἀκήρυκτον σχῆμα.

1. Ὁ ἱερομόναχος Κασσιανὸς (Ἀγγέλωφ), κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς ἐν Βουλγαρίᾳ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου (4.11.2005 πολ.ἡμ.), ἔχει διαγραφῆ ἐκ τοῦ Ἱερατικοῦ Αὐτῆς Καταλόγου, ἐκτοτε δέ, θεωρῶν ἑαυτὸν ὡς ἀδικηθέντα, προσπαθεῖ νὰ ἐξεύρη τρόπους ἀποκαταστάσεως ἢ δικαιώσεώς του.

2. Εἰς τὴν προοπτικὴν αὐτὴν, ἀπθύθουν ἐκκλητον εἰς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Σύνοδον, συνεπικουρούμενον ἀπὸ σειρὰν ἄλλων κειμένων ὑπὸ λαϊκῶν Βουλγάρων συντεταγμένων, ἄλλων μὲν ὑποστηριζόντων τὸν π. Κασσιανόν, ἄλλων δὲ καταφερομένων ἐναντίον τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Τριάδιτσα κυρίου Φωτίου, ὁ ὁποῖος ἐπίσης ἔγραψεν εἰς ἡμᾶς σχετικῶς.

3. Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισε νὰ ἀπαντήσῃ πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις, μὲ βασικὴν θέσιν, ὅτι εἴμεθα ἀναρμόδιοι νὰ ἐπέμβωμεν εἰς ἐν λελυμένον ἐσωτερικὸν πρόβλημα μιᾶς Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας.

* * *

Γ'. **Έτερα** θέματα, τὰ ὅποια ἀπησχόλησαν τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἦσαν μεταξύ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

α. Τὰ τῆς ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς.

1. Ἡ ποικιλότροπος συμπαράστασίς μας καὶ ἀντιμετώπισις τῶν προβλημάτων εἰς τὰς ἱεραποστολικὰς Κοινοτήτάς μας εἰς Κονγκό Μπραζαβίλ, Κονγκό, Κένυαν, Αὐστραλίαν, Σινγκαπούρη-Μαλαισίαν, Τσεχίαν-Σλοβακίαν καὶ Ἀγγλίαν συνεχίσθη (Συνεδριάσεις Η', Θ', Ι', ΙΑ', ΙΓ', ΙΕ', ΙΘ').

2. Ἡ ἱεραποστολικὴ Κοινότης ἐν Νοτίῳ Ἀφρικῇ, περὶ τὸν πρῶτον ἱερομόναχον π. Ἡλίαν Πάλμον, μετὰ καὶ τὴν κοίμησιν τοῦ Ἀρχιμ. π. Ναζαρίου Πριμπογιάν, διήλθε δεινὴν αὐτοκαταστροφικὴν κρίσιν καὶ ἤδη ἔχει τεθῆ ἐκτὸς τῆς Ἱεραῶς ἡμῶν Συνόδου (Συνεδριάσεις Ζ', Η', ΙΑ', ΙΒ', ΙΓ'). Βλ. καὶ σχετικὴν Ἀνακοίνωσιν («Ἐνημέρωσις γιὰ τὴν Ἱεραποστολὴν στὴν Ν. Ἀφρικῇ») τῆς 2/15.2.2008 ἐν περιόδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 342/Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 2008, σελ. 139.

3. Ἦδη διανοίγονται εὐοίωνοι προοπτικαὶ διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐνστασιν εἰς Ἄπω Ἀνατολήν (Συνεδριάσεις ΙΕ', ΙΣΤ').

6. Τὰ τῶν Ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.

1. Εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἔтна ὑπῆχθη ἡ ἐν Τορόντῳ τοῦ Καναδά Ἐνορία τῶν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης (Συνεδριάσεις Ι', ΙΗ'), ὡς καὶ ὁ ἐκ τῆς πρώην Ἀδελφῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς Πρωτοδιάκονος Γεώργιος Σκδὸρ (Συνεδριάσεις ΙΖ'), ἀπεφασίσθη δὲ ἡ συμμετοχὴ τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Ἔтна κ. Χρυσοστόμου εἰς Διεθνῆς Συνέδριον ἐν Βουκουρεστίῳ Ρουμανίας κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τρ.ἔ., ὡς καὶ ἡ

συνεργασία αὐτοῦ μετὰ τὸ ἴδρυθὲν ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ Κωνσταντίνου Καβαρνοῦ Ἰδρυμα Βυζαντινῶν Μελετῶν εἰς Η.Π.Α. (Συνεδριάσεις ΙΓ').

2. Τὴν Ἱερὰν Ἐπισκοπὴν Λούνης ἐν Ἰταλίᾳ ἐπεσκέφθη ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κύριος Ἀμβρόσιος, ἐπίσης δὲ ἐνεκρίθη καὶ ἐστάλη αἴτησις πρὸς τὰς Ἰταλικὰς Ἀρχὰς διὰ παραχώρησιν λατρευτικοῦ χώρου εἰς Μπάρι (Συνεδριάσεις ΙΔ', ΙΣΤ').

3. Ἀντιμετωπίσθησαν θέματα ποιμαντικῆς καὶ κανονικῆς φύσεως εἰς τὴν ἐν Ν. Ὀσσετία Ἱερὰν Ἐπισκοπὴν Ἀλανίας (Συνεδριάσεις Θ', ΙΓ').

γ. Τὰ τῶν Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν.

1. Ἀπεφασίσθη ἡ διευρυμένη συμμετοχὴ τῆς Ἱεραῶς ἡμῶν Συνόδου εἰς τὴν Πανήγουριν τῆς Μεταμορφώσεως τῆς ἐν Ρουμανίᾳ Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας: τρεῖς Ἀρχιερεῖς, εἷς Ἱεροδιάκονος, πέντε Μοναχαὶ καὶ τριάντα ἕξ λαϊκοὶ (Συνεδριάσεις Ι').

2. Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος τῆς Ἱεραῶς Συνόδου, Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὠρεῶν κ. Κυπριανός, θὰ μεταβῆ εἰς Σόφιαν Βουλγαρίας, προκειμένου νὰ συμμετάσχη εἰς τὴν Πανήγουριν τοῦ Καθηδρικοῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου κατὰ τὴν 15ην Αὐγούστου.

3. Συνεζητήθησαν ἐπανειλημμένως θέματα ἀφορῶντα τὰς σχέσεις μας μετὰ τῆς Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν Προσωρινὴν Ὑπερτάτην Ἐκκλησιαστικὴν Διοίκησιν (Π.Υ.Ε.Δ.) τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς (Ρ.Ο.Ε.Δ.), ἀλλὰ καὶ εὐρύτερα μετὰ θέματα ἔχοντα ἄμεσον ἢ ἔμμεσον σχέσιν μετὰ τοὺς Ἀδελφοὺς ἡμῶν Ρώσους Ἀντι-οικουμενιστὰς (Συνεδριάσεις Ζ', Θ', Ι', ΙΒ', ΙΔ', ΙΖ', ΙΗ').

• Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κύριος Ἀμβρόσιος, κατόπιν σχετικῆς προσκλήσεως, μετέβη εἰς Ἀϊτὴν τῆς Καραϊβικῆς καὶ ἐχειροτόνησε εἰς Πρεσβύτερον τὸν Διάκονον Ἀμβρόσιον Νοέλ, ἀνήκοντα εἰς τὴν Ἱεραποστολὴν τῆς Ἀδελφῆς Π.Υ.Ε.Δ.-Ρ.Ο.Ε.Δ. (Συνεδριάσεις *ΙΒ'*).

δ. Τὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ/Ἀντι-οικουμενισμοῦ.

• Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐνημερώθη ἐπὶ θεμάτων, σχετιζομένων μὲ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ (φιλο-οικουμενιστικὴ ὁμιλία τοῦ μητροπολίτου Ἰωαννίνων κ. Θεοκλήτου εἰς τὴν Θρονικὴν Ἑορτὴν τοῦ Φαναρίου, 30.11.2007), ὡς καὶ τοῦ Ἀντι-οικουμενισμοῦ (ἀντιπαπικὴ Ἐγκύκλιος Χριστουγέννων τοῦ μητροπολίτου Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Κοσμᾶ) (Συνεδριάσεις *Ζ'*).

ε. Τὰ τῶν «Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν».

• Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐνημερώθη ἐπὶ ἐξελίξεων εἰς τὰς τάξεις τῶν διαφόρων ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐξωτερικῶ ἐκκλησιαστικῶν Κοινοτήτων «Γ.Ο.Χ.» καὶ ἐσχολίασεν αὐτὰς ἀξιολογικῶς (Συνεδριάσεις *ΙΕ', ΙΗ'*).

* * *

Δ'. Τέλος, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἠσχολήθη καὶ ἀπεφάσισεν ἐπὶ τῶν ἐξῆς:

α. Ἐδέχθη, κατόπιν αἰτήσεως, ὑπὸ τὴν Δικαιοδοσίαν τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς, τὴν Ἑνορίαν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, παρὰ τὴν Ἐλευσίνα Ἀττικῆς (*Μαΐος 2008*).

β. Ἔθεσε, κατόπιν αἰτήσεως, ὑπὸ τὴν Δικαιοδοσίαν τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ

καὶ Φυλῆς, τὸν ἀνεγερθηρόμενον Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης εἰς Ἄνω Ἀχαρνὰς Ἀττικῆς παρὰ ὁμωνύμου Ἐκκλησιαστικοῦ-Πολιτιστικοῦ Συλλόγου τῶν Ἀχαρνῶν (Συνεδριάσεις *ΙΗ', ΙΘ'*).

γ. Νὰ ἐκπονήσῃ κείμενον, ὡς ἀντίδρασιν εἰς τὸ προωθούμενον νομοσχέδιον ὑπὸ τῆς Πολιτείας, περὶ τοῦ οὕτω καλουμένου «Συμφώνου Ἐλευθέρας Συμβιώσεως» (Συνεδριάσεις *ΙΓ'*).

δ. Νὰ μελετήσῃ θεολογικῶς μὲ προσοχὴν τὴν ἐγκυρότητα τοῦ ἀτελοῦς ἢ ἐλλιποῦς Βαπτίσματος, καθ' ὃ δὲν τελοῦνται αἱ τρεῖς καταδύσεις εἴτε ἐξ ἀμελείας, εἴτε ἐξ ἀγνοίας, εἴτε ἐξ ἐπιδράσεως ἐτεροδόξου (Συνεδριάσεις *Θ'*).

ε. Νὰ συστήσῃ εἰς Ἐφημερίους τὴν διακριτικὴν ποιμαντικὴν ἀντιμετώπιον τῶν εὐσεβῶν πιστῶν, οἱ ὅποιοι ἀνησυχοῦν πρὸ τοῦ ἀνυπάρκτου ψευδο-διλήμματος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τέλεσιν τῆς Ἀναστάσεως μὲ τὴν χειμερινὴν ἢ θερινὴν ὥραν (Συνεδριάσεις *ΙΔ'*).

στ. Νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν εἰς Κληρικούς καὶ λαϊκούς, ὅπως μὴ συμμετέχουν εἰς τὰς λατρευτικὰς συνάξεις, τὰς τελουμένας εἰς τοὺς Ἱερούς Ναοὺς τῶν Ἁγίων Τόπων ἢ καὶ ἐτέρων Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, μετὰ τῶν ὁπίων διατελοῦμεν ἐν ἀκοινωνησίᾳ διὰ λόγους Πίσσεως, κατὰ τὰς Ἱεραποδημίας εἰς τὰ Πανάγια Προσκυνήματα (Συνεδριάσεις *ΙΕ'*).

ζ. Νὰ μετονομασθῇ τὸ «Συνοδικὸν Ταμεῖον Ἐνισχύσεως Κληρικῶν» εἰς «Συνοδικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον», ὥστε νὰ εἶναι διευρυμέναι αἱ δυνατότητες αὐτοῦ (Συνεδριάσεις *ΙΣΤ'*).

η. Νὰ μελετηθῇ προσεκτικῶς ἡ πιθανότης συγκλήσεως ἐνὸς *Συνεδρίου Κληρικῶν* ἢ ἐνὸς *Συνεδρίου Κληρικολαϊκοῦ*, εἰς τὴν προοπτικὴν θεσμοποίησεως αὐτοῦ (Συνεδριάσεις *ΙΣΤ'*).

θ. Νὰ ἀνακοινῶνεται ὑπὸ τῶν Λειτουργῶν, πρὸ τῆς Θείας Κοινωνίας, ὅτι ἐκτὸς τῆς λοιπῆς προετοιμασίας, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖται διὰ νὰ κοινωνήσουν οἱ εὐσεβεῖς, ἀναγκαῖα προϋπό-

θεσις εἶναι καὶ ἡ Ἐξομολόγησις αὐτῶν εἰς Πνευματικοὺς τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Κοινοτήτος μας τοῦ Πατρῆος Ἡμερολογίου (*Συνεδριάσις ΙΖ΄*).

**Ἐν τῇ Ἔδρᾳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τῶν Ἐνισταμένων
Φυλῆ Ἀττικῆς, τῇ 22ᾳ Ἰουλίου 2008 ἐκ.ἡμ.
† Ἁγίας Ἰσαποστόλου καὶ Μυροφόρου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς**

***Ἐκ τῆς Γραμματείας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
† Ὁ Γαρθικίου Κλήμης***

Β΄.

Μελέται

Κείμενα

Μαρτυρίαι

Ἡ ΙΣΤ΄ Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως

Ἄνοιγμα τῆς Συνάξεως Εἰσαγωγή στὴν Ὁμιλία

† Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως Χρυσοστόμου

*Θεοφιλέστατε Ἀναπληρωτὰ Πρόεδρε, Ἐπίσκοπε Ὁρεῶν κ. Κυπριανέ·
Σεβασμιώτατε καὶ Θεοφιλέστατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς·
Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Μητέρες·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·*

ΓΑΣ καλωσορίζουμε στὴν ἀποψινὴ μας Ἐκδήλωση, ἡ ὁποία – μὲ τὴν Χάρι τοῦ Κυρίου μας – ἀποτελεῖ τὴν δεκάτη ἕκτη (16η) κατὰ σειρὰν «Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως».

Μὲ τὴν εὐλογία καὶ ἐπιστασία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, τοῦ ὁποίου Σᾶς μεταφέρω τὶς ἐγκάρδιες εὐχὲς ἀπὸ τὴν κλίνη τῆς ἀσθενείας, ἡ προσπάθεια αὐτὴ ἐγκαινιάσθηκε τὸ 1990 καὶ συνεχίζεται κάθε χρόνο σταθερὰ ἀπὸ τὸ 1994.

Οἱ «Συνάξεις» αὐτὲς ἀποβλέπουν στὴν ἐνημέρωσι τῶν εὐσεβῶν γιὰ τὸν θανάσιμο κίνδυνο τῆς συγχρόνου μας συγκρητιστικῆς αἵρέσεως, τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Καὶ ἔχει ἐπιλεγῆ εἰδικὰ αὐτὴ ἡ ἡμέρα, ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, γιὰ τὶς «Συνάξεις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως», διότι σήμερα ἐορτάζουμε τὴν νίκη καὶ τὸν θρίαμβο τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας ὄχι μόνον κατὰ τῶν Εἰκονομάχων, ἀλλὰ καὶ κατὰ πασῶν τῶν αἱρέσεων· τὴν νίκην τῆς Ἀληθείας κατὰ τοῦ ψεύδους, τοῦ Φωτὸς κατὰ τοῦ σκοτόυς.

Γιὰ πολλοστὴ φορὰ ἐπισημαίνουμε, ὅτι τὸ Μήνυμα τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς Ἑορτῆς, τοποθετημένης στὴν ἀρχὴ ἀκριβῶς τῆς εὐλογημένης περιόδου τῶν Νηστειῶν καὶ τῆς Μετανοίας, εἶναι ἰσχυρότατο καὶ σαφέστατο: τὸ οἰκοδόμημα τῶν πνευματικῶν ἀγώνων γιὰ τὴν σωτηρία μας πρέπει νὰ ἔχῃ ὡς ἀρραγὲς θεμέλιο τὴν ὀρθοδοξία τῆς Πίστεώς μας.

* * *

Μὲ τὴν φωτιστικὴ καὶ ὁδηγητικὴ χάρι τῆς Θεομήτορος καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Πίστεώς μας, ἡ πρωτοποριακὴ αὐτὴ προσπάθεια τῶν «Συνάξεων Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως» ἐπιδιώκει, χάριτι Θεοῦ, μία πολὺπλευρῆ, συστηματικὴ καὶ βαθειὰ ἀνατομία τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐξ ἐπόψεως ἱστορικῆς καὶ θεολογικῆς.

Ἐπικαλούμεθα τὶς προσευχὲς Σας γιὰ τὴν συνέχισι τῆς τεράστιας αὐτῆς προσπάθειας, ἀλ-

λὰ καὶ τὴν συνεχῆ βελτίωσι αὐτῆς, στὴν προοπτικὴ τῆς ἐπανενώσεως τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τὸν ἑορτασμὸ μιᾶς Νέας Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μας.

* * *

Σᾶς εὐχαριστοῦμε λοιπὸν πὺ ἀνταποκριθήκατε γιὰ μία ἀκόμη φορὰ στὴν πρόσκλησί μας καὶ Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ προσεύχεσθε γιὰ τὴν ὁμαλὴ καὶ αἰσία ἔκβασι τοῦ ἀποφινοῦ μας προγράμματος.

Ἦδη ἡ Βυζαντινὴ μας Χορωδία ἄνοιξε προσευχητικὰ τὴν «Σύναξι» μας καὶ ἀκούσαμε μαζὶ μὲ τὸ Κοντάκιο καὶ τὸ Ἀπολυτίκιό τῆς ἡμέρας, τὸ Ἀπολυτίκιό τῶν ἰδιατέρων Προστατῶν τῶν «Συνάξεων» μας – τῶν Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν, Φωτίου Μεγάλου – Γρηγορίου Παλαμᾶ καὶ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, ὡς καὶ στίχους ἐκ τῆς ἀργῆς Δοξολογίας Ἰακώβου Πρωτοψάλτου, σὲ ἦχο πλάγιο τοῦ τετάρτου (...).

* * *

Ἡ αἴρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ διαίρει τοὺς Ὁρθοδόξους ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924, ὅποτε ἐπεβλήθη ἀντικανονικῶς ἡ Ἡμερολογιακὴ Μεταρρύθμισις στὴν περιοχὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐκτοτε, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐνστασις δραστηριοποιεῖται μὲ ὑπεύθυνο καὶ σοβαρὸ τρόπο ἀπὸ τοὺς Ἀντι-οικουμενιστὰς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, στὴν προοπτικὴ τῆς ἐπανενώσεως τῶν Ὁρθοδόξων ἐν τῇ Ἀληθείᾳ τῆς Πίστεως.

Ἡ ἀντι-οικουμενιστικὴ μαρτυρία μας, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς σχετικὲς ἐκδόσεις καὶ παραγωγές, πολλαπλασιάζεται ἤδη μὲσω τοῦ «Ἰντερνετ»:

ἡ Ἱστοσελίδα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας στὸ Διαδίκτυο φιλοξενεῖ μεγάλο ἀριθμὸ σχετικῶν κειμένων καὶ συμβάλλει ἔτσι στὴν διεθνοποίησι τοῦ Ἀντι-οικουμενισμοῦ.

Ἡ ὄλη αὐτὴ δραστηριότητα ἀποβλέπει, μὲ τὴν χάρι τοῦ Κυρίου μας, στὴν συνειδητοποίησι τοῦ μεγάλου κινδύνου ἀπὸ τὴν συγκρητιστικὴ αἴρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὴν ἀφύπνισι τῆς Συνοδικῆς Συνειδήσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς αἰρέσεως αὐτῆς καὶ τοῦ ἀμέσου ἀποτελέσματος τῆς, δηλαδὴ τῆς καινοτομίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου.

* * *

Ἐφέτος, ἐκρίθη σκόπιμο νὰ ἀναφερθοῦμε κριτικὰ στὴν πορεία τοῦ Διαλόγου μὲ τὸ Βατικανὸ καὶ τὶς σποραδικὲς Ἀντιπαπικὲς Δηλώσεις τῶν νεοημερολογιτῶν ἀδελφῶν μας.

Τὸ Βατικανό, ὡς γνωστόν, ἔχει ἀναπτύξει – ἀπὸ τῆς δεκαετίας τοῦ '60 – τὸν λεγόμενο Παποκεντρικὸ Οἰκουμενισμό, μὲσω τοῦ ὁποῦ διαβρώνει σταθερὰ τοὺς Οἰκουμενιστὰς τῶν λεγομένων ἐπισήμων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Τὴν ὀδυνηρὰ πορεία τῆς διαβρώσεως αὐτῆς – μάλιστα μὲσω καὶ τῶν Διαλόγων – θὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἀπόψε ἀνάγλυφα ὁ Ὁμιλητὴς μας.

Ἐχομε παραγάγει, ὡς συνήθως καὶ μία πολὺ ἐνδιαφέρουσα ταινία, γιὰ τὴν ἐνημέρωσί Σας, ἀλλὰ καὶ προκειμένου νὰ ἐμπεδωθοῦν ἀκόμη καλύτερα οἱ θέσεις τοῦ Ὁμιλητοῦ.

Ἡ πολὺ ἐνδιαφέρουσα ταινία μας θὰ προβληθῇ μετὰ τὶς τέσσερις πρῶτες ἐνότητες τοῦ Ὁμιλητοῦ, τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Γαρδικίου κυρίου Κλήμεντος, Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου.

«Ὁ Διάλογος μετὸ Βατικανὸ καὶ οἱ Ἀντιπαπικὲς Δηλώσεις»*

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος

Θεοφιλέστατε Ἀναπληρωτὰ Πρόεδρε, Ἐπίσκοπε
Ὁρεῶν κ. Κυπριανέ·
Σεβασμιώτατε καὶ Θεοφιλέστατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς·
Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Μητέρες·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

1. «Θὰ μᾶς πᾶνε μετὸν Πάπα»!

ΜΕ τὴν βοήθεια τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἐπικαλούμενος τὴν εὐχὴ τοῦ ἀσθενοῦντος, ἀλλὰ πνευματικὰ παρόντος, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου καὶ Πατρὸς ἡμῶν κ. Κυπριανοῦ, καὶ τὴν ὑπομονετικὴ προσευχὴ καὶ προσοχὴ Σας, εἰσέρχομαι ἀμέσως στὴν ἐξέτασι τοῦ θέματός μας περὶ τοῦ Διαλόγου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετὸ Βατικανὸ καὶ τὶς Ἀντιπαπικὲς Δηλώσεις, οἱ ὁποῖες ἀποδεικνύουν τὸν κρυμμένο δυναμισμό τῆς ὀρθοδόξου αὐτοσυνειδησίας· ἕναν δυναμισμό ὁ ὁποῖος πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ ἀφυπνισθῆ καὶ νὰ ἐκφρασθῆ με συνέπεια καὶ ἀποτελεσματικότητα, προκειμένου νὰ ἀποτιναχθῆ ὁ φιλαρετικὸς ζόφος, καὶ ἡ Ἐκκλησία νὰ ἐπανεύρῃ τὸ κάλλος καὶ τὴν δόξα Της, ὥστε νὰ ἐπιτελέσῃ ἀπρόσκοπτα τὸ σωτηριῶδες λυτρωτικὸ ἔργο Της.

Θὰ ἀρχίσουμε ἀπὸ ἕνα εὐθυμο καὶ διδακτικὸ περιστατικὸ, τὸ ὁποῖο συνέβη πρὸ πεν-

τηκονταετίας καὶ πλέον ἐδῶ στὴν Ἀθήνα, μετὰ πρωταγωνιστὴ τὸν πολὺ π. Αὐγουστῖνο Καντιώτη:

«Ὅταν κατέβηκα ἀπὸ τὰ ψηλὰ βουνὰ στὴν Ἀθήνα (τὸ 1952) μετὰ ἀπὸ εἴκοσι χρόνια - εἶχα νὰ κατεβῶ ἀπὸ τὰ φοιτητικὰ μου χρόνια, μετὰ βρῖσκει ἕνας παλιὸς συνάδελφος καὶ μοῦ λέει·

– Βρὲ Αὐγουστῖνε, πᾶμε ἐκεῖ κάτω, καὶ μοῦ ἔδειξε τὴν παλιὰ Βουλὴ, ἐκεῖ ποῦ εἶναι ἀπ' ἔξω τὸ ἄγαλμα τοῦ μπαρμπα-Κολοκοτρώνη.

Ἐκεῖ μέσα, μοῦ λέει, γίνεται συνέδριο τῶν θεολόγων.

– Πᾶμε.

Μπαίνω μέσα καὶ βλέπω νὰ εἶνε συγκεντρωμένοι φοιτηταί, καθηγηταί, γυμνασιάρχαι, ἐπιθεωρηταί, δεσποτάδες μετὰ ἐγκόλπια, ἱεροκήρυκες, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Ἐγώ, τελείως ἄγνωστος στὴν Ἀθήνα, μπῆκα καὶ τρύπωσα, ὅπως εἶνε ἀμφιθεατρικῶς ἡ παλαιὰ Βουλὴ, ἐπάνω, στὰ τελευταῖα καθίσματα.

Ἀπὸ 'κεῖ τί ἔβλεπα; Ἐβλεπα νὰ μπαίνουν κάτι γεροντάκια,

παπᾶδες ποὺ ἄσπρισαν τὰ μαλλιά τους, παπᾶδες ποὺ ἂν δὲν ἦταν αὐτοὶ δὲν θὰ ὑπῆρχε τὸ Ἑλληνικὸ κράτος. Αὐτοὶ ποὺ ἦταν στὴν ὑποδοχὴ, τὸ προεδρεῖο τῶν θεολόγων, δὲν τοὺς ἔδιναν καμμία σημασία· καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς σεβασμίους Ἱερεῖς ἦταν ὄρθιοι. Ὅταν ἔμ-

(*) Τὸ κείμενο τῆς Εἰσηγήσεως δημοσιεύεται στὴν πληρότητά του, βελτιωμένο καὶ ὑπομνηματισμένο.

παινε κανέναν φραγκόπαπα, τοῦ ἔκαναν μεγάλες τσιριμόνιες, μεγάλες περιποιήσεις, καὶ τὸν ἔβαζαν στὰ πρῶτα καθίσματα. Λέω· Ποῦ εἶμαι;...

Εἶχα δίπλα μου ἕναν παπᾶ ποῦ ἔφυγε στὸ ἔξωτερικό.

– Δὲ βλέπεις, μοῦ λέει, τί γίνεται; Μὴ μιλάς ὅμως, καὶ μὲ κρατοῦσε ἀπὸ τὰ ῥάσα.

Καλὰ αὐτό, τὸ ὑπέφερα.

Σὲ λίγο ἀνεβαίνει κάποιος καθηγητὴς καὶ λέει·

– Ἡ σεβασμία Καθολικὴ Ἐκκλησία...

᾽ὦχ! λέω.

Ἄνεβαίνει δεύτερος καθηγητὴς καὶ λέει·

– Ἡ σεβασμιωτάτη Ἐκκλησία τῶν Καθολικῶν...

Ἔ, δὲν ὑπέφερα· δὲ μ' ἔχετε δεῖ ὅταν θυμῶνω –ὁ Θεὸς νὰ μ' ἐλέησῃ κι ἐμένα τὸν ἀμαρτωλό. Ἀπὸ ἑκεῖ ποῦ καθόμουν, σηκώνω τὸ χέρι καὶ μόνος παίρνω τὸ λόγο καὶ λέω:

– Σᾶς ἐρωτῶ νὰ μοῦ ἀπαντήσετε. Ἐγὼ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κούνια, γνωρίζω ἀπὸ τὴ μάνα μου, γνωρίζω ἀπὸ τὸ μοναστήρι μου, γνωρίζω ἀπὸ τοὺς παλαιούς θεολόγους, ὅτι μία εἶνε ἡ Ἐκκλησία ἡ ἀγία, ἡ ἀποστολική, ἡ Ὀρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε σχίσματα καὶ αἵρέσεις. Σᾶς ἐρωτῶ νὰ μοῦ ἀπαντήσετε· Ἡ παπικὴ “ἐκκλησία” δὲν εἶνε σχίσμα καὶ αἵρεσις; Ἐγὼ λέω, ὅτι εἶνε αἵρεσις, καὶ ὡς αἵρεσις δὲν πρέπει νὰ λέγεται σεβασμία.

Τὸ τί ἔγινε!... Δὲν ἀπαντοῦσε κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς στὸ ἐρώτημά μου. Χτύπησαν τὰ κουδούνια. Φώναξαν τὴ φρουρά. Ἦρθαν οἱ χωροφύλακες γιὰ νὰ μὲ βγάλουν ἀπὸ ἑκεῖ πάνω. Τότε καμμιὰ δεκαριά παιδιά, νέοι θεολόγοι ποῦ τοὺς γνώριζα ἀπὸ τὸ στρατό, λένε· Ὁχι, δὲν θὰ βγῆ ἔξω ὁ Ἱεροκήρυκας. Ἔτσι, μόλις καὶ μετὰ βίας, σταμάτησαν.

Ἦταν βγήκα ἔξω, εἶπα μετὰ τὸ μυαλό μου· “Γιὰ φαντάσου, ποῦ μᾶς πᾶνε...”. Εἶπα μέσα μου· “Αὐτοὶ θὰ μᾶς πᾶνε στὸν Πάπα!”»¹.

2. Ὁ Παπισμὸς

Ἐντιευαγγελικὸς καθ' ὅλα

Τὸ συμπέρασμα, ὅτι θὰ μᾶς πᾶνε στὸν Πάπα ἦταν καὶ εἶναι ἐφιαλτικὸ γιὰ κάθε Ὀρθόδοξο, ὁ ὁποῖος ἀναπνέει τὸν καθαρὸ εὐαγγελικὸ ἀέρα καὶ ξεδιψᾷ ἀπὸ τὰ ἁγιοπνευματικὰ νάματα τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας καὶ αὐξήσεως.

Καὶ βέβαια, καταλαβαίνουμε ὅτι δὲν ἦταν ἀφελεῖς ὅσοι διείδαν ἀρκετὰ ἐνωρίτερα, ἤδη στὴν Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία τοῦ 1924, τὴν ἴδια ἀκριβῶς σπορὰ τοῦ ἐκφραγμιοῦ τῶν Ὀρθοδόξων. Οἱ ἀντιδρῶντες, παλαιότερα καὶ στίς ἡμέρες μας, γιὰ τὸν φιλοπαπισμὸ τῶν ποιμένων τους, πῶς δὲν τὸ κατανοοῦν αὐτὸ καὶ πῶς συνεχίζουν νὰ ἄγωνται καὶ φέρωνται σὲ χώρους μακρὰν τῆς σωτηριώδους Ὀρθοδόξου εὐσεβείας τῶν Πατέρων μας;

Ὁ Πάπας ἐκπέμπει δηλητηριώδη πνευματικὸ μολυσμὸ, διότι εἶναι φορέας χιλιόχρονης αἰρετικῆς ἀποστασίας καὶ νεκρώσεως. Ἐξέπε-

1. Ἐπισκόπου Αὐγουστίνου Καντιώτου, Προδοσία τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, Φλώρινα 2005, σελ. 25-27.

σε εξ αιτίας της φιλαρχίας του και ὅπως παρατηρεῖ ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος: «οὐδὲν οὕτως Ἐκκλησίαν δυνήσεται διαιρεῖν ὡς φιλαρχία»². Ὁ ἐγωϊσμὸς πάντοτε ἐπιφέρει δεινὸ σκοτισμὸ διανοίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖο νοθεύεται ἡ διδασκαλία τῶν καθαρωτάτων δογμάτων τῆς Πίστεως καὶ ἀνοίγει διάπλατα ὁ δρόμος πρὸς τὴν πάσης φύσεως πολυειδῆ πλάνη καὶ αἵρεσι.

Μέσω τοῦ Πρωτείου καὶ τοῦ Ἀλαθήτου του ὁ Πάπας ἐξεγέρθηκε ὀλοκληρωτικὰ καὶ ριζοσπαστικὰ κατὰ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του. Ἔτσι ἀποφαίνεται ὁ σύγχρονος Ὁμολογητὴς Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας π. Ἰουστίνος Πόποβιτς: «Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία· τὸ δόγμα αὐτὸ εἶναι ἡ αἵρεσις τῶν αἱρέσεων»³!

Καὶ ὅσο ἰσχύει τὸ ἑωσφορικὸ ἀλάθητο τοῦ Πάπα καὶ ἐν γένει τὸ διεστραμμένο παποκαισαρικό πνεῦμα τοῦ Παπισμοῦ, οἱ δογματικὲς καὶ λειτουργικὲς αἱρέσεις του θὰ πολλαπλασιάζονται χωρὶς περιορισμό.

Ἡ παπικὴ αἵρεσις δὲν συνίσταται μόνον στὴν χρῆσι διαφόρου καὶ ἀντιευαγγελικοῦ διοικητικοῦ συστήματος καὶ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν λειτουργικῶν ἐθίμων, ἀλλὰ στὴν ὑπουλη καὶ βαθύτερη ἀλλοίωσι αὐτοῦ τούτου τοῦ Εὐαγγελικοῦ πνεύματος.

«Εἶναι ἀναντίρρητον γεγονός», σημειώνει ἕνας Γέροντας, «ὅτι ὁ παπισμὸς διακατέχεται ἀπὸ ἀντιευαγγελικὸν καὶ ἀνελεύθερον πνεῦμα, διὰ τοῦτο καὶ κατήντησε ἀνθρωποκεντρικόν, κοσμικὸν κρά-

τος, μὲ ἴδιον στρατόν, οἰκονομίαν καὶ διπλωματίαν. Μέχρι σήμερον τὸ Βατικανὸν εἶναι κράτος. Ἀσκεῖ διπλωματίαν καὶ ἐπηρεάζει τὴν διεθνῆ οἰκονομίαν διὰ συμμετοχῆς εἰς μεγάλας ἐταιρεῖας καὶ ἐπιχειρήσεις. Οὕτως ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶναι Θεανθρώπινος ὀργανισμὸς, ἀλλὰ κοσμικὸς τοιοῦτος, ἐπιδιώκων μὲ ἀθεμίτους τρόπους τὴν ἐπικράτησιν αὐτοῦ.

Ἄλλὰ τὸ φοβερότερον δι' ἡμᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους εἶναι ὁ μοχθηρὸς καὶ ὑπουλος ἐχθρὸς, ἡ Οὐνία»⁴!

Μία καθαρὰ λοιπὸν πνευματικὴ ἀποτίμησις τῆς Δυτικῆς Χριστιανοσύνης, θὰ εἶχε νὰ μᾶς συνοψίσῃ τὰ ἐξῆς συμπεράσματα, σύμφωνα μὲ τὴν σοφὴ καὶ ὄντως Χρυσόστομικὴ γραφίδα τοῦ Ἁγίου Ἐπισκόπου Νικολάου τοῦ Σέρβου:

«Ἡ Δύση σταμάτησε νὰ παράγει ἁγίους καὶ σοφοὺς. Αὐτὸ χρονολογεῖται ἀπὸ τότε πού οἱ πάπες σταμάτησαν νὰ εἶναι ἅγιοι καὶ σοφοὶ καὶ ἔγιναν πολιτικοὶ καὶ διπλωμάτες.

Πρὶν ἀπὸ αὐτὴ τὴν καμπή, ἡ Δύση ἦταν Ὀρθόδοξη, ζοῦσε ἐν Χριστῷ καὶ ἀγωνιζόταν γιὰ τὴν Οὐράνιο Βασιλεία. Μετὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴν καμπή, ἡ Δύση, στὴν προσπάθειά της νὰ ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ

2. PG τ. 62, στλ. 85/Ὁμιλία ΙΑ' Εἰς τὴν Πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολήν, § δ'.

3. Ἄρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, Ἄνθρωπος καὶ Θεάνθρωπος, ἐκδ. «Ἀστὴρ», Ἀθήνα 1969, σελ. 159.

4. Ἄρχιμ. Δαμασκηνοῦ Κατρακούλη, Ὀρθόδοξα Μηνύματα, ἐκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου Μακρυνοῦ 1995, σελ. 139.

τὸν πάπα, ἐξέπεσε ἀπὸ τὸν Χριστό. Τότε ἡ ὄραση τῶν δυτικῶν γιὰ τὸν πνευματικὸ κόσμον καλύφθηκε μὲ γλαύκωμα καὶ ἀντὶ γιὰ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν Οὐράνιο Βασιλεία, ὁ δυτικὸς κόσμος ἄρχισε νὰ ἀγωνίζεται δίχως ντροπή, γιὰ τὴν ἐπίγειο βασιλεία.

Αὐτὰ συνιστοῦν τὴ νεώτερη καὶ νεώτατη ἱστορία τῆς Εὐρώπης ποὺ στηρίζεται σὲ δύο σημεία: ὑποταγὴ καὶ ἐκμετάλλευση. Ἔτσι μιλοῦν καὶ πράττουν οἱ δυτικοί. Νὰ ὑποτάξουμε δηλαδή καὶ νὰ ἐκμεταλλευτοῦμε τὴ φύση, ὄχι βέβαια σὰν δημιούργημα τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴν εὐλογία Του, ἀλλὰ νὰ τὴν ὑποτάξουμε σὰν ἰδοκτησία στὸ ἔπαθλο τῆς προσωρινῆς ἀπόλαυσης.

Ἄλλὰ γιατί ὅλα αὐτά; Μήπως ὁ δυτικὸς ἄνθρωπος δὲ συλλογιέται πῶς θὰ πεθάνει, εἴτε ὑποτάξει κάτι εἴτε ὄχι; Αὐτὸ ἀναρωτιέται μὲ ἀπορία ὁ Ἀνατολίτης.

Ὅχι, ὄχι! Ὁ δυτικὸς ἄνθρωπος δὲν σκέφτεται ποτὲ τὸ θάνατο ὡσὸτου δὲν κάνει 40 πυρετό. Δὲν ἔχει χρόνο νὰ σκεφτεῖ τὸ θάνατο. Δὲν ἔχει χρόνο νὰ σκεφτεῖ οὔτε καὶ γιὰ τὴ ζωὴ. Δὲ σκέφτεται οὔτε τὴ ζωὴ οὔτε καὶ τὸ θάνατο, ἀλλὰ μονάχα τὴν ὑποταγὴ καὶ τὴν ἐκμετάλλευση. Τὴν ἐκμετάλλευση

γῆς καὶ ἀέρα, πυρὸς καὶ ὕδατος, φυτῶν καὶ ζώων, ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν, γειτόνων καὶ γειτονικῶν λαῶν καὶ κρατῶν. Ἀνακάλυψε τὸ σύνθημα τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ του: **ὑποτάξτε καὶ ἐκμεταλλεῦτε** καὶ τρέχει ξωπίσω του λαχνασιασμένος...»⁵.

Χαρακτηριστικὴ δὲ περιπτώσι Βατικανείου οὗ σχεδίου ὑποταγῆς καὶ ἐκμεταλλεύσεως εἶναι ὁ δούρειος ἵππος τῆς προαναφερθείσης Οὐνίας. Πρόκειται γιὰ τοὺς προβατοσχήμους ἐκείνους λύκους, οἱ ὅποιοι διατηροῦν ἐξωτερικὰ τυπικὸ, ρυθμὸ καὶ ἐμφάνισι ὀρθοδόξων, ἀλλὰ εἶναι ὑποταγμένοι στὴν Ρώμη καὶ ὑπηρετοῦν ἀντὶ πάσης θυσίας τοὺς ἀρπακτικοὺς στόχους τῆς.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ὁρθόδοξος φωνὴ διακηρύσσει στεντορίως:

«Ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχη ἡ Οὐνία, οὐδεὶς λόγος ἢ διάλογος δύναται νὰ γίνῃ περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐνωσις εἶναι δυνατὴ μόνον διὰ τῆς μετανοίας καὶ εἰλικρινοῦς ἐπιστροφῆς τῆς Δυτικῆς εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, τῆς αἰρετικῆς παπικῆς εἰς τὴν μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν»⁶.

5. Ἁγίου Ἐπισκόπου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Ἐμπνευσμένα Κείμενα Ὁρθόδοξου Πνευματικότητος, ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 2007, σελ. 222-223.
6. Ἀρχιμ. Δαμασκηνοῦ Κατρακούλη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 140.

3. Διάλογος ἐν Ἀληθείᾳ ἢ Θρίαμβος τοῦ Παποκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

Ἦδη ὅμως στὸν Ὁρθόδοξο χῶρο, ὅπως ἄλλωστε φάνηκε στὸ περιστατικὸ πὺν ἀναγνώσαμε μὲ τὸν π. Αὐγουστῖνο, σὲ ἐκκλησιαστικούς, ἀκαδημαϊκοὺς καὶ ἄλλους κύκλους, ἐπισήμους καὶ μὴ, ἀναπτύχθηκε μία διάβρωσις τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος καὶ μία στροφή συμπαθείας ἐναντι τῆς ἀποκρουστικῆς παπικῆς αἰρέσεως.

Σὲ τοῦτο πρωτοστάτησε, ὡς γνωστόν, ἡ πρωτόθρονη Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία ἐκήρυξε τὸν Οἰκουμενισμό ἀπὸ τις ἀρχὲς ἀκόμη τοῦ 20οῦ αἰῶνος καὶ τὸν προώθησε, ἐπικαλουμένη σὺν τοῖς ἄλλοις πρὸς τοῦτο καὶ τὴν δεινὴ ἐμπερίστατη θέσι καὶ κατάστασηί της.

Ὅμως, ὅπως ὀρθὰ παρατηρεῖ ἀγωνιστῆς Κληρικὸς καὶ Καθηγητῆς,

«ἢ ἔστω κατ' οἰκονομίαν, γιὰ διπλωματικούς λόγους, ἀποδοχὴ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, ἔγινε τώρα δόγμα, διδασκαλία, αἴρεση, ιδιαίτερα μετὰ τὴν ἐξ Ἀμερικῆς ἀποστολὴ καὶ ἐπιβολὴ στὴν ἱεραρχία τοῦ θρόνου ὡς πατριάρχου τοῦ Ἀθηναγόρου»⁷.

Οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενιστὲς λοιπόν, ἀπὸ Ἀθηναγόρου ἰδίως καὶ ἐξῆς, ἄρχισαν νὰ θεωροῦν τὸν Παπισμὸ μὲ ἄλλους ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ ἄλλη διάθεσι. Ἡ ἀσχίμα του ἀντὶ νὰ τοὺς ἀπωθῆ καὶ διατηρῆ σὲ ἐγγρήγοροι καὶ ἐπιφυλακτικότητα, ἄρχισε νὰ τοὺς θαμβῶνῃ παραδόξως καὶ νὰ τοὺς σαγηνεύῃ παντελῶς, διὰ τῆς μεταμορφώσεώς του εἰς «ἄγγελον φωτός»⁸.

Καὶ ὄντως, ὁ Παπισμὸς ἐφρόντισε μετὰ τὴν Β΄ Βατικανὴ Σύνοδο (1962-1965) νὰ ἀποκρύψῃ ἐπιφανειακὰ τοὺς ἀρπακτικούς του ὄνυχας καὶ νὰ ἀλλάξῃ τακτικὴ πρὸς ἄγραν ὑποψηφίων θυμάτων τῆς θλιβεραῆς μάνδρας του, ἦτοι τῆς φυλακῆς του.

Ὁ Παπισμὸς ἔθεσε σὲ ἐφαρμογὴ τὸν περίφημο Ρωμαϊκὸ ἢ Ρωμαιοκεντρικὸ Οἰκουμενισμό, ὁ ὁποῖος τὴν πραγμάτωσι τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν τὴν βλέπει μόνον σὰν ἐπιστροφή τῶν «ἀποσχισθέντων ἀδελφῶν» στοὺς κόλπους τῆς «ἐκκλησίας» του, ἡ ὁποία ἔχει ὡς κεφαλὴ τὸν δῆθεν διάδοχο τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου Πάπα τῆς Ρώμης⁹.

Οἱ Ἀρχεῖς πὺν διέπουν τὸν Ρωμαϊκὸ Οἰκουμενισμό, ἔθεσαν τις βάσεις μιᾶς νέας μορφῆς Οὐνίας: τῆς Οἰκουμενικῆς Οὐνίας¹⁰, ἡ ὁποία καὶ ἔθεσε μὲ τὴν σειρά της τὰ θεμέλια τοῦ ἐπισήμου Διαλόγου μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους, ἀφοῦ ὅμως προηγουμένως τοὺς ἐγοήτευσε καὶ τοὺς διέβρωσε συνειδησιακῶς.

7. Πρωτοπρ. Θεοδώρου Ζήση, «Κινδυνεύει τώρα σοβαρὰ ἡ Ὁρθοδοξία», περιοδ. «Θεοδρομία», Ἰανουάριος-Μάρτιος 2007, σελ. 95.

8. Β΄ Κορ. ια΄ 14.

9. Ἀρχιμανδριτῶν Κυπριανοῦ καὶ Γλυκερίου Ἀγιοκυπριανιτῶν, Ὁ Παποκεντρικὸς Οἰκουμενισμὸς. Ἀνησυχητικὲς Ἐξελίξεις, ἐκδ. Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, Ἀθήνα 2002, σελ. 56-57.

10. Ἀρχιμ. Σπυρίδωνος Μπιλάλη, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμὸς, τ. Α΄, ἐκδ. «Ὁρθοδόξου Τύπου», Ἀθήνα 1969, σελ. 357-358. Βλ. καὶ Ἱερομονάχου Κλήμεντος Ἀγιοκυπριανίτου, Ἡ Αἴρεσις τοῦ Παπισμοῦ καὶ ἡ σύγχρονη Οἰκουμενιστικὴ Προσέγγισις Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν, δ3. Βατικάνειο Ἐνωτικὸ Σχέδιο, Εἰσήγησις Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἀθήνα 3/16.3.2003, σελ. 23-25.

Ἦδη, πρὶν νὰ φθάσουμε στὸν λεγόμενον «Διάλογο τῆς Ἀληθείας», ἐπικράτησε ὁ λεγόμενος «Διάλογος τῆς Ἀγάπης», ὁ ὁποῖος μέσω ἑνὸς εὐρυτάτου φάσματος σχέσεων καὶ συνεργασίας ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων, ὠδήγησε αὐτοὺς σὲ προσέγγισι καὶ συγχρωτισμὸ (ἄρσι ἀναθεμάτων χωρὶς νὰ ἀρθοῦν οἱ δογματικὲς διαφορὲς, κοινὴ προσευχὴ καὶ λατρεία, ἀνταλλαγὴ ἐπισκέψεων, ἀνταλλαγὴ σπουδαστῶν κλπ.), καθὼς ἐπίσης καὶ σὲ ἀνάπτυξι οἰκουμενιστικῶν θεολογιῶν, ὅπως τῶν λεγομένων «Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν» ἢ τῆς «Κοινῆς Διακονίας» τοῦ κόσμου¹¹.

Ἔτσι, ὅταν τὸ 1980 κηρύχθηκε ἡ ἑναρξίς τοῦ ἐπίσημου Θεολογικοῦ Διαλόγου, οἱ ἐκκλησιολογικὲς προϋποθέσεις καὶ τὰ θεμέλια ποὺ ἐτέθησαν ἦταν τέτοια, ποὺ δὲν προσιωνίζοταν θετικὴ ἐξέλιξις, διότι δὲν **σχετιζόταν ὁ Διάλογος αὐτὸς με τὸν ἀποδεκτὸ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Διάλογο ἐν τῇ Ἀληθείᾳ καὶ περὶ τῆς Ἀληθείας, καὶ βέβαια δὲν ἐδίετο μέσω αὐτοῦ ἀνθεντικὴ καὶ δυναμικὴ μαρτυρία τῆς Ὁρθοδοξίας.**

Ἀπὸ τὴν ἑναρξί λοιπὸν τῶν ἐργασιῶν τῆς Μικτῆς Διεθνoῦς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν στὴν Πάτμο τὸ 1980, τὸ Βατικανὸ «δὲν ἦταν διατεθειμένον νὰ κινήθει με εἰλικρίνεια»¹², ἐφ' ὅσον παρουσίασε στὴν σύνθεσι τῆς ἀντιπροσωπίας τοῦ Οὐνίτες (ἀπὸ τοὺς 28 ἀντιπροσώπους του, οἱ 8 ἦταν

Οὐνίτες!), καὶ γενικῶς «ἄλλα συμφωνοῦσε καὶ ἄλλα ἐπραττε»¹². Ἡ Ρώμη, διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ, «ἔδειξε τὸ πραγματικὸ της πρόσωπο, ἀπομακρυσμένο κατὰ πολὺ ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ “διαλόγου τῆς ἀγάπης”»¹³. Διότι, ἐνῶ οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ εἶχαν δηλώσει ἀπὸ τὴν Γ' Πανορθόδοξη Διάσκεψι (1964) ὅτι «Οὐνία καὶ διάλογος εἶναι ἀσυμβίβαστα ταυτοχρόνως»¹⁴, οἱ Παπικοὶ ἐπέμεναν καὶ ἐπιμένουν νὰ διατηροῦν αὐτὴν καὶ νὰ τὴν ἐνισχύουν, ἐφ' ὅσον τοὺς ἐξυπηρετεῖ γιὰ νὰ τὴν προβάλλουν ὡς πρότυπο «ἐνώσεως» καὶ ἐπανόδου τῶν ὀρθοδόξων στὴν Ρώμη¹⁵.

Ἐνα ἄλλο θέμα, τὸ ὁποῖο ἐξ ἀρχῆς κατεδίκαζε τὸν Διάλογο σὲ ἀποτυχία, ἦταν ἡ ἐνασχόλησίς του με τὰ ἐνοῦντα τὶς δύο πλευρὲς, καὶ ὄχι με τὰ διαιροῦντα, ἂν καὶ στὰ θεωρούμενα ὡς ζητήματα ποὺ μᾶς ἐνώνουν, π.χ. τὰ Μυστήρια, ὑπάρχουν θεμελιώδεις καὶ ἀγεφύρωτες διαφορὲς: αὐτὰ μεταδίδουν Ἄκριστη Χάρι κατὰ τοὺς Ὁρθοδόξους, Κτιστὴ κατὰ τοὺς Παπικούς. Κατὰ τὸν τρόπο δὲ αὐτό, καταλήξαμε σὲ μειοδοσία, ὑποχωρητικότητα καὶ συμβιβασμὸ ὡς πρὸς τὰ δόγματα. Καὶ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ συμβῆ διαφορετικὰ, διότι τὸ Ἄγιοπατερικὸ ὑπόδειγμα εἶναι σαφῶς ἄλλο.

Γιὰ παράδειγμα, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἀναρωτιέται σὲ παρόμοια περίπτωσι, ὅταν ἕνας ἰατρὸς κληθῆ σὲ κάποιον βαρεῖα ἀσθενῆ καὶ δὲν τοῦ ὁμιλῆ γιὰ τὰ ἀρρωστημένα του

11. **Ἐπισκόπου Αὐλῶνος Ἀγγέλου**, Οἰκουμενισμός: Κίνησις γιὰ τὴν ἑνωσί ἢ συγκρητιστικὴ αἵρεσις; ἐκδ. Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, Ἀθήνα 1998, σελ. 34-50.

12. **Γρηγορίου Μ. Λιάντα**, Διορθόδοξος Διακονία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ συμβολὴ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν στοὺς διμερεῖς θεολογικοὺς διαλόγους με τὴ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοκαθολικῶν, ἐκδ. Κορνηλία Σφακιανᾶκη, Θεσσαλονίκη 2005, σελ. 248.

13. Αὐτόθι, σελ. 265.

14. **Ἰωάννου Καρμίρη**, Ὁρθοδοξία καὶ Ρωμαιοκαθολικισμός, II, Ἀθήνα 1965, σελ. 38.

15. **Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη**, «Ἀνησυχία διὰ τὴν προετοιμαζομένην ἀπὸ τὸ Βατικανὸ ἑνωσιν Ὁρθοδόξων-Ρωμαιοκαθολικῶν», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1702/14.9.2007, σελ. 4.

μέλη, αλλά για τὰ ὑγιᾶ, δὲν θὰ τὸν κατηγοροῦσαμε γιὰ παραφροσύνη, ἐφ' ὅσον γι' αὐτὰ πού ἦλθε σιωπᾶ καὶ γι' αὐτὰ πού δὲν εἶναι ἀνάγκη διαλέγεται; Ἔτσι συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς αἰρετικούς, οἱ ὁποῖοι ἄφησαν τὰ τῆς αἰρέσεώς τους καὶ ἀσχολοῦνται μὲ ἕτερα θέματα¹⁶.

Ἐνῶ λοιπὸν οἱ Παπικοὶ ἐμμένουν στὶς τρεῖς κυριώτερες δογματικὲς πλάνες τους: τὴν αἵρεσι τοῦ **Φιλιόμβε**, ἡ ὁποία προσβάλλει τὴν διδασκαλία περὶ Ἁγίας Τριάδος, τὴν αἵρεσι τοῦ **Παπικοῦ Θεσμοῦ**, ἡ ὁποία ἀναιρεῖ τὴν διδασκαλία περὶ Ἐκκλησίας, καὶ τὴν αἵρεσι τῆς **Κτιστῆς Χάριτος**, ἡ ὁποία πλήττει τὴν διδασκαλία περὶ Σωτηρίας, συνετάσσοντο ὑπὸ τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου **κοινὰ** θεολογικὰ κείμενα, ὅπως περὶ πίστεως, μυστηρίων, ἱερωσύνης κλπ., στὰ ὁποῖα παρεκάμπτοντο τὰ πραγματικὰ θεολογικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ προβλήματα καὶ περιείχοντο τεχνηέντως τὰ σπέρματα τῆς ἀμοιβαίας ἀναγνωρίσεως ἐπὶ τῶν θεμάτων αὐτῶν, ὡσὰν νὰ μὴ ὑφίσταται αἵρεσις μεταξὺ τῶν δύο πλευρῶν!

Καὶ ὁμως, ἐνῶ ὑπάρχουν **«ἀβυσσαλέες ἀποκλίσεις»**¹⁷ τῶν Παπικῶν ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστι, τὴν Πίστι τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ἐν τούτοις φθάσαμε στὴν Συμφωνία τοῦ Βελεμενδίου τοῦ Λιδάνου τὸν Ἰούνιο τοῦ 1993, στὴν Ζ' Σύγκλησι τῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου, ὅπου ὁ πολυαιρετικὸς Παπισμὸς ἀναγνωρίσθηκε ὅτι ἀποτελεῖ ὄντως **«Ἀδελφὴ Ἐκ-**

κλησία» τῆς Ὁρθοδόξου καὶ ὅτι κατέχει ὅλα **«ὅσα ἐνεπιστεῦθη ὁ Χριστὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του»**¹⁸! Στὴν ἴδια συμφωνία, ἀναγνωρίσθηκαν καὶ οἱ Οὐνιτικὲς Κοινότητες ἐμμέσως ὡς Ἀδελφὲς Ἐκκλησίαι μὲ δικαίωμα ὑπάρξεως καὶ δραστηριοποιήσεως.

Ὅπως χαρακτηριστικὰ παρατηρεῖ ὁ Καθηγητῆς π. Θεόδωρος Ζήσης:

*«στὸ κείμενο τοῦ Βελεμενδίου εἰσήλθε ὁ ὁμολογιακὸς συγκρητισμὸς καὶ ἡ οἰκουμενιστικὴ ἐκκλησιολογικὴ σύγχυσι, πού ἄρχισαν νὰ ἀποδίδουν καρπούς»*¹⁹.

Τὸ ἀποκαρδιωτικὸ καὶ προδοτικὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἀποφευχθῆ σὲ ἓναν Διάλογο, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν σοβαρὴ θεολογικὴ ἀποτίμησι μακαρίτου ἤδη Καθηγητοῦ²⁰, σχετικοποιεῖ τὶς μεγάλες θεολογικὲς διαφορὲς μεταξὺ τῶν δύο πλευρῶν, ἀναλισκόμενος σὲ γενικὲς καὶ κοινότυπες ἀπόψεις μὲ χρῆσι μάλιστα συμβιβαστικῆς καὶ διαφορούμενης ὀρολογίας, ἀσχολεῖται μὲ ἐπὶ μέρους θέματα καὶ ἀναζητᾶ σημεῖα συμφωνίας μὲ περιορισμὸ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἀνάλυσι μονομερῆ, παραθέτει πολλὲς καὶ συχνὰ διαφορούμενες θεολογικὲς θέσεις, οἱ ὁποῖες νομιμοποιοῦν ὡς ἐξ ἀρχῆς τὶς θεολογικὲς καὶ ἐκκλησιαστικὲς καινοτομίες τοῦ Παπισμοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἢ ἀναγνωριζομένη ἀπὸ τὸν Διάλογο συμφωνία σὲ πολλὰ θεολογικὰ θέματα

16. «Πρὸς τοὺς Ἐπισκόπους Αἰγύπτου καὶ Λιβύης Ἐπιστολὴ Ἐγκύκλιος κατὰ Ἀρειανῶν», στὸ Π. Σημάτη, «Θεολογικοὶ Διάλογοι Συσκοτίσεως καὶ ὁ Μ. Ἀθανάσιος», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1708/26.10.2007, σελ. 3.

17. Γρηγορίου Μ. Λιάντα, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 264.

18. Ἐφημερ. «Καθολικὴ», ἀριθ. 2705/20.7.1993, σελ. 3.

19. Στὸ Ἄντωνίου Παπαδοπούλου, Θεολογικὸς Διάλογος Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν (Ἱστορία-Κείμενα-Προβλήματα), ἐκδ. οἶκος Ἄδ. Κυριακίδη Α.Ε., Θεσσαλονίκη-Ἀθήνα 1996, σελ. 228.

20. Ἰωάννου Παναγόπουλου, Ὁ Θεολογικὸς Διάλογος τῶν Ἐκκλησιῶν Ὁρθοδόξου καὶ Ρωμαιοκαθολικῆς - Κριτικὴ ἐκτίμησι τῶν Ἐπισήμων Κειμένων του, στὸ Μόρφωσι καὶ Μεταμόρφωσι, ἐκδ. Ἄθως, Ἀθήνα 2000, σελ. 299-301.

δὲν θεωρεῖται ὅπωςδήποτε θετικὸ στοιχεῖο, καθ' ὅσον ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὴ ἢ κανονικὴ ἐξέλιξι καὶ καθιέρωσι τῆς κοινῆς αὐτῆς διδασκαλίας σὲ κάθε πλευρὰ χωριστά.

Πράγματι, ἡ **ἄκαμπτη ἐμμονὴ τοῦ Βατικανοῦ** στὶς παραδοσιακὰς θέσεις του καὶ ὁ ἰσχυρὸν ρωμαϊκὸς κώδικας Κανονικοῦ Δικαίου, δὲν ἀφήνουν περιθώρια ὑπαναχωρήσεως. **Ἡ ὁμολογιακὴ αὐτοσυνειδησία τῶν Παπικῶν δὲν ἐπιτρέπει ἀμφισβήτησι τῶν καινοτομιῶν του!** Ὅποτε, «ποιό εἶναι τὸ πραγματικὸ νόημα καὶ οἱ οὐσιαστικὰς προοπτικὰς τοῦ διαλόγου αὐτοῦ;... **Δυστυχῶς, ὁ ὀρθόδοξος κόσμος δὲν ἔχει περιθώρια κάποιας αἰσιοδοξίας**»^{20!}...

Καὶ ὄντως, ἡ **Η' Συνέλευσις Ὀλομελείας τῆς Διεθνοῦς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου** στὴν Βαλτιμόρη τῶν Η.Π.Α. τὸν Ἰούλιο τοῦ 2000²¹, ἀπέδειξε τὴν ἀλήθεια τῆς ὡς ἄνω διαπιστώσεως. Ἡ ἐπέμβασις τοῦ Πάπα στὴν Συνέλευσι ὑπὲρ τῶν Οὐνιτῶν, ἡ ἀδιαλλαξία τῶν Οὐνιτῶν Συνέδρων καὶ οἱ διπλωματικοὶ ἐλιγμοὶ τῆς Παπικῆς Ἀντιπροσωπίας, ὠδήγησαν στὸ συγκλονιστικὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ Παπικοὶ **«ἐμπαίζουν τοὺς Ὀρθοδόξους, καὶ δὲν προσέρχονται γιὰ νὰ διαλεχθοῦν»**, ἀλλὰ προσέρχονται **«μὲ προειλημμένες ἀποφάσεις μὲ πρόθεσι νὰ τὶς ἐπιβάλλουν»**^{22!}...

Καὶ αὐτὸς ὁ διαβόητος Συμπρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου ἐκ τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας Στυλιανός, ἔγραψε τὰ ἐξῆς καυστικά:

«Ἡ ἐν Βαλτιμόρη τελευταία Συνάντησις τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς ἀπέδειξε, κατὰ τὸν πλέον ἀπογοητευτικὸν τρόπον, πόσον εἴχομεν πλανηθεῖ, οἱ ἐν τῷ Διαλόγῳ Θεολόγοι, ὡς πρὸς τὰς πραγματικὰς προθέσεις τοῦ Βατικανοῦ ἐν προκειμένῳ. Ὀλίγον πρὸ τῆς ἐν Βαλτιμόρη συναντήσεως, κνικώτατα ἔγραψεν ὁ Πάπας Ἰωάννης-Παῦλος ὁ Β', πρὸς τὸν Συμπρόεδρον Καρδινάλιον Edward Cassidy: “Πρέπει νὰ δηλωθῇ εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους ὅτι αἱ Ἀνατολικαὶ Καθολικαὶ Ἐκκλησίαι, διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης χαίρουν τῆς αὐτῆς ἐκτιμῆσεως ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη Ἐκκλησία, ἐν κοινωνίᾳ πρὸς τὴν Ρώμην τελοῦσα”.

Ἡ στυγνὴ καὶ ἀπερίφραστος αὕτη δήλωσις τοῦ Πάπα, ὡς ἦτο φυσικόν, δὲν ἄφηγε πλέον περιθώρια εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους διὰ συνέχισιν ἐνὸς Διαλόγου, ὁ ὁποῖος μετὰ ἀπὸ τόσας τλαιπωρίας εἶχε καταστῆ ἀνάγκη νὰ περιορισθῇ εἰς ἓν καὶ μοναδικὸν θέμα, “τὴν Οὐνίαν καὶ τὸν συναφῆ προσηλυτισμόν”»²³.

Δικαιολογημένα λοιπὸν θεωρεῖται, ὅτι τὸ Βατικανό, παρὰ τὰ θρυλούμενα βήματα ἀ-

21. Ἀρχιμανδριτῶν Κυπριανοῦ καὶ Γλυκερίου Ἀγιοκυπριανιτῶν, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 22-23.

22. Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων, «Ὁ Θεολογικὸς Διάλογος Ὀρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν...», περιοδ. «Ἐκκλησία», ἀριθ. 10/Νοέμβριος 2000, σελ. 935α.

23. Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανοῦ, Περί τὴν Κακοδαίμονίαν τοῦ Ἐπισήμου Θεολογικοῦ Διαλόγου Ὀρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν, Ἀνάπτυον ἀπὸ τὴν Ε.Ε.Θ.Σ. τοῦ Α.Π.Θ., Τμήμα Θεολογίας, τόμος 13, ἐκδ. Κορνηλίας Σφακιανᾶκη, 2003, σελ. 24-25.

νακαινίσεως και τις δήθεν εκκλησιολογικές βελτιώσεις του μετά την Β΄ Βατικανή Σύνοδο, «παραμένει ακόμη δέσιμον τῆς ἐν πολλοῖς μεσαιωνικῆς νοοτροπίας του. Ὡς ἐκ τούτου, εἰς οἰονδήποτε μείζον θέμα, θεωρεῖται ἀδύνατον νὰ ἀποστῆ τῶν ἐαυτῆς συνηθειῶν ἢ εἰς τὸ ἐαυτῆς ἀλάθητον, ἐξ ἴσου πρὸς τὸ τοῦ Πάπα, πιστεύουσα Ρωμαϊκῆ Κουρία»²⁴.

Καὶ ἀκόμη πιὸ δικαιολογημένα, μετὰ και τὸ πλήρες ἀδιέξοδο καὶ ναυάγιο τοῦ Διαλόγου τῆς Βαλτιμόρης τὸ 2000 καὶ τὴν παρὰ ταῦτα ἔλευσι τοῦ Πάπα στὴν Ἑλλάδα τὸ 2001, διαπιστώνεται τραγικῶς ὑπὸ τοῦ συμμετασχόντος στὸν Διάλογο τοῦτο Καθηγητοῦ π. Θεοδώρου Ζήση:

«Κανένα καρπὸ δὲν ἀπέφερε ὁ θεολογικὸς διάλογος οὔτε οἱ ἀνταλλαγές ἐπισκέψεων. Καμμία θεολογικὴ διαφορὰ δὲν ἐξομαλύνθηκε. Καμμία πλάνη δὲν ἀνεγνώρισε ὁ πάπας. Ἀκόμη καὶ τὸ *filioque* (ποῦ δὲν τὸ ἀπαγγέλουν ἐνώπιον τῶν ὀρθοδόξων)... ἐξακολούθει νὰ ὑπάρχει καὶ νὰ ἀπαγγέλεται ἀπὸ ὅλους τοὺς παπικοὺς τοῦ κόσμου. Τίποτε δὲν ἄλλαξε»²⁵!

Καὶ ὅπως σημειώναμε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν σὲ ἀνάλογη περίστασι: «ὄντως, στὸν Παπισμὸ “τίποτε δὲν ἄλλαξε”, στοὺς ὀρθοδόξους Οἰκουμενιστὰς ὁμως ἄλλαξαν πολλὰ, μὲ κυριώτερο τὴν ἀπώλεια αἰσθήσεως τῆς χαώδους πνευματικῆς διαφορᾶς μὲ τὴν αἴρεσι αὐτή, ἢ ὅποια πλέον θεωρεῖται ὡς “Ἐκκλησία Χρι-

στοῦ”, καὶ ἐπιζητεῖται ἡ συνεργασία τῆς γιὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ διακονία τοῦ κόσμου»²⁶...

Τίθεται λοιπὸν τὸ ἀγωνιώδες καὶ αὐταπόδεικτο ἐρώτημα:

Ἐπρόκειτο, μετὰ τὰ ἀνωτέρω, ὄντως γιὰ τίμιο καὶ εἰλικρινῆ Διάλογο ἀληθείας ἢ γιὰ θριάμβο τοῦ Ρωμαιοκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἐπίσης γιὰ στυγνὸ ἐμπαιγμὸ τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν;

4. Ἐπανεναρξὶς τοῦ Διαλόγου

Ἵπενθυμίζουμε, ὅτι ἤδη ἔχουμε προαναφέρει τὴν χρυσὴ ὀρθόδοξη ἀρχὴ ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ Διαλόγου ὀρθοδόξων καὶ παπικῶν:

«ἐφ’ ὅσον θὰ ὑπάρχη ἡ οὐνία, οὐδεὶς λόγος ἢ διάλογος δύναται νὰ γίνῃ περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν»⁶.

Μάλιστα, εἰδικὸς μελετητῆς, Καθηγητῆς Πανεπιστημίου (μακαρίτης ἤδη), ἔγραφε στὰ μέσα τῆς περασμένης δεκαετίας τίς ἐξῆς σοβαρὲς ἀπόψεις:

«Τὸ θέμα (τῆς Οὐνίας), ἢ “δοκιμὴ” τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου, παραμένει ἀκόμα ἀνοιχτό, παρὰ τίς διαβεβαιώσεις ἀπὸ Ρωμαιοκαθολικῆς πλευρᾶς. Ἐφόσον τοῦτο ἐπιλυθεῖ μὲ πνεῦμα ἀδελφικῆς ἀγάπης, εἰλικρινείας καὶ μὲ ἔμπρακτες ἀποφάσεις ἐκ μέρους τοῦ Βατικανοῦ, ἢ Μικτῆ Ἐπιτροπῆ θὰ πρέπει νὰ ἀναζητήσῃ νέες ἀοχῆς καὶ μεθόδους τοῦ θεολογικοῦ δι-

24. Αὐτόθι, σελ. 12.

25. Πρωτοπρ. Θεοδώρου Ζήση, «Μετὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα - Διαπιστώσεις καὶ Ἐκτιμήσεις», περιοδ. «Θεοδρομία», Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2001, σελ. 16.

26. Ἱερομονάχου Κλήμεντος Ἀγιοκυπριανίτου, ἐνθ’ ἀνωτ., σελ. 28.

αλόγου, προκειμένου νὰ μὴ δοκιμάσουμε νέες ἀπογοητεύσεις»²⁷.

Καὶ ὅμως, παρὰ τὴν ἀπογοήτευσί τῆς Βαλτιμόρης, οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ «δὲν τὸ ἔβαλαν κάτω» καὶ παρὰ τὸν προφανῆ ἔμπαιγμό τους ἀπὸ τοὺς Παπικούς, συνέχισαν τὴν οἰκουμενιστικὴ ἐρωτοτροπία τους μὲ τὴν Ρώμη, ἡ ὁποία καὶ τὴν Οὐνία διατηρεῖ καὶ ἐνισχύει ποικιλότροπα, καὶ τὸ οὐνιτικὸ μοντέλο τῆς νέας οἰκουμενιστικῆς ἀπορροφήσεως τῶν ὀρθοδόξων δὲν ἐγκαταλείπει.

Γι' αὐτὸ καὶ φθάσαμε, μὲ πρωτοβουλία τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, δηλ. τοῦ ἰδίου τοῦ Οἰκουμενιστοῦ πατριάρχου Βαρθολομαίου, στὴν ἀπόφασί γιὰ τὴν ἐπανεναρξί τοῦ οἰκτρῶς ναυαγήσαντος Διαλόγου, κατὰ τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2005 διὰ ἐιδικῆς συναντήσεως ἐκπροσώπων τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν στὸ Φανάρι, μὲ νέο συμπρόεδρο τὸν μητροπολίτη Περγάμου κ. Ἰωάννη Ζηζιούλα. Τοῦτο ἐνέχει ἐιδικὴ βαρύτητα καὶ σκοπιμότητα, ὅπως θὰ παρακολουθήσουμε κατωτέρω.

Πρέπει δὲ ἐπίσης νὰ τονισθῆ, ὅτι πατριάρχης καὶ Πάπας, στὴν οἰκουμενιστικὴ κατακριτὴ συνάντησί τους στὸ Φανάρι τὸν Νοέμβριο τοῦ 2006, συμφώνησαν νὰ ἐνθαρρύνουν τὸν Διάλογο ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἔξαετῆ διακοπὴ του.

Ἔτσι, πραγματοποιήθηκε ἡ Θ' Συνάντησις τῆς Διεθνούς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς Θεολογικοῦ Διαλόγου στὸ Βελιγράδι τῆς Σερβίας τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2006²⁸, ὅπου συζήτησε ἕνα κείμενο μὲ τίτλο: «Οἱ Ἐκκλησιολογικὲς καὶ Κανονικὲς Συνέπειες τῆς Μυστηριακῆς Φύ-

σεως τῆς Ἐκκλησίας: Συνοδικότητα καὶ Αὐθεντία στὴν Ἐκκλησία». Τὸ κείμενο αὐτὸ προετοιμάσθηκε ἀπὸ τὴν Μικτὴ Συντονιστικὴ Ἐπιτροπὴ στὴν Μόσχα τὸ 1990, ἀλλὰ δὲν παρουσιάσθηκε στὴν Ὀλομέλεια τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς, ἐξ αἰτίας τοῦ ζητήματος τῶν γεγονότων τῆς Οὐνίας.

Ὅμως, τὸ ἀκανθῶδες διαιρετικὸ ζήτημα τῆς Οὐνίας δὲν ἐθίγη κατ' αὐτήν, ἂν καὶ ἔτσι εἶχε προαποφασισθῆ ἀπὸ ὀρθοδόξου πλευρᾶς, προκειμένου ὁ Διάλογος νὰ ἀρχίσῃ καὶ πάλι, μὲ τὸ σκεπτικὸ, πρὸς διευκόλυνσιν τῆς πορείας του, νὰ διεξαχθῆ ἡ συζήτησις περὶ αὐτῆς ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ἐκκλησιολογίας ὑπὸ τὸ πρῶσμα τοῦ πρωτείου.

Καὶ ὄντως, ἡ Οὐνία εἶναι πρόβλημα ἐκκλησιολογικὸ, διότι

«ἡ παπικὴ ἐκκλησιολογία (ἡ ἀξίωση δηλαδὴ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ὅτι μόνον αὐτὴ παρέχει τὴ σωτηρία καὶ τὰ μέσα τῆς χάριτος) ἀποτελεῖ τὴ θεολογικὴ τεκμηρίωση τῆς Οὐνίας»²⁹.

27. Ἰωάννου Παναγόπουλου, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 301.

28. «Ο Διάλογος μεταξύ Ὁρθόδοξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν», περιοδ. «Ἐκκλησία», ἀριθ. 8/Αὐγουστος-Σεπτέμβριος 2006, σελ. 607-609.

29. Γρηγορίου Μ. Λιάντα, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 254 (ἀποφίς τοῦ Καθηγητοῦ Ἰωάννου Παναγόπουλου).

Ἐφ' ὅσον ὅμως ἀλλαγὴ στὴν Ρώμη δὲν παρηρεῖται, εἶναι ἐντελῶς ἀκατανόητη ἡ ἐπιμονὴ πλέον τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν νὰ ἐπανέλθουν στὸν Διάλογο, πιστεύοντας ὅτι θὰ ἀποκομίσουν κάτι θετικὸ καὶ θὰ διακονήσουν τὴν ὑπόθεσι τῆς ἐνώσεως μὲ τοὺς παπικούς, διὰ τῆς μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς των στὴν Ἀλήθεια τῆς ἀκαινοτομήτου Πίστεως, πράγμα ἐντελῶς ἀκατόρθωτο καὶ ἀδύνατο.

Διότι τέτοιο ἐνδεχόμενο καὶ γιὰ τὸν πιὸ αἰσιόδοξο καὶ εὐφάνταστο νοῦ δὲν ὑπάρχει, ἐφ' ὅσον τὰ γεγονότα εἶναι ἀδιάψευστα:

«Ἡ Οὐνία ἐνισχύεται, τὸ Πρωτεῖο καὶ τὸ Ἀλάθητο διακηρύσσεται ἀπὸ τὸν Πάπα εὐκαιρῶς ἀκαιρῶς καὶ ἡ διπλωματία τοῦ Βατικανοῦ κάνει ὅ,τι μπορεῖ, γιὰ νὰ προωθήσῃ μία ἔνωση μὲ τοὺς Ὀρθοδόξους σύμφωνη μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Συνόδου Φερράρας-Φλωρεντίας καὶ τῆς Β' Βατικανείου Συν-

όδου, οἱ ὁποῖες καλοῦσαν τοὺς “ἀπεσχισμένους ἀδελφούς” Ὀρθοδόξους νὰ ἐπανέλθουν στὴν Παπικὴ Ἐκκλησία, διότι μόνον ἡ κοινὴνία μὲ τὸν διάδοχο τοῦ Πέτρου ἐξασφαλίζει τὴν πλήρη καὶ ἀληθῆ ἐκκλησιαστικότητα»³⁰.

Καὶ εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἡ Ρώμη προβάλλει τὴν ἀποκλειστικότητα, μοναδικότητα καὶ ὑπεροχὴ τῆς στίς στιγμὲς ποὺ αὐτὴ θεωρεῖ κατὰλληλες, προκειμένου νὰ μὴ δημιουργοῦνται ψευδαισθήσεις στοὺς οἰκουμενιστικούς ἀδελφούς καὶ ἐταίρους τῆς. Ὅπως λοιπὸν τὸ 2000 ἡ Διακήρυξις «Dominus Jesus» καὶ οἱ σχετικὲς ἐξηγήσεις τοῦ τότε Καρδινάλιου Ράτσιγκερ «ξέσκιισαν τὸ προσωπεῖο τῆς ἐκκλησιολογίας τῶν “ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν” καὶ ἐπανεφέραν τὰ πράγματα στὴν ἀποκλειστικότητα τῆς Ρώμης»³¹, ἔτσι ἀκριβῶς καὶ τὸ θέρος τοῦ 2007 ὁ ἴδιος Καρδινάλιος, ὡς Πάπας πλέον Βενέδικτος ΙΣΤ', ἐπανελάβε γραπτῶς τὶς ἴδιες δηλώσεις περὶ τῆς μοναδικότητος, πληρότητος καὶ ἀποκλειστικότητος τῆς ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, ἐμμένων πεισματωδῶς στὸ ἀνύπαρκτο πρωτεῖο του καὶ στὴν φανταστικὴ ὑπερεξουσία του ἐφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ διακηρύσσων τοὺς μὴ κοινωνοῦντας μὲ τὸν διάδοχο τοῦ Πέτρου ὀρθοδόξους ὡς ἔχοντας «ἐκκλησιολογικὸ ἔλλειμα»³².

Καὶ ταῦτα, ὀλίγον πρὸ τῆς Ι' Συνελεύσεως τῆς Διεθνούς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διαλόγου στὴν Ραβέννα τῆς Ἰταλίας τὸν Ὀκτώβριο

30. Ἀρχιμ. Γεωργίου Καμάνη, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 3.

31. Γρηγορίου Μ. Λιάντα, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 236 (ἀποψις π. Θεοδώρου Ζήση).

32. Ἰωάννου Κορναράκη, Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, «Τὸ Κείμενον τῆς Ραβέννας προσωπεῖον τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου», ἴστοσελίδα: «Ἀντιαιρετικὸν Ἐγκόλπιον» (http://www.egolpio.com/OIKOUMENISMOS/zhz_ravenna.html). Βλ. καὶ τοῦ Ἰδίου, «Ἡ ἀποψις τοῦ Πάπα διὰ τὴν κατ' Ἀνατολὰς Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν» (<http://nikourem.wordpress.com/2007/11/11/>).

τοῦ 2007, ὡσὰν νὰ ἐσκόπευε νὰ φαλακιδεύσῃ αὐτὴν καὶ νὰ προσδιορίσῃ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιθυμητὸν ἀποτέλεσμά της!

Κατόπιν αὐτοῦ, ἀκόμη καὶ ὁ πρόην συμπρόεδρος τοῦ Διαλόγου ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας Στυλιανὸς ἐσπευσε νὰ χαρακτηρίσῃ τὸν Θεολογικὸ Διάλογο ὡς «*ἀνούσιο παίγνιο*» καὶ ἐπέκρινε τὸν Πάπα Βενέδικτο ΙΣΤ' «ὡς τὸν πλέον ἀνεπιφύλακτον “κῆρυκα” τῶν Μεσαιωνικῶν “μυθευμάτων” τῆς παποσύνης». Ἐκανε δὲ ἐπίσης λόγο γιὰ ραγδαῖες ἐξελισσόμενες «*ὑπόγειες δραστηριότητες*» τοῦ Διαλόγου, οἱ ὁποῖες ἔχουν «*ὑψίστη ὑποκρισία*»³³.

5. Ἡ Συνάντησις τῆς Ραβέννας

Ἡ Ι' Συνάντησις τῆς Διεθνoῦς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς Θεολογικοῦ Διαλόγου ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν καὶ Παπικῶν, ἔλαβε χώρα στὴν Ραβέννα τῆς Ἰταλίας ἀπὸ 8ης ἕως 14ης Ὀκτωβρίου 2007.

Ἡ Ἐπιτροπὴ συνέχισε τὴν μελέτη τοῦ κειμένου τοῦ Βελιγραδίου ἐπὶ τῶν «Ἐκκλησιολογικῶν καὶ Κανονικῶν Συνεπειῶν τῆς Μυστηριακῆς Φύσεως τῆς Ἐκκλησίας: Ἐκκλησιαστικὴ Κοινωνία, Συνοδικότης καὶ Αὐθεντία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ».

Κατὰ τὴν συνάντησι αὐτὴ, ἡ ἐν λόγω μελέτη συμπληρώθηκε καὶ ἐγκρίθηκε συμφωνηθὲν κοινὸ ἔγγραφο 10 σελίδων καὶ 46 παραγράφων, τὸ ὁποῖο παρέχει, σύμφωνα μὲ τὸ Ἀνακοινωθὲν τῆς συναντήσεως, «*στερρᾶν βάσιν εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐπιτροπῆς ἐν τῷ μέλλοντι*»³⁴.

Τὸ κείμενο αὐτὸ τῆς Ραβέννας, κρίθηκε ὑπὸ γνωστοῦ ἀγωνιστοῦ Καθηγητοῦ ὅτι

«ἀποκρύπτει, κατὰ ἓνα μεγάλο μέρος τὶς πραγματικὰς παπικὰς διεκδικήσεις... Δείχνει ὅτι μόνον καλύπτει καὶ τίποτε δὲν ἀποκαλύπτει! Φαίνεται ὡς μία μάσκα-προσωπεῖο!... Τὸ κείμενο δείχνει ὅτι μὲ τὴν “καλὴ” προαίρεση καὶ τῶν ὀρθοδόξων ἐκπροσώπων, τὸ πρωτεῖο τοῦ Πάπα λειτουργεῖ ἤδη εἰς βάρος τῆς ὀρθοδοξίας, ἢ μᾶλλον τῶν ὀρθοδόξων μὲ “ἐκκλησιολογικὸν” ὀρθόδοξον “ἔλλειμα”»³²!

Μάλιστα, ἀκόμη καὶ ὁ κοσμικὸς τύπος ἀσχολήθηκε ἔντονα μὲ τὸ θέμα καὶ τὸ προέβαλε, ἀναφέροντας ὅτι

«ὀρθόδοξοι καὶ καθολικοὶ συμφώνησαν σὲ ἓνα κοινὸ κείμενο, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης ἔχει τὸ “πρωτεῖο” ἔναντι τῶν ἄλλων ἐπι-

33. Στὸ **Μοναχοῦ Μωυσέως Ἀγιορείτου**, «*Οὐνιτοποιήσις τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὴν Ραβένναν*», ἔφημερ. «*Ὀρθόδοξος Τύπος*», ἀριθ. 1717/4.1.2008, σελ. 1.

34. «*Διεθνῆς Μικτὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου μεταξύ Ὀρθοδόξου καὶ Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, Ραβέννα, Ἰταλία, 8-14 Ὀκτωβρίου 2007*», περιοδ. «*Ἐκκλησία*», ἀριθ. 10/Νοέμβριος 2007, σελ. 856-857.

σκόπων τῆς Ἐκκλησίας, ἂν καὶ δὲν ἔχουν ἀκόμη συμφωνήσει σὲ τι ἀκριβῶς συνίσταται τὸ “πρωτεῖο” αὐτό»^{34α}.

Ὁ γνωστὸς Ἀντι-οικουμενιστὴς Ἐπίσκοπος Ράσκακας καὶ Πριζρένης κ. Ἀρτέμιος τῆς σερβικῆς ἐκκλησίας, στὸ ἡρωϊκὸ, πολυπαθὸ καὶ δεινῶς δοκιμαζόμενο Κοσσυφοπέδιο, ἐδήλωσε σὲ συνέντευξί του ἐπὶ τοῦ κειμένου τῆς Ραβέννας³⁵, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναγνωρίζεται *πρωτεῖον ἐξουσίας* στὸν Πάπα τῆς Ρώμης ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους, ἀλλὰ οὔτε καὶ *πρωτεῖον τιμῆς*, ἐφ’ ὅσον δὲν θεωρεῖται ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μέχρις ὅτου ἐπιτευχθῆ ἑνότης Πίστεως, κάτι τὸ πολὺ μακρυνό.

Ἐπίσης, κατεφέρθη κατὰ τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν, οἱ ὁποῖοι συμμετέχουν στὸν ἀνεπιτυχῆ Διάλογο αὐτὸ ἐδῶ καὶ δεκαετίες, θέτων τὸ ἐρώτημα:

«ἕως πότε; ἕως τὴν αἰωνιότητα; Ἄρα γε, συμβουλευόμε ἐκεῖ ὅσους εἶναι στὴν αἵρεσι, στὴν πλάνη; Ὁχι, ἀλλὰ ἀναζητοῦμε νὰ συμβιβασθοῦμε μαζί τους».

Κλείνει δὲ τὶς παρατηρήσεις του μὲ πατερικὸ τρόπο: Ἀληθινὴ ἀγάπη σημαίνει εἰλικρινῆ ἐπίδειξι τοῦ λάθους τοῦ ἄλλου καὶ ἐπιστροφή του στὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας. Ἐγκρισὶ τοῦ λάθους τοῦ ἐτέρου δὲν εἶναι

ἀγάπη, ἀλλὰ μῖσος, σύμφωνα μὲ τὸν Ἅγιο Μάξιμο τὸν Ὁμολογητή.

Ὁ ρώσος ἐπίσκοπος Βιέννης Ἰλαρίων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, ὁ ὁποῖος ἀπεχώρησε ἀπὸ τὴν Ραβέννα λόγω τῆς παρουσίας τῆς Ἑσθονικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἂν καὶ οἰκουμενιστικῶν τάσεων, σὲ πρόσφατο κείμενό του καταλήγει ὡς ἐξῆς, σχετικὰ μὲ τὶς πραγματικὲς διαθέσεις τῶν Παπικῶν ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ «πρωτείου» τοῦ Πάπα γιὰ τοὺς ὀρθοδόξους:

Στὴν πραγματικότητα,

«μᾶς προσφέρεται γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ (ἀπὸ τὴν Ρώμη) ἡ δυνατότης νὰ δεχθοῦμε μίαν οὐνιτικὴ θεώρησι τοῦ πρωτείου τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης»³⁶!...

Τὸ τραγικὸ αὐτό, ἀλλὰ ἀπόλυτα ἀληθινὸ συμπέρασμα, ἀποκαλύπτει τὴν ἀμετανοησίαν τοῦ Βατικανοῦ καὶ ἐξηγεῖ τὴν φανατικὴ ἐπι-

34α. Ἐφημερ. «Τὸ Βῆμα», 16.11.2007, σελ. Α12.

35. Interview of Bishop Artemije of Raska and Prizren to Daily Danas, 5-6.1.2008, Yahoo: «Orthodox Christian News» - 16.1.2008.

36. Bishop Hilarion of Vienna and Austria, Comments on Cardinal Walter Casper’s interview to ‘Our Sunday Visitor’ magazine, *Europaica Bulletin*, No 140/19.2.2008.

μονή του στην Οὐνία, τὸ μοντέλο αὐτὸ ἐνότητος, δηλαδή ὑποταγῆς τῶν ὀρθοδόξων. Αὐτὸς ἦταν καὶ εἶναι ἄλλωστε ὁ σκοπὸς τῆς σχεδιασθείσης νέας οἰκουμενιστικῆς οὐνίας τοῦ ρωμαιοκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Τὸ οὐνιτικὸ μοντέλο ἐνώσεως περὶ τῶν ὀρθοδόξων πάντοτε διακατεῖχε τὸ Βατικανὸ. Ὁρθόδοξοι Οἰκουμενιστὲς ἐδήλωναν ἀπερίφραστα στὸ Μπάρι τῆς Ἰταλίας τὸ 1986, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Δ΄ Συναντήσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου, ὅτι ἀπὸ πλευρᾶς Ρώμης ὑπάρχει προσηλυτισμὸς καὶ οὐνία, συνδυαζόμενα μὲ εὐρὴ δογματικὸ σχετικισμὸ, ὥστε ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐνότης νὰ μὴ σημαίνει πλέον ἐνότητα δογματικὴ, ἀλλὰ ἀπλᾶ ἀποδοχὴ τοῦ Ρωμαϊκοῦ πρωτείου³⁷!

Γι' αὐτὸ καὶ ἐντελῶς δικαιολογημένα, γνωστὸς Ἁγιορείτης Μοναχὸς γράφει ἀνοικτὰ περὶ Οὐνιτοποιήσεως τῆς Ὁρθοδοξίας στὴν Ραβέννα:

«Ἡ παπικὴ διπλωματία ἐργάσθηκε ἐπιμελημένα καὶ στὸ κείμενο τῆς Ραβέννας. Οἱ Ὁρθόδοξοι παρεσύρθησαν ξανὰ ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Τὸ θέμα τῆς Οὐνίας ἄφησαν γιὰ ἀργότερα. Τὸ θέμα τῆς ἐρμηνείας τοῦ παπικοῦ πρωτείου, συνδυασμένου μετὰ τοῦ ἀλαθήτου, τὸ ἀναβάλλουν νὰ τὸ ἀναλύσουν. Εἶναι σὰν τώρα νὰ τὸ δέχονται. Πρόκειται γιὰ μίξη ἄμικτο, γιὰ σοβαρὴ σύγχυση, γιὰ μεγάλη ἀλλοίωση, γιὰ ΟΥΝΙΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»³⁷!

Τέλος, ἐπιφανῆς Ἁγιορείτης Ἡγούμενος, ἀναλύει μὲ διεισδυτικὴ καὶ θεολογικὴ ἐμβρίθεια καὶ ἀκρίβεια τὸ κείμενο τῆς Ραβέννας ὡς ἑξῆς:

«Ὁ θεολογικὸς διάλογος, ὅταν γίνεται μὲ Ὁρθόδοξες ἐκ μέρους μας προϋποθέσεις, δὲν εἶναι κακός. Θὰ μπορούσε νὰ θεωρηθῆ ἡ ἰδική μας ἀνθρωπίνη συνεργία στὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ νὰ ἐπανακάμψουν, ἂν εἶναι δυνατόν, οἱ ἑτερόδοξοι στὴν πίστι καὶ τὴν κοινωνία τῆς Καθολικῆς (Ὁρθοδόξου) Ἐκκλησίας. Μεταξὺ αὐτῶν τῶν προϋποθέσεων, σημαντικὴ ἐν προκειμένῳ εἶναι ἡ ἀταλάντευτη ἐμμονὴ μας στὴν συνοδικῶς κατοχυρωμένη στάσι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐναντι τοῦ Παπισμοῦ, τόσο ὡς φορέως σωρείας ἑτεροδιδασκαλιῶν, ὅσο καὶ ὡς φορέως παποκεντρικοῦ ἡγεμονισμοῦ ἐπὶ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας.

Δυστυχῶς, στὸ “Κείμενο τῆς Ραβέννας” δὲν παρατηρεῖται ἡ σαφὴς καὶ ἀδιαμφισβήτητη πατερική καὶ συνοδικὴ Ὁρθόδοξος στάσις. Λεῖπει τὸ πνεῦμα, μὲ τὸ ὁποῖο διαπραγματεύθηκε τὴν ἐνωσι τῶν Ἐκκλησιῶν ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός στὴν Σύνοδο Φερράρας-Φλωρεντίας, ὅταν προέβαλε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὡς βάσιν συζητήσεως τὸ ἀκαινοτόμητον τοῦ Συμβόλου καὶ τὴν Ὁρθόδοξο ἐρμηνεία

37. Ἐπισημ. τοῦ γνωστοῦ Οἰκουμενιστοῦ μητροπολίτου Ὁρους τοῦ Λιβάνου Γεωργίου Κχόντρ, παρατιθέμενη σὲ κείμενο τοῦ π. Ἰωάννου Μάγντορφ, στὸ περιοδ. «Saint Vladimir's Theological Quarterly», (30), No 4/1986, p. 354.

του. Λείπει τὸ ἐκκλησιολογικὸ φρόνημα τῶν συνοδικῶν ἀποφάσεων τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς ἐπὶ Τουρκοκρατίας. Λείπει τὸ πνεῦμα τῆς εὐθύτητος, μὲ τὸ ὁποῖο ὁμιλεῖ ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος Πενταπόλεως στὸ ἔργο του “Περὶ τῶν αἰτίων τοῦ σχίσματος”.

Κυριαρχεῖ ἀντίθετα μία ἀμφίλογη “ἐκκλησιολογία τῆς κοινωνίας”, στὴν ὁποία ἡ κοινωνία δὲν νοεῖται μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων κατὰ τὴν Πίστι τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ μεταξὺ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἑτεροδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης...

Στὴν ὡς ἄνω “ἐκκλησιολογία τῆς κοινωνίας” ὑποβαθμίζεται ἡ σημασία πὺν ἔχουν, πρῶτον τὸ ἀκαινοτόμητον τῆς ἀποστολικῆς Πίστεως, τὸ ὁποῖο στὸ “Κείμενο τῆς Ραβέννας” μένει ἀπλῆ ἀναφορά χωρὶς τὴν βαρύνουσα σημασία πὺν ἔχει γιὰ τὴν διάκρισι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν ἑτεροδοξοῦσα Ρώμη, καὶ δεῦτερον ἡ ἐντολὴ τῶν ἱερῶν Κανόνων περὶ ἀκοινωνησίας μὲ τοὺς αἰρετικούς σὰ Μυστήρια καὶ μάλιστα στὴν Εὐχαριστία, ἐντολὴ ἡ ὁποία ἐντελῶς ἀποσιωπᾶται. Πάντως καὶ τὰ δύο αὐτὰ στοιχεῖα εἶναι θεμελιώδη στὴν Ὁρθόδοξο διδασκαλία περὶ τῆς Ἐκκλησίας ὡς κοινωνίας.

Στὸ “Κείμενο τῆς Ραβέννας”

διαφαίνεται ἡ τάσις νὰ ἀντιμετωπισθῆ τὸ ζήτημα τοῦ παπικοῦ Πρωτείου ὡς “διακανονισμὸς” τῶν παπικῶν προνομίων καὶ ὄχι ὡς βαθὺ θεολογικὸ πρόβλημα πὺν ἀφορᾷ αὐτὸ τοῦτο τὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ. Ἡ παραδοχὴ πρωτείου δικαιοδοσίας ἐπὶ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, δηλαδὴ τὸ νὰ εἶναι ἓνας ἐπίσκοπος κεφαλὴ καὶ ἀρχὴ ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ἔστω καὶ ἐπιφορτισμένος μὲ ἓνα ρόλον διακονίας, εἶναι βλασφημία κατὰ τοῦ Προσώπου τοῦ Χριστοῦ ὡς μοναδικῆς Κεφαλῆς τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ πρωτεῖο δικαιοδοσίας συνιστᾷ ἀνατροπὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὑπεράνω πάντων τῶν ἐπισκόπων εἶναι ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Σὲ αὐτὴν προεκάθητο μὲν ἐν ἀγάπῃ ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης ὡς ἴσος τῶν συνεπισκόπων του, ἐν τῷ μέσῳ ὅμως τῶν ἐπισκόπων ἐτοποθετεῖτο τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιον ὡς σύμβολον τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, τῆς μοναδικῆς Κεφαλῆς τῆς καθόλου Ἐκκλησίας»³⁸.

6. Ὁ συμπρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου μητροπολίτης Περγάμου Ἰωάννης Ζηζιούλας

Βασικὸς εἰσηγητῆς καὶ ὑποστηρικτῆς τῆς λεγομένης «ἐκκλησιολογίας τῆς κοινωνίας», ἡ ὁποία μόλις προαναφέρθηκε, γιὰ τὶς σχέσεις

38. Ἄρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, «Τὸ Κείμενο τῆς Ραβέννας καὶ τὸ Πρωτεῖον τοῦ Πάπα» (30.12.2007), περιοδ. «Παρακαταθήκη», ἀριθ. 57/Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2007, σελ. 9-10.

ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν καὶ Παπικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐνὸς διακανονισμοῦ καταλλήλου γιὰ τοὺς ὀρθοδόξους τοῦ Παπικοῦ «Πρωτείου», εἶναι ὁ γνωστὸς καθηγητὴς καὶ ἀκαδημαϊκὸς μητροπολίτης Περγάμου Ἰωάννης Ζηζιούλας τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἐνεργὸς συμμετοχὸς τοῦ Διαλόγου μετὰ τοὺς Παπικοὺς ἀπὸ τῆς ἐνάρξεώς του καί, ὅπως προαναφέρθηκε, ἤδη συμπρόεδρος αὐτοῦ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη.

Εἶναι δὲ γνωστὴ ἡ οἰκουμενιστικὴ του στράτευσις, ἡ ὁποία ἐσημάδευσε τὴν ζωὴν του καὶ τὴν ὄλη δραστηριότητά του, ὡς καὶ ἡ ἀπέχθειά του ἐναντὶ τῆς «ὀμολογιακῆς» Ὁρθοδοξίας. Ἡ τοποθέτησίς του αὐτῇ ἀνιχνεύεται ἤδη ἀπὸ τὴν συγγραφὴ τῆς καθιερωμένης στὴν σύγχρονη θεολογικὴ πραγματικότητά διαιτριβῆς του «*Ἡ Ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ εὐχαριστίᾳ καὶ τῷ ἐπισκόπῳ κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας*», ἡ ὁποία ἐκδόθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1965. Παρὰ τὴν προφανῆ σπουδαιότητά της, χαρακτηρίζεται ὡς ἐξῆς ἀπὸ τὸν μα-

καρίτη ἐπιφανῆ Θεολόγο Παναγιώτη Νέλλα ὅσον ἀφορᾷ τὸ θέμα μας:

«Λέγοντες ὅτι τὸ βιβλίον εἶναι “ὀρθόδοξον” δὲν ἐννοοῦμεν τόσον ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν ὀμολογιακὴν “Ὁρθοδοξίαν”, ὅσον ὅτι ἔχει τὴν ὀρθὴν ἐκείνην θεώρησιν τῶν πραγμάτων..., ἡ ὁποία ἦτο ἡ θεώρησις τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας»³⁹.

Ἐπίσης, συνεχίζει ὁ καθηγητὴς Νέλλας,

«ἡ καθολικότης τῆς Ἐκκλησίας εἶναι (ὄντως) πραγματικότης βασικῶς εὐχαριστιακῆ... Μόνον ἀργότερον, καὶ μὲ τὴν ἐμφάνισιν τῶν αἱρέσεων, ὁ ὅρος “καθολικὴ Ἐκκλησία” προσέλαβε τὴν ἐννοίαν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁφείλει πάντως νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς ὅτι ὁ συγγραφεὺς (Ἰωάννης Ζηζιούλας) δὲν λαμβάνει εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἀρκούντως ὑπ’ ὄψιν του τὴν ἐντελῶς κεντρικὴν θέσιν τὴν ὁποίαν κατέχει ἡ πιστότης εἰς τὴν ἀληθινὰ εἰς τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Ἰγνατίου»⁴⁰.

Ἄρα, ἐξ ἀρχῆς τῆς θεολογικῆς του «καθιερώσεως», ὁ καθηγητὴς Ἰωάννης Ζηζιούλας ἔπασχε ὀμολογιακῶς.

Ἐχει δὲ ἐκφρασθῆ καὶ ἀπὸ ἄλλους⁴¹, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἡμᾶς⁴² παλαιότερα ἢ ἐκτροπὴ τοῦ κ. Ζηζιούλα ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον Ἀλήθεια καὶ ἡ

39. Βιβλιοκρισία στὸ περιοδ. «Κληρονομία», τόμ. 1, τεύχος Α', Θεσσαλονίκη - Ἰανουάριος 1969, σελ. 151 ἔ.

40. Αὐτόθι, σελ. 152.

41. Ἰωάννου Κορναράκη, *Τὸ Κείμενον τῆς Ραβέννας...*, ἐνθ' ἄνωτ. Ἐπίσης, βλ. «*Is the Theologian Ioannis Zizioulas proclaiming Orthodoxy?*», Italia Ortodossa, <http://digilander.libero.it/ortodossia/Zizioulas.html>

42. Ἡ «Βαπτισματικὴ Θεολογία» τῶν Οἰκουμενιστῶν - Ἐτέρα μορφή τῆς προτεσταντικῆς «Θεωρίας τῶν κλάδων» - Κατάλυσις τῆς Ὁρθοδόξου Πατερικῆς Ἐκκλησιολογίας ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Περγάμου κ. Ἰωάννου Ζηζιούλα, στὸ περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», ἀριθ. 26-29/Ἰανουάριος-Δεκέμβριος 1992, σελ. 34-43.

μή θεώρησής του ως άπλανοῦς διδασκάλου τῆς Πίστεως και ἀληθοῦς ἐκπροσώπου τῆς Ὁρθοδοξίας ἔναντι τῆς ἑτεροδοξίας και κακοδοξίας κατὰ τὸ Πατερικὸ ὑπόδειγμα.

Ὡς πρὸς τὸν διάλογο μὲ τοὺς Παπικούς, ἡ συμμετοχὴ του ἀπὸ τὴν ἑναρξὶ αὐτοῦ εἶναι καθοριστικῆς σημασίας, τὰ δὲ καταγγελλόμενα ὑπὸ συναδέλφου του καθηγητοῦ και ἐπίσης συμμετόχου στὸν ἴδιο διάλογο εἶναι ἐξόχως ἀποκαλυπτικά και διασαφητικά και ὄντως ἀπογοητευτικά:

«Ὁ κ. Ζηζιούλας θὰ πρέπει νὰ θεωρεῖται ὡς κορυφαῖος δεξιολόγος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ὁ ἴδιος ἐπαίρεται, ὅτι εἶναι ὁ “ἐγκέφαλος” “τοῦ διαλόγου τοῦ αἰσχυρῶς” μὲ τοὺς Παπικούς, πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ ὁποῦ ἐπενοήθησαν, εἰδικῶς διὰ τοὺς “ἀτίθασους” Ὁρθοδόξους, δύο ἐπινειδιστοὶ “ἀρχαί”: νὰ συζητηθοῦν εἰς τὸν “διάλογον” τοῦτον κατὰ πρῶτον τὰ “κοινὰ” θέματα, ἐκεῖνα ποὺ μᾶς “ἐνώνουν”, χωρὶς συζητήσιν ἐπ’ αὐτῶν και τῶν ὑφισταμένων διαφορῶν, τὰ δὲ διαιροῦντα ἡμᾶς εἰς τὸ τέλος τοῦ “διαλόγου”. Πλὴν τοῦ Λατινο-Ὁρθοδόξου τούτου “διαλόγου”, οὐδεὶς “οἰκουμενικός” διάλογος διεξήχθη ποτὲ μὲ τοῦ εἶδους τούτου τὰ δεσμά.

Τὸ δὲ χεῖριστον πάντων: ἐπενοήθη νὰ συντάσσεται ἐξ ἀρχῆς ἔν ἐνιαῖον και κοινὸν κείμενον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος δι’ ἀμφοτέρων

τὰς πλευράς: Ὁρθοδόξους και Λατίνους οὕτως, ὥστε οἱ συμμετέχοντες Ὁρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι, ἀγόμενοι πρὸ “τετελεσμένων”, ἐκαλοῦντο νὰ προβαίνουν ἀποκλειστικῶς εἰς αἰσθητικὰς και φραστικὰς παρατηρήσεις. **Θεολογικὸς “ἀρχιτέκτων”, λοιπὸν, τῶν “κοινῶν” τούτων κειμένων διετέλεσεν ὁ κ. Ζηζιούλας, ἐπαιρόμενος, μάλιστα, διὰ τὴν συγγραφὴν αὐτῶν.**

Ἄλλὰ, κ. Ζηζιούλα, ὑπάρχουν “κοινὰ” θέματα και “κοινὰ” κείμενα μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, ἐξ ἐπόψεως τῆς ὀρθοδόξου δογματικῆς θεολογίας και ἐκκλησιολογίας, ὅταν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἀναγνωρίζει ἀληθῆ ἐκκλησίαν ἐκτὸς ἑαυτῆς;»⁴³.

Τὰ ὅσα δὲ ὑπεστήριξε ὁ ἴδιος ὁ μητροπολίτης Περγάμου σὲ συνέντευξί του πρὸ ἔτους, δικαιώνουν ἀπολύτως τὴν αὐστηρὴ κριτικὴ ἔναντίον του. Ἀπεφάνθη τότε, ὅτι ὀρθόδοξοι και Παπικοί:

«Ἐχουμε τὴν ἴδια πίστι και τὴν ἴδια παράδοσι. Τὸ κύριο πρόβλημα ποὺ πρέπει νὰ λύσουμε, εἶναι τὸ πρωτεῖο τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης, δηλαδὴ ὁ ρόλος τοῦ Πάπα. Πιστεύω ὅτι μπορούμε νὰ βροῦμε μίαν λύσι. Πρόκειται περὶ τοῦ ἐπακριβοῦς καθορισμοῦ τῆς θέσεως τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης στὴν δομὴ τῆς παγκοσμίου Ἐκκλησίας. Οἱ Ὁρθόδοξοι εἶναι ἔτοιμοι νὰ δεχθοῦν

43. **Μέγα Φαράντου**, Ἡ κρίσις τῆς θεολογίας τοῦ Ἰωάννου Ζηζιούλα, Οἰκουμενισμὸς ἢ Ὁρθοδοξία, Στὴν Ἱστοσελίδα «Ἀντιαρετικὸν Ἐγκόλπιον»: <http://img.pathfinder.gr/clubs/files/60261/58.html>

τὴν ἰδέα ἐνὸς παγκοσμίου πρωτείου καί, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης ἦταν ὁ “*primus*”... Ἡ ἀσυμφωνία ἐμφανίζεται σὲ ἓνα θεμελιώδες θέμα: Μπορεῖ ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης νὰ παρεμβαίνει χωρὶς ἀπόφασι εἰλημμένη ἀπὸ κοινοῦ μετὸς ἄλλοις ἐπισκόποις; Μὲ λίγα λόγια, ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης πρέπει πάντοτε νὰ ἐνεργῇ ἐν συμφωνίᾳ μετὰ τῆς συνόδου»⁴⁴.

Ὁ ἀρχιμανδριτὴς π. Γεώργιος Καψάνης σημειώνει ἀντιρρητικῶς τὰ ἐξῆς ὀρθὰ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἀπαράδεκτων θεωριῶν τοῦ χαράζοντος τὴν δῆθεν ὀρθόδοξη γραμμὴ στὸν διάλογο μετὸς Παπικοῦς μητροπολίτου Περγάμου:

«Θὰ ἤθελα κατ' ἀρχὴν ἐδῶ νὰ παρατηρήσω ὅτι ἡ συνείδησις τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας οὐδέποτε ἀπεδέχθη ὅτι μετὰ τὸ Σχίσμα Ὀρθόδοξοι καὶ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἔχουμε κοινὴ Πίστι καὶ κοινὴ Παράδοσι. Μάρτυρες τῆς συνειδήσεως αὐτῆς εἶναι μεγάλοι ἱεράρχαι καὶ θεοφόροι Πατέρες, ὡς ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ Ἅγιος Μᾶρκος Ἐφέσου, ὁ Ἅγιος Μελέτιος ὁ Πηγᾶς, ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, ὁ Ἅγιος Νεκτᾶριος Πενταπόλεως, ὁ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων, καὶ ἄλλοι πολλοί, καθὼς καὶ οἱ Συνοδικές ἀποφάνσεις τῶν Ὀρθοδόξων

Πατριαρχῶν κατὰ τὰ ἔτη 1848, 1868, 1895. Ἄλλὰ καὶ ὁ ἀπλοῦς Ὀρθόδοξος λαός, παρὰ τὰ δεινὰ τῆς Τουρκοκρατίας καὶ παρὰ τὴν συστηματικὴν λατινικὴν προπαγάνδα καὶ τὶς πιέσεις πού κατὰ καιροὺς ὑπέστη ἀπὸ τὴν Οὐνία, δὲν ἐξώμοσε -ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων- ἀλλὰ ἔμεινε πιστὸς στὰ δόγματα καὶ τὴν πίστι τῆς Ἐκκλησίας του.

Ἐπειτα, ἡ ἔνωσις πού ἐπιχειρεῖται, ἔστω καὶ ἐὰν καλῶς προετοιμάζεται ἐδῶ καὶ ἀρκετὲς δεκαετίες ἀπὸ τὸ Βατικανό, δὲν θὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ ἀπὸ πολλοὺς Ὀρθοδόξους καὶ θὰ συντελέσῃ στὴν διάσπασι τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐπειδὴ θὰ γίνῃ χωρὶς νὰ ἐπιλυθοῦν οὐσιαστικὰ οἱ δογματικὲς διαφορές, χωρὶς οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ νὰ ἀπαρνηθοῦν τὰ αἰρετικὰ δόγματα (*filioque*, Πρωτεῖον, Κτιστὴ Χάρις κλπ.), ἀλλὰ μὲ ἐπανερμηνεία τῶν κατὰ τρόπον ἀνάδυνον γιὰ τὸ Βατικανό καὶ ἀποδεκτὸ ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους»⁴⁵.

Πάντως, ὁ ἴδιος ὁ μητροπολίτης Περγάμου ἐξέφρασε τὴν ἄποψι, ὁμοῦ μετὰ τῶν Παπικῶν καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῆς Ραβέννας ἦταν ἀπολύτως θετικά⁴⁵ (!), δηλαδὴ ἡ οὐνιτοποίησις τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν βραίνει καλῶς!...

44. Περιοδ. *S.O.P.*, 318/2007.

45. *Progress in dialogue with Catholics, says Ecumenical Patriarchate* (<http://www.asianews.it/view4print.php?1=en&art=10597>).

7. 'Επίσημες φωνές ὀρθοδόξου δια- μαρτυρίας ἀπὸ τὸν χῶρο τῆς Καινοτομίας

Ἔχουν ἤδη ἀναφερθῆ ἀρκετὲς καὶ ἰσχυρὲς φωνὲς διαμαρτυρίας ἀπὸ τὸν χῶρο τῆς Καινοτομίας γιὰ τὰ τεκταινόμενα εἰς βάρος τῆς Πίστεως, κατὰ τὴν ἐξέτασι τοῦ θεματός μας, οἱ ὁποῖες ἀποδεικνύουν ὅτι τὰ Ὁρθόδοξα ἀντισώματα καὶ ἡ Ὁρθόδοξος εὐαισθησία δὲν ἔχουν ἐντελῶς ἀπολεσθῆ, ἂν καὶ ἡ πλειοψηφία τῶν φύσει καὶ θέσει ὑπευθύνων καὶ φυλάκων τῆς Ἀληθείας τῆς Πίστεως ὑπνώττει βαθέως, ἐφηνυχάζει μακαρίως καὶ σιωπᾶ ἀνεξηγήτως.

Ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ νέου ἡμερολογίου Ἑλλάδος, παρατηρεῖται ἀπὸ ὀλίγους ἔστω κληρικούς καὶ λαϊκούς μία ἀπεγνωσμένη προσπάθεια ἀνακοπῆς τοῦ διαβρωτικοῦ καὶ καταλυτικοῦ ρεύματος τῆς προδοσίας τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἔστω καὶ καθυστερημένα, καθ' ἡμᾶς, διαφαίνεται μία ἐλπιδοφόρα κινητικότητα, ἡ ὁποία ἀναπτέρωνει τὶς ἐλπίδες γιὰ τὸ θαῦμα τῆς ἀποτινάξεως τῆς οἰκουμενιστικῆς αἰχμαλωσίας καὶ ἀναρριπίζει τοὺς πόθους γιὰ τὴν ἐπανένωσι τῶν Ὁρθοδόξων ἐν τῇ Ἀληθείᾳ, ὥστε νὰ πανηγυρίσουμε μία νέα ὄντως Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἕναν νέο Θρίαμβο τῆς Πίστεως!

Τὸ ὅτι ὑπάρχει σαφὴς ἐπίγνωσις τῆς δεινῆς καταστάσεως τῶν Καινοτόμων ἐξ αἰτίας τῶν ψευδοποιμένων τους εἶναι κάτι τὸ οὐσιῶδες. Γράφει καὶ πάλι μετὰ παρησίας ὁ π. Θεόδωρος Ζήσης:

«Εἶναι παύλειο, ἀλλὰ δυστυχῶς ξεχασμένο τὸ σύνθημα “Γρηγορεῖτε”, σήμερον πού οἱ λύκοι οἱ

βαρεῖς ἔχουν εἰσέλθει μέσα στὴν Ἐκκλησία, καὶ πολλοὶ ἐξ ἡμῶν τῶν κληρικῶν λαλοῦν διεστραμμένα, ἀποσποῦν τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας στὰ δίχτυα καὶ στὶς πλάνες τῶν αἰρέσεων τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»⁴⁶.

Τὸ πλέον ἐντυπωσιακὸ εἶναι, ὅτι ἀκόμη καὶ ἀρχιερεῖς τῆς Καινοτομίας ἐτόλμησαν -διότι περὶ τόλμης πρόκειται!- νὰ εἴπουν τὴν ἀλήθεια περὶ τῆς αἰρέσεως τοῦ Παπισμοῦ, μετὰ τὰ γεγονότα τῆς Ραβέννας, ἔστω πρὸς στιγμὴν χωρὶς τὴν ἀναμενομένη ἀποφασιστικότητα καὶ συνέπεια ἔναντι τῶν εὐθυνῶν, οἱ ὁποῖες ἀνακύπτουν γιὰ τοὺς ἰδίους ἀπὸ τὸ ὁμολογιακὸ διάδημά τους.

Διαθρησκειακὸ Συνέδριο στὴν Νάπολι τῆς Ἰταλίας, Ὀκτώβριος 2007.

Βεβαίως, ἡ μαρτυρία τους ἔχει μεγάλη ἀξία καὶ ἐπαινεῖται, διότι «εἴτε προφάσει εἴτε ἀληθείᾳ»⁴⁷ ἡ Ὁρθόδοξος Ὁμολογία καταγγέλλεται, σὲ καιροὺς μάλιστα δεινοὺς καὶ δυσχειμερίου, ὅταν ἡ ἐκκοσμίκευσις, ἡ ἀδιαφορία ἀλλὰ καὶ ἡ δειλία ἐπικάθηται στὶς καρδιὰς τῶν πολλῶν καὶ σφραγίζουσι τὰ χεῖλη τῶν περικοσσοτέρων.

⁴⁶. Πρωτοπρ. Θεοδώρου Ζήση, «Κινδυνεύει τώρα ἡ Ὁρθοδοξία», ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 92.

⁴⁷. Πρβλ. Φιλίπ. α' 18.

Ὁ νέος μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ ἔγραψε εὐθαρσῶς «τὰ αὐτονόητα», τὰ ὁποῖα στὴν ἐποχὴ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ δὲν εἶναι καθόλου αὐτονόητα γιὰ τὶς ἐκκλησιαστικὲς τοῦ Ἀρχῆς, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν παπικὸ ἐπίσκοπο Σύρου, Θήρας καὶ Κρήτης Φραγκίσκο, ὅτι δηλαδὴ ἡ «*θρησκευτικὴ κοινότης*» τοῦ παπικοῦ ἀξιωματοῦχου,

«διὰ τοῦ γνωστοῦ σχίσματος, ἀπώλεσε τὴν Χάριν τοῦ Ζῶντος Θεοῦ καὶ ἐξέπεσεν ἀπὸ αἵρεσεως εἰς αἵρεσιν καὶ ἀπὸ ἀκοσμίας εἰς ἀκομίαν, διαστρεβλώσασα τὸ σωτηριῶδες μῆνυμα τοῦ ἐνσαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνατρέπουσα λόγοις καὶ ἔργοις τὴν ἀνατροπὴν τῶν κατεστημένων δομῶν καὶ ἐξουσιῶν τοῦ ἐκπεσόντως κόσμου, ἣν εἰσέφερε διὰ τῆς ἀπειρονοήτου Αὐτοῦ Σταυρικῆς Θυσίας καὶ τοῦ Παναχράντου Αὐτοῦ Αἵματος, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ»⁴⁸.

Καὶ ἐπίσης,

«(οἱ Ἅγιοι μέμφονται) τὸν ἐκπεσόντα Παπικὸν Θρόνον καὶ τὸν ἐξ αἰτίας τῆς πλάνης Αἰρεσιάρχην Προκαθήμενον Αὐτοῦ»⁴⁸.

Τὴν ὁμολογία αὐτὴ ἐπανηγύρισαν οἱ Ἀντι-παπικοὶ καὶ Ἀντι-οικουμενισταὶ ἀδελφοὶ ἀπὸ τὸν χῶρο τῆς Καινοτομίας καὶ εὐχαριστοῦν τὸν Θεὸ γιὰ τὴν τόλμη τοῦ ἐπισκόπου αὐτοῦ⁴⁹.

Εὐχόμεθα συγχαρητηρίως νὰ ὑπάρξῃ συνέχεια, ἃν καὶ φοβούμεθα ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ὁμο-

λογία ἀποτελεῖ μᾶλλον φραστικὸν πυροτέχνημα ἄνευ ἀντικρύσματος, γιὰ τὸν καθησυχασμὸ τῶν ἀγωνιῶντων πιστῶν, ἐφ' ὅσον ὁ ἐν λόγῳ ἀρχιερεὺς, μέσῳ τῆς ἰδίας ἐπιστολῆς του καὶ ὡσὰν νὰ γράφῃ εἰς ἀδαεῖς, θέλησε νὰ ἐμφανίσῃ τὰ γραφόμενά του ὡς συμφωνοῦντα γενικῶς μετὰ τὴν γραμμὴ καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ ἄρτι ἀποβιώσαντος φιλοπαπικοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Καινοτομίας Χριστοδοῦλου, πράγμα ἐξοφθάλμως καὶ χονδροειδῶς ψευδές, ἐπίσης δέ, μόλις προσφάτως, εὐρέθη στὴν ἔδρα τοῦ ἐκφραγκισμοῦ τῆς ὀρθοδοξίας, στὸ Φανάρι, προκειμένου νὰ παραστῇ σὲ χειροτονία ἐπισκόπου! Τὰ ἐνδεικτικὰ καὶ μόνον αὐτὰ γεγονότα δὲν φανερώνουν συνέπεια καὶ σοβαρότητα...

Ἐλπιδοφόρος ὁμολογιακὸς δυναμισμὸς ἐξεπέμφθη ἐπίσης ἀπὸ τὴν Αἰτωλοακαρνανία, ὅπου ὁ τοπικὸς μητροπολίτης κ. Κοσμάς στὴν Χριστουγεννιάτικη Ἐγκύκλιό του, ἔθιξε τὸ θέμα τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ τῶν φοβερῶν συνεπειῶν της. Ἀνέφερε δὲ χαρακτηριστικῶς:

«Ἡ ἀποστασία μας παρουσιάζεται καὶ στὶς σχέσεις μας μετὰ τὴν Ὁρθόδοξη πίστι καὶ παράδοσί μας. Γνωρίζουμε ὅτι μία Ἐκκλησία ἵδρυσε ὁ Θεάνθρωπος Κύριος. Συνέχεια αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ ἡ ἁγία μας Ὁρθόδοξος ἀνατολικὴ Ἐκκλησία. Ἄλλη Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει. Οἱ παπικοὶ ἀποσπᾶσθησαν τὸ 1054 μ.Χ., γιὰ τὸν δὲν δέχθησαν οἱ ὀρθόδοξοι

⁴⁸. Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1710/9.11.2007, σελ. 5.

⁴⁹. Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1711/16.11.2007, σελ. 1, 5.

νὰ ὑποταγοῦν στὶς ἀντι-
χριστιανικὲς κακοδοξίες
τους. Ἀργότερα καὶ οἱ
προτεστάντες ἀποσπάρθη-
καν ἀπὸ τοὺς παπικούς.
Δὲν ἀποτελοῦν Ἐκκλησία,
δὲν ἔχουν ἱερωσύνη καὶ
Θεῖα Χάρι. Κυριαρχοῦνται
ἀπὸ ἀνθρωποκεντρισμὸ
καὶ ἐκκοσμίκευσι, εἶναι ξέ-
νοι ἀπὸ ἀγιοπνευματικῆ
ζωῆ. Κάθε σχέσι μαζί τους,
ἐφ' ὅσον ὁ πάπας καὶ οἱ προτε-
στάντες δὲν δέχονται νὰ παραχω-
ρήσουν τὴ θέσι τους στὸν Θεάν-
θρωπο Χριστό, εἶναι ἀποστασία
καὶ ἄρνησι τῆς σωτηρίου ἀληθεί-
ας...».

Ἔθετε δὲ τὸ συγκλονιστικὸ καὶ αὐτο-
κριτικὸ ἐρώτημα:

«Ὅταν σήμερα παρατηροῦμε
ἄμβλυσι τοῦ ὀρθοδόξου φρονή-
ματος καὶ τάσεις κοινωνίας μὲ ὁ-
λους τοὺς κακοδόξους αὐτούς, ἐ-
νῶ παραμένουν ἀμετανόητοι, δὲν
ζοῦμε τὴν ἀποστασία ἀπὸ τὴν Ὀρ-
θόδοξο ἀλήθεια;».

Καὶ κατέκλεισε νουθετικῶς καὶ ἀποφαι-
στικῶς:

«Σήμερα, ἄς διαχωρίσουμε τὴ
θέσι μας ἀπὸ τοὺς κακοδόξους.
Τοὺς ἀγαποῦμε ὅλους. Ἐφ' ὅσον
ὅμως μένουν ἀμετανόητοι, δὲν θὰ

προδώσουμε τὴν Ὀρθοδο-
ξία μας»^{50!}

Ἴδου λοιπὸν ἡ πρόκλησις γιὰ
τοὺς διαμαρτυρομένους ἀδελ-
φοὺς τῆς Καινοτομίας: «**Σήμερα,
ἄς διαχωρήσουμε τὴ θέσι μας ἀ-
πὸ τοὺς κακοδόξους!**»! Αὐτὸ ἐ-
γράφη τὰ περασμένα Χριστού-
γεννα, πρὸ δύο καὶ πλέον μηνῶν,
ἀλλὰ μόλις τὴν προηγουμένη ἐ-
βδομάδα, γιὰ παράδειγμα, ὁ Οἰ-

κουμενιστὴς πατριάρχης Βαρθολομαῖος μετὰ
τοῦ μητροπολίτου Περγάμου καὶ ἄλλων, ἦταν
καὶ πάλι στὴν Ρώμη γιὰ νὰ συμμετάσχι στὸν
ἐορτασμὸ τῆς 90ῆς ἐπετείου ἐνὸς Παπικοῦ Ἰ-
δρύματος, τοῦ Ποντιφικικοῦ Ἀνατολικοῦ Ἰν-
στιτούτου, στὸ ὁποῖο εἶχε φοιτήσει, ὅπου καὶ
συναντήθηκε γιὰ ἄλλη μία φορὰ μὲ τὸν Πάπα
Βενέδικτο ΙΣΤ' σὲ κλίμα συμπροσευχῆς καὶ
συνδιακονίας ἐκκλησιαστικῆς^{51!}... Ἀναμένεται
δὲ νὰ παραστῇ αὐτοπροσώπως στὴν Θροניתὴ
Ἐορτὴ τῆς Ρώμης τὸν ἐρχόμενο Ἰούνιο καὶ
ἐπίσης προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ Πάπα νὰ λάβῃ
μέρος σὲ μεγάλη ἐπισκοπικὴ σύνοδο τῶν Πα-
πικῶν τὸν ἐρχόμενο Ὀκτώβριο!...

Ἄρά γε, ὑπάρχει ὄντως ἐπίγνωσις τοῦ τί
λέγουμε καὶ τί ὀφείλουμε νὰ πράξουμε, ὅταν
προβαίνουμε σὲ τόσο ἡχηρὲς ὁμολογιακὲς δι-
ακηρύξεις; Εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ ἄρουμε τὸν
σταυρὸν τῆς Ὁμολογίας στὴν πρᾶξι ἢ ἀντι-
φάσκουμε ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων;...

Κατανοοῦμε λοιπὸν, ὅτι δὲν ἀρκεῖ μία ἀ-
νώδυνη ὁμολογία ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς. Ἀπαιτεῖ-
ται ὁποσδήποτε **ἐμπρακτὴ συνέπεια!**

50. Χριστουγεννιάτικο Μήνυμα Αἰτωλίας Κοσμά, Romfea.gr-24.12.2007.

51. Συνάντησι τοῦ Πάπα Βενέδικτου ΙΣΤ' μὲ τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Βαρθολομαῖο στὴ Ρώμη - προσευχήθηκαν
μαζί, In.gr-Εἰδήσεις (Ρώμη, 7.3.2008).

8. Ἐμεῖς προτιμοῦμε τὴν κοινωνία μετὰ τοὺς Ἁγίους!

Σὲ αὐτὴ τὴν ἔμπρακτῃ συνέπειᾳ ὠθεῖ καὶ προτρέπει ἡ ἀγωνιστικὴ κραυγὴ γνωστοῦ Κληρικοῦ:

«Ἄς κρατήσουν οἱ φιλοπαπικοί, οἱ λατινόφρονες, οἱ οἰκουμενισταὶ ἐπίσκοποι, πνευματικοί, ἱερεῖς, θεολόγοι τὴν κοινωνία μετὰ τοὺς αἵρετικούς, ἐμεῖς προτιμοῦμε τὴν κοινωνία μετὰ τοὺς Ἁγίους. **Δὲν μποροῦν νὰ συνυπάρξουν καὶ τὰ δύο**»⁵²!

Αὐτὸ ἀκριβῶς κατανοοῦντες καὶ ἐνστερνιζόμενοι ταπεινοὶ Ἁγιορεῖται Πατέρες Σκητιῶτες καὶ Κελλιῶτες, ἔγραψαν πρὸ ἔτους καὶ ὑπεδείκνυναν εὐθαρσῶς πρὸς τοὺς Ἡγουμένους τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους **τὴν μόνη σωτήριο διέξοδο** ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως, δικαιοῦντες ἀσφαλῶς τὴν στάσι τῆς διωκομένης Μονῆς Ἐσφιγμένου:

«Πιστεύουμε ὅτι μετὰ τίς τόσες ἔγγραφες καὶ προφορικὰς διαμαρτυρίες καὶ ἐνστάσεις, τίς ὑπαναχωρήσεις, ὀπισθοχωρήσεις καὶ συμβιβασμούς, τὸ μόνο πὸν θὰ εὐφράνει τοὺς Ὀρθοδόξους καὶ θὰ κατασχύνει τοὺς κακοδόξους, εἶναι ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ πατριάρχου καὶ τῶν ἀπανταχοῦ συμφωνούντων ἢ σιωπώντων ἐπισκόπων. Συγκεντρώστε, Ἁγιοι Πατέρες, τοὺς μοναχοὺς τῶν κοι-

νοβίων, τῶν σκητῶν καὶ τῶν κελίων σὲ παμμοναστικὴ ἀγωνιστικὴ σύναξι, εἴτε ἐντὸς εἴτε ἐκτὸς τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ καθαιρέστε τοὺς πύργους τῶν αἱρέσεων τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. **Ἀναλάβετε τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς Πίστεως. Ἐμεῖς, ἂν σεῖς ἀπρακτῆσατε, θὰ προτιμήσουμε νὰ πράξουμε τὰ θεάρεστα καὶ ὄχι τὰ εὐάρεστα.** Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φωτίσει ὅλους, καὶ ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος νὰ σκέπει καὶ νὰ εὐλογεῖ τὸ Περιβόλι τῆς· νὰ προστατεύουν τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀπὸ Θεστοκομάχους καὶ Ἁγιομάχους αἵρετικούς, ὡς καὶ ἀπὸ δειλοὺς ποιμένες πὸν ἀφήνουν τὴν ποίμνη ἀπροστάτευτη σὲς ἐπιθέσεις τῶν λύκων»⁵³.

Δὲν γνωρίζουμε τὴν συνέχεια τῆς ἐπαινετῆς αὐτῆς προτροπῆς, ἀλλὰ τὸ μήνυμά της εἶναι σαφές καὶ σωτήριο. Οἱ ἀντιδρῶντες πρέπει νὰ περάσουν ὅπωςδήποτε ἀπὸ τὴν θεωρία στὴν πράξι, ἀπὸ τὴν ἀπόρριψι τοῦ φιλο-οικουμενισμοῦ καὶ τοῦ φιλο-παπισμοῦ, στὴν ἀπόρριψι ὅσων συμμετέχουν ἢ συμφωνοῦν ἢ σιωποῦν. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ὁ ἱερὸς διάλογος καὶ ἡ κοινωνία τῶν Ὀρθοδόξων μετὰ τὸν Ζῶντα Θεὸ τῆς Ἀληθείας καὶ τοὺς Ἁγίους Αὐτοῦ, τὸ Ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα, καθὼς καὶ ἡ εὐθύνη τους ἔναντι τοῦ κόσμου ὅλου.

Ἐφ' ὅσον, ὅπως καταφάνηκε ἐναργέστατα ἀπὸ τὴν Εἰσήγησί μας, ὁ **Διάλογος ὀρθοδό-**

52. Πρωτοπρ. Θεοδώρου Ζήση, «Κινδυνεύει τώρα ἡ Ὀρθοδοξία», ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 103.

53. Ἀνοικτὴ Ἐπιστολὴ Ἁγιορειτῶν Μοναχῶν - Δεκέμβριος 2006, περιοδ. «Θεοδρομία», Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 2006, σελ. 569.

ξων Οἰκουμενιστῶν - Παπικῶν ἀποτελεῖ τελικὰ ἓναν θρίαμβο τοῦ Ρωμαιοκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἓναν ἐμπαιγμὸ τῶν ὀρθοδόξων καὶ ἐξυφαίνει μία οὐνιτικοῦ τύπου ψευδένωσι, δὲν δικαιολογεῖται οὔτε ἐφησυχασμός, οὔτε ἄγνοια, οὔτε ἐπανάπαυσις. Ὅλοι εἴμεθα συνυπεύθυνοι καὶ ὅλοι καλούμεθα σὲ σωτήριες ἐνέργειες καὶ ἀποφάσεις.

Καθ' ἡμᾶς, τοὺς Ὀρθοδόξους Ἐνισταμένους τοῦ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, αὐτὴ ἡ φαινομενικὰ ἴσως ἀυστηρὴ Πατερικὴ στάσις ἔναντι τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν, δηλαδὴ ὁ κανὼν τῆς ἀποτειχίσεως καὶ τοῦ ἐμπράκτου καὶ συνεποῦς ἀντι-αιρετικοῦ ἀγῶνος, ἐν τῇ ἐλπίδι μάλιστα μιᾶς Ὀρθοδόξου Συνόδου πρὸς εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ καταδίκην τῆς αἰρέσεως καὶ τῶν αἰρεσιαρχῶν, εἶναι ἡ μόνη ἀποτελεσματικὴ καὶ ἐνδεδειγμένη στάσις.

Ἡ στάσις αὐτὴ δὲν συνιστᾷ ὑπερβολή, οὔτε ἀδυναμία ἀντιμετωπίσεως τῶν συγχρόνων προκλήσεων, οὔτε φυγὴ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, οὔτε εὐθυνοφοβία. Ὑπαγορεύεται ἀπὸ **σωτηριολογικὴ ἀναγκαιότητα**, ὡς τὸ ἔσχατο μέτρο προφυλάξεως καὶ ἀμύνης, ἀλλὰ καὶ καταγγελίας καὶ κλήσεως εἰς μετάνοιαν τῶν

παρεκτρεπομένων καὶ ἀποστατούντων. Ἄς μὴ αὐταπατώμεθα: ἡ κατάστασις, στὸ σημεῖο ποὺ ἔχει περιέλθει, δὲν θεραπεύεται ριζικὰ καὶ ἀποτελεσματικὰ «ἐκ τῶν ἔνδον», ὅπως ὑποστηρίζουν κάποιοι. Δὲν δύναται νὰ διεξαχθῇ συνεπὴς ἀντι-αιρετικὸς ἀγῶνας σὲ κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς καὶ σὲ ἐξάρτησι ἀπὸ αὐτούς. **«Δὲν μποροῦν νὰ συνυπάρξουν καὶ τὰ δύο»!**

Καὶ βεβαίως, οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀθηνωτικοί, οἱ ὅποιοι διατελοῦν σὲ κατάστασι Ἀποτειχίσεως καὶ ὄχι Σχίσματος, ὅσο συσπειρώνονται καὶ συνενώνονται μεταξύ τους, τόσο πιὸ ἀποτελεσματικὸ, ἀξιόπιστο καὶ παρὰ Θεοῦ εὐλογημένο καθιστοῦν τὸ ἱερὸ ἔργο τους ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας.

Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο, καλοῦμε ἅπαντας σὲ ἐναγώνιο καὶ ἐλπιδοφόρο ἐτοιμότητα καὶ ἐγρήγορσι, μὲ ἐσχατολογικὴ ἐνατένισι καὶ προσμονή:

«Νῦν κρίσις ἐστὶ τοῦ κόσμου»⁵⁴! «Τεκνία, ἐσχάτη ὥρα ἐστὶ»⁵⁵. «Ὁ Κύριος ἐγγύς»⁵⁶! Διό, «γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίξεσθε, κραταιοῦσθε· πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω»⁵⁷, «καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν»⁵⁸. Ἀμήν!

54. Ἰωάν. ιθ' 31.

55. Α' Ἰωάν. θ' 18.

56. Φιλιπ. δ' 5.

57. Α' Κορ. ιστ' 13 -14.

58. Φιλιπ. δ' 9.

Ἐπίλογος τῆς Συνάξεως

† Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως Χρυσοστόμου

ΗΔΗ, μὲ τὴν Χάρι τοῦ Κυρίου μας, ἐφθάσαμε στὸ τέλος καὶ τῆς ἐφετινῆς μας «Συνάξεως».

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν!

Εὐχαριστοῦμε τὴν Ὑπερευλογημένη Θεοτόκο καὶ τοὺς Ἁγίους Τρεῖς Νέους Ἱεράρχας, Φώτιο Μέγα, Γρηγόριο Παλαμᾶ καὶ Μᾶρκο Εὐγενικό, γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ βοήθειά τους!

Ἐλπίζουμε, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ «Σύναξις» θὰ συντελέσῃ ἀποφασιστικὰ

- σὲ ἕναν βαθύτερο ὀρθόδοξο προβληματισμό·
- στὴν συνειδητοποίησι τοῦ θανάσιμου κινδύνου ἐκ τῆς Παπικῆς Παναρέσεως·
- στὴν ἀποτροπὴ τοῦ ὀριστικοῦ ἐξουνιτισμοῦ τῶν ὀρθοδόξων.
- στὴν ἐνίσχυσι τοῦ ἀντι-οικουμενιστικοῦ ἀγῶνος·
- στὴν προσθήκη προσευχῆς γιὰ τὸ θαῦμα μιᾶς Νέας Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν νίκη τῆς Ἁγίας Πίστεώς μας ἐπὶ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἔχουμε ἱερὸ χρέος νὰ συνεχίσουμε τὸν ἀ-

γῶνα ἐναντίον τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, εἴτε αὐτὸς εἶναι Φαναριο-κεντρικὸς εἴτε Βατικανο-κεντρικὸς εἴτε ἔχει κέντρο τὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν στὴν Γενεύη.

Ὅφείλουμε νὰ συνεχίσουμε ἐνιστάμενοι νομίμως καὶ θεαρέστως, μὲ ὀδηγοὺς πάντοτε τοὺς Ἁγίους Πατέρας καὶ μὲ ἀπόλυτη πιστότητα στὴν πνευματικὴ Κληρονομία τους.

Ὁ ἱερὸς προμαχῶνας τοῦ Ἀντι-οικουμενισμοῦ πρέπει νὰ γίνῃ ἀκόμη ἰσχυρότερος, ὥστε νὰ ἀναχαιτίσῃ καὶ ἀποκρούσῃ ὀριστικῶς τὴν συγκρητιστικὴ αἵρεσι τοῦ πολυμεροῦς καὶ πολυμόρφου Οἰκουμενισμοῦ.

* * *

Ἐκ μέρους τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ, τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, ἀλλὰ καὶ εἰδικὰ τῆς Ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, θὰ ἤθελα νὰ Σᾶς εὐχαριστήσω θερμὰ ὅλους, διότι μᾶς ἐτιμήσατε καὶ μᾶς ἐνθαρρύνετε μὲ τὴν παρουσία Σας!

Γ΄.

Χρονικά

Ίερά Σύνοδος
τῶν Ἐνισταμένων

Χρονικά

Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων

Ἐπίσκεψις Ὁρθοδόξων Ἐνισταμένων ἀπὸ τὴν Ἱταλία στὴν Ὁδησοῦ τῆς Οὐκρανίας

ΤΗΝ Παρασκευή, 15/28.12.2007, ἀντιπροσωπία ἀπὸ τὴν Ἐξαρχία Ἱταλίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων ὑπὸ τὸν Σεβασμ. Ἐπίσκοπο Λούνης κ. Σιλουανό, περιλαμβάνουσα τὸν Πρωτοπρ. π. Βιτάλιο Στυλιάν, Ἐφημέριο Πιστόιας, τὸν Αἰδεσιμ. π. Στέφανο Ντελίζολα, Ἐφημέριο Ρώμης, καὶ τὸν Ἀρχιδιάκονο Σεραφεῖμ, ἀφίχθη ἀεροπορικῶς ἐκ Ρώμης στὴν Ὁδησοῦ τῆς Οὐκρανίας, προκειμένου νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Πρόεδρο τῆς Προσωρινῆς Ὑπερτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως τῆς Ἀδελφῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς Σεβασμ. Ἐπίσκοπο Ὁδησοῦ καὶ Ταυρίδος κ. Ἀγαθάγγελο στὴν ἔδρα του, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου καὶ Ἀγίου Ἰωάννου Μαξιμοβίτς, τῆς ὁποίας ἡ Καθηγουμένη σεβαστὴ Γερόντισσα Ἀλεξάνδρα εἶχε ἐπισκεφθῆ τὴν Πιστόια πρὸ καιροῦ, ἐπ' εὐκαιρία ἐκκλησιαστικοῦ ἑορτασμοῦ.

Τὴν Κυριακή, 17/30.12.2007, τελέσθηκε ἀρχιερατικὴ συλλειτουργία τῶν Σεβασμιωτῶν Ἀγαθαγγέλου καὶ Σιλουανοῦ καὶ τῶν Κληρικῶν τους, παρουσία Ποιμνίου εὐσεβῶν Ὁρθοδόξων.

Ὁ Σεβασμ. κ. Ἀγαθάγγελος κατὰ τὸν λόγο του, στὸ τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας, εὐχαρίστησε θερμῶς τὸν Σεβασμ. κ. Σιλουανό γιὰ τὴν ἐπίσκεψι καὶ συλλειτουργία, ἡ ὁποία πιστοποιεῖ τὴν πλήρη εὐχαριστιακὴ κοινωνία τῶν Ἐκκλησιῶν μας, μετὰ μάλιστα τὴν πρὸ ὀλί-

γου καιροῦ ἐκεῖ στὴν Ὁδησοῦ συμμετοχὴ Ἀρχιερέων μας στὶς χειροτονίες δύο Ἐπισκόπων πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς Ἱεραρχίας τῆς ΡΟ-ΕΔ, ἐφ' ὅσον ἡ πλειονότης τῶν ἀρχιερέων τῆς ὑπὸ τὸν μητροπολίτην Λαῦρον προσεχώρησε στὴν ἔνωσι μὲ τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας (Μάϊος 2007). Ὁ Σεβασμ. κ. Ἀγαθάγγελος ἐτόνισε ἰδιαίτερος τὴν ἐπιμονὴν τοῦ στὴν ὑπεράσπισι τῆς ἐνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν μας, τὴν ὁποίαν ἐθεώρησε ὡς μηδέποτε διακοπεῖσα.

Ὁ Σεβασμ. κ. Σιλουανός, ἀπὸ μέρους του, προσέφερε τμῆμα Λειψάνου τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐν Κεντονκέλλαις (μνήμη: 14 Ε΄), τοῦ ὁποίου τὸ χαριτόδωτο Λείψανο φυλάσσεται στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ στὴν Πιστόια τῆς Ἱταλίας, τόνισας ὅτι πολλάκις στὴν ἀρχαιότητα οἱ Τοπικὲς Ἐκκλησίαις φανέρωναν τὸν σύν-

δεσμο τῆς μεταξύ τους ἐνότητος καὶ διὰ τῆς δωρεᾶς ἱερῶν Λειψάνων Ἁγίων Μαρτύρων.

Ἐπίσης, ἕτερον τμήμα Λειψάνου τοῦ ἰδίου Ἁγίου Μάρτυρος ἐδωρήθη στὴν Ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς ὑπὸ τὴν Γερόντισσα Ἀλεξάνδρα, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ὁ Σεβασμ. κ. Σιλουανὸς ἔκανε ἐνδιαφέρουσα διδαχὴ περὶ τοῦ θέματος τῆς *Θεώσεως* στὴν Ἐκκλησία, ὁ δὲ π. Στέφανος Ντελίζολα ἔκανε δύο Ὁμιλίες περὶ τῆς *ἱστορίας τῆς Θείας Λατρείας*.

Ἡ Ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς, εἰς ἐνδειξιν εὐγνωμοσύνης, ἐδώρισε στὸν Σεβασμ. κ. Σιλουανὸ μίαν θαυμάσια ἱερὰ Εἰκόνα τοῦ Ἁ-

γίου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς μετὰ τοῦ ἁγίου Μητροπολίτου Φιλαρέτου, τοῦ ὁποίου ἡ Διακήρυξις τῆς Ἀγιότητος ἀναμένεται, σὺν Θεῷ, νὰ τελεσθῆ ἐπισημως κατὰ τὸ τρέχον ἔτος.

Ἐπίσης, ὁ Σεβασμ. κ. Σιλουανὸς εἶχε τὴν εὐκαιρία, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του, νὰ δώσῃ καὶ μίαν σημαντικὴν διάλεξι ἐνώπιον τῶν Κληρικῶν τῆς Ἐπαρχίας καὶ πολλῶν πιστῶν στὴν Ὀδησσό, παρουσία καὶ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου Σεβασμ. κ. Ἀγαθαγγέλου, περὶ τῆς *Θεολογίας τῆς Ἐνστάσεως*, τῆς ὁποίας ἠκολούθησε ἐπιδομητικὸς διάλογος.

Ἁγια Θεοφάνια 2008

Τὸ Σάββατο, 6.1.2008 ἐκ.ἡ.μ., ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Ἑλλάδος, ἐώρτασε μὲ λαμπρότητα τὰ Ἁγια Θεοφάνια στὸν Ὁρωπὸ Ἀττικῆς.

Ὁ Μεγάλος Ἀγιασμὸς τῶν ὑδάτων στὴν προβλήτα τοῦ Ὁρωποῦ ἐτελέσθη ἀπὸ τὸν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Ὁρεῶν κ. Κυπριανό, Ἀ-

ναπληρωτὴ τοῦ ἀσθενοῦντος Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπηύθυνε καὶ σύντομο πανηγυρικὸ Μήνυμα.

Συμμετείχε, ὅπως πάντοτε, μεγάλο πλῆθος εὐσεβῶν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τὴν Ἀττικὴ καὶ ἄλλες περιοχὲς τῆς Πατρίδος μας, καθὼς καὶ πολλοὶ ἐπίσημοι, ὡς καὶ ὁμάδες Κληρικῶν καὶ

λαϊκῶν ἀπὸ τὴν Ρουμανία, τὴν Σουηδία καὶ τὶς Η.Π.Α.

Στὸν ἐντυπωσιακὸ ἑορτασμὸ ἔλαβαν μέρος ἑπτὰ ἀκόμη Ἀρχιερεῖς:

ἀπὸ τὴν Ρουμανία, οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἀδελφῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου τῆς χώρας αὐτῆς Σουτσεάβας κ. Σωφρόνιος καὶ Πλοεστίου κ. Ἀντώνιος,

ἀπὸ τὴν χώρα μας, ὁ παρεπιδημῶν στὸ Μετόχιό αὐτοῦ στὸ Πεταλίδι τῆς Μεσσηνίας Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Σύνδνεϋ καὶ Νέας Νοτίου Οὐαλλίας κ. Χρυσόστομος καὶ οἱ Βοηθοὶ Ἐπίσκοποι Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος, Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμης,

καὶ ἀπὸ τὴν Στοκχόλμη τῆς Σουηδίας ὁ Ἐπίσκοπος Μακαριουπόλεως κ. Ἰωάννης.

Ὁ Καθηγούμενος ἐκ τῆς Ἑτνα Καλιφορνιας Ἀρχιμανδρίτης π. Ἀκάκιος ἀντιπροσώπευσε τὴν Ἑξαρχία τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐπίσης, συμμετεῖχαν Κληρικοὶ ἀπὸ τὶς Ἑνορίες καὶ τὶς Ἱερῆς Μονῆς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ μεγάλος ἀριθμὸς Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν.

* * *

Τὴν ἐπομένη, Κυριακή, 7.1.2008 ἐκ.ήμ., ὡς συνέχεια τοῦ πανηγυρικοῦ ἑορτασμοῦ, ἐτελέσθη ἱερὸ Συλλεΐτουργο Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου ἐν Ρουμανία, στὴν Ἱερά Μητροπολιτικὴ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς.

Προεξήρχε ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὠρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος, καὶ συμμετεῖχαν οἱ Ρουμᾶνοι Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι Σουτσεάδας κ. Σωφρόνιος καὶ Πλοεστίου κ. Ἀντώνιος, οἱ ἡμέτεροι Θεοφιλέστα-

τοι Ἐπίσκοποι Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος, Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος, Μακαριουπόλεως κ. Ἰωάννης καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμης, ὡς καὶ ἕτεροι Κληρικοί, συμπροσευχομένου μεγάλου πλήθους εὐσεβῶν Ὁρθοδόξων.

Ἡ 29ῆ ἐπέτειος τῆς Ἀρχιερωσύνης τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Κυπριανοῦ

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ τοῦ Ἀσώτου, 11.2.2008 ἐκ.ἡμ., χάριτι Θεοῦ, ἐωρτάσθη καὶ ἡ 29ῆ ἐπέτειος τῆς εἰς ἐπίσκοπον χειροτονίας τοῦ ἀσθενοῦντος Σεβασμ. Μητροπολίτου καὶ Πατρὸς ἡμῶν κ. Κυπριανοῦ, στὴν Ἱερὰ Μητροπολιτικὴ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς.

Τὴν 7ῆ Φεβρουαρίου, μνήμη τοῦ Ἁγίου Παρθενίου Λαμψάκου, ἀκριθῆ ἡμέρα τῆς ἐπετείου, οἱ δυσχερεῖς καιρικὲς συνθῆκες δὲν εἶχαν ἐπιτρέψει τὴν προεξαγγελθεῖσα ἐόρτια Ἀγρυπνία.

Στὴν ἀναστάσιμη πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία προΐστατο ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὠρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος, συμμετεῖχαν οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος καὶ Γαρδικίου κ.

Κλήμης καὶ ἀρκετοὶ Ἱερεῖς, Ἱεροδιάκονοι καὶ Ὑποδιάκονοι, ἔψαλαν δὲ ἰδιαίτερα ὠραία οἱ Χοροὶ τῆς Μονῆς καὶ παρέστη μέγα πλήθος εὐσεβῶν, λαϊκῶν καὶ Μοναζουσῶν.

Θεῖον κήρυγμα ἐξεφώνησε κατὰ τὴν διάρ-

κεια τοῦ Κοινωνικοῦ ὁ Θεοφιλ. Γαρδικίου, ἐνώ πρὸ τοῦ «Δι' εὐχῶν» ὁ Θεοφιλ. Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος ἀνέγνωσε σχετικό ἐπετειακὸ λογύδιον.

Στὸ τέλος, ἔλαβαν οἱ ἐκκλησιαζόμενοι ὡς εὐλογία ἀπὸ ἓνα γλύκισμα καὶ μία φωτογρα-

φία τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου μας ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἀσθενείας, φιλεύθησαν στὸ Μεγάλο Ἀρχονταρῖκι τῆς Ἱεραῦς Μονῆς καὶ ἀρκετοὶ ἐξ αὐτῶν εἶχαν τὴν ἰδιαίτερη χαρὰ νὰ ἐπισκεφθοῦν καὶ λάβουν τὴν εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου στὸ ἀναρρωτήριό του.

Ὁ Ἑορτασμός τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπὸ τῆς Ἱεραῦς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

ΤΗΝ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, 3/16.3.2008, στὴν Μητροπολιτικὴ Ἔδρα τῶν Ἐνισταμένων, τὴν Ἱερά Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, ἐτελέσθη ἀρχιερατικὸ-συνοδικὸ συλλεΐτουργο. Προεξήρχε ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος, συμμετεῖχαν δὲ οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος, Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμης, Ἱερεῖς καὶ Διάκονοι, καὶ παρέστη μεγάλο πλῆθος εὐσεβῶν Ὁρθοδόξων.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Κοινωνικοῦ, ὠμίλησε ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος γιὰ τὴν μεγάλη αὐτὴ Ἑορτὴ καὶ τὸ νόημά της.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας, ἐπραγματοποιήθη ἡ καθιερωμένη Λιτάνευσις τῶν ἱερῶν Εἰκόνων ὑπὸ τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ πέριξ τοῦ νεοδημητοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ὁποίας ἀνεγνώσθησαν ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων τμήματα ἐκ τοῦ Συνοδικοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐξεφωνήθησαν τὸ «Ἀνάθεμα» γιὰ τοὺς αἰρετικούς καὶ τὸ «Αἰωνία ἡ μνήμη» γιὰ τοὺς Ὁμολογητὰς τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας.

• Τὸ βράδυ (7-9 μ.μ.), στὴν μεγάλη Αἴθουσα Ἐκδηλώσεων τοῦ Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν Νοβοτέλ, στὴν Πλατεία Βάθης, ἐπραγματοποιήθη ἡ τακτικὴ ἐτησίαι «**Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως**», τὴν ὁποίαν διοργανώνει, κατ' ἀνάθεσιν τῆς Ἱεραῦς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, ἡ Ἀδελφότης τῆς Ἱεραῦς Μονῆς

τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς, μετὴν εὐλογία τοῦ Σεβασμ. Προέδρου Αὐτῆς Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ καὶ ἐφέτος πλέον μετὴν ἐπιστασία τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Αὐτοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ὁρεῶν κ. Κυπριανοῦ.

Ἡ «**ΙΣΤ΄ Σύναξις**», τελοῦσα ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν προστασίαν τῶν Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν Φωτίου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, καὶ φέρουσα τὸν γενικὸν τίτλο: «**Ὁ Διάλογος μετὸ Βατικανὸ καὶ οἱ Ἀντιπαπικὲς Δηλώσεις**», προσεῖλκυσε καὶ πάλι ἓνα πολυπληθέστατο ἀκροατήριον ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ ἀπὸ ἄλλες περιοχὰς τῆς Ἑλλάδος, προσελθόντος καὶ τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Σύνδνευ καὶ Νέας Νοτίου Οὐαλλίας κ. Χρυσόστομου ἀπὸ τὴν μόνιμο πλέον διαμονή του τὸ Πεταλίδι Μεσσηνίας, παρουσίασε δὲ ἓνα δίωρο πρόγραμμα ὑψηλοῦ ἐπιπέδου, τὸ ὁποῖο περιελάμβανε τὰ ἑξῆς:

Α΄. Ἐκκλησιαστικοὺς Ὑμνους ἀπὸ τὸν Χορὸ τῶν Ἀγιοκυπριανιτῶν (διάρκεια 21΄ 30΄).

• «*Τῆ Ὑπερμάχῳ...*». Ἦχος πλ. δ΄. Κοντάκιον.

• «*Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα Σου...*». Ἦχος β΄. Ἀπολυτίκιον.

• «*Τριάδος θεράποντες...*». Ἦχος δ΄. Ἀπολυτίκιον Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν.

• Στίχους ἐκ τῆς ἀργῆς Δοξολογίας Ἰακώβου Πρωτοψάλτου. Ἦχος πλ. δ΄.

• «*Φῶς ἰλαρόν...*». Ἦχος β΄. Συντετημημένον ὑπὸ Σωκράτους Παπαδοπούλου.

• Στίχους ἐκ τοῦ Πολυελέου «*Δοῦλοι Κύριον*». Ἦχος πλ. α΄. Πέτρου Πελοποννησίου.

Β΄. Ἄνοιγμα καὶ Εἰσαγωγή στὴν «**Σύναξις**» ἀπὸ τὸν Παρουσιαστὴ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπο Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομο (6΄).

Γ΄. Ὁμιλία, ὑπὸ τοῦ Γραμματέως τῆς Ἱεραῆς Συνόδου Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Γαρδικίου κ. Κλήμεντος, μετὴν τίτλο: «**Ὁ Διάλογος μετὸ Βατικανὸ καὶ οἱ Ἀντιπαπικὲς Δηλώσεις**», σὲ δύο Μέρη καὶ ὀκτῶ ἐνότητες, διαρκείας μιᾶς περιόπου ὥρας συνολικά:

1. «*Θὰ μᾶς πᾶνε μετὸν Πάπα!*»

2. Ὁ Παπισμὸς ἀντιευαγγελικὸς καθ' ὅλα.

3. Διάλογος ἐν Ἀληθείᾳ ἢ θρίαμβος τοῦ Παποκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

4. Ἐπανάραξις τοῦ Διαλόγου.

5. Ἡ Συνάντησις τῆς Ραβέννας.

6. Ὁ συμπρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου μητροπολίτης Περγάμου Ἰωάννης Ζηζιούλας.

7. Ἐπίσημες φωνές ὀρθοδόξου διαμαρτυρίας ἀπὸ τὸν χώρο τῆς Καινοτομίας.

8. Ἐμεῖς προτιμοῦμε τὴν κοινωνία μὲ τοὺς Ἁγίους!

• Μέσῳ τῆς Ὁμιλίας, ἀπεδείχθη τεκμηριωμένα ὅτι «ὅταν τὸ 1980 κηρύχθηκε ἡ ἔναρξις τοῦ ἐπίσημου Θεολογικοῦ Διαλόγου, οἱ ἐκκλησιολογικὲς προϋποθέσεις καὶ τὰ θεμέλια πὺν ἐτέθησαν ἦταν τέτοια, πὺν δὲν προσιωνίζοταν θετικὴ ἐξέλιξι, διότι δὲν σχετιζόταν ὁ **Διάλογος αὐτὸς μὲ τὸν ἀποδεκτὸ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Διάλογος ἐν τῇ Ἀληθείᾳ καὶ περὶ τῆς Ἀληθείας, καὶ βέβαια δὲν ἐδίδετο μέσῳ αὐτοῦ ἀυθεντικὴ καὶ δυναμικὴ μαρτυρία τῆς Ὁρθοδοξίας**». Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο, φθάσαμε κατόπιν ἀπογοητεύσεων καὶ ἐμπαιγμοῦ τῶν ὀρθοδόξων, ἰδίως ἐξ αἰτίας τοῦ ἀκανθώδους θέματος τῆς Οὐνίας, στὴν συμφωνία τῆς Ραβέννας τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 2007, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ἀνεπιφύλακτα ὡς «**Οὐνιτοποιήσις**» τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐντὸς δὲ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ νέου ἡμερολογίου Ἑλλάδος, παρατηρεῖται ἐσχάτως μία ἐλπιδοφόρα κινητικότητα, ἡ ὁποία περιλαμβάνει Ἀντιπαπικὲς δηλώσεις ἀκόμη καὶ ἀρχιερέων τῆς Καινοτομίας. Ἀπαιτεῖται ὅμως **ἐμπρακτὴ συνέπεια**, ἐφ' ὅσον ἡ Ὁρθόδοξος Ὁμολογία δὲν εἶναι ἀποτελεσματικὴ ἄνευ Ἀ-

ποτεχνίσεως: «Ἡ στάσις αὐτὴ δὲν συνιστᾶ ὑπερβολή, οὔτε ἀδυναμία ἀντιμετωπίσεως τῶν συγχρόνων προκλήσεων, οὔτε φυγὴ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, οὔτε εὐθνοφοβία. Ὑπαγορεύεται ἀπὸ **σωτηριολογικὴ ἀναγκαιότητα**, ὡς τὸ ἔσχατο μέτρο προφυλάξεως καὶ ἀμύνης, ἀλλὰ καὶ καταγγελίας καὶ κλήσεως εἰς μετάνοιαν τῶν παρεκτρεπομένων καὶ ἀποστατούντων. Ἄς μὴ αὐταπατώμεθα· ἡ κατάστασις, στὸ σημεῖο πὺν ἔχει περιέλθει, δὲν θεραπεύεται ριζικὰ καὶ ἀποτελεσματικὰ “ἐκ τῶν ἔνδον”, ὅπως ὑποστηρίζουν κάποιοι. Δὲν δύναται νὰ διεξαχθῇ συνεπὴς ἀντι-αιρετικὸς ἀγώνας σὲ κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς καὶ σὲ ἐξάρτησι ἀπὸ αὐτούς. **“Δὲν μποροῦν νὰ συνυπάρξουν καὶ τὰ δύο”!**».

Δ'. Μεταξὺ τῶν δύο Μερῶν τῆς Ὁμιλίας, παρενεβλήθη εἰδικὴ **Βιντεοταινία** μὲ τίτλο: «**Φανάρι-Βατικανό: «Πρὸς σύνθεσιν τελικὴν»;**» (18´ 20´´), σὲ τρεῖς ἐνότητες:

1. Ἡ Ἐποχὴ τῶν Διαλόγων.
2. Ἡ 10ῃ Συνάντησις στὴν Ραβέννα.
3. Διάλογοι - Οἰκουμενισμὸς - Ἀντιδράσεις.

• Τὸ περιεχόμενον τῆς **Βιντεοταινίας** βοήθησε στὴν καλύτερα κατανόησι καὶ ἀφομοίωσι τῶν θέσεων τοῦ Ὁμιλητοῦ.

Ε'. Ἐπιλόγησε ὁ Θεοφιλ. Παρουσιαστὴς (2´ 30´´) καὶ ἀκολούθησε

ΣΤ΄. Καταληκτήριος Ἀναφορά ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου Ἐπισκόπου Ὁρεῶν κ. Κυπριανοῦ, μὲ τίτλο: «**Ἀληθεύοντες ἐν Ἀγάπῃ**» (7΄ 45΄), ἡ ὁποία συνώψισε περιεκτικὰ τὴν θέσι καὶ ἀποστολὴ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ἐν ὄψει τῆς συγχρόνου ἐκκλησιαστικῆς πραγματικότητος (βλ. Εἰσαγωγικὸ κείμενο προηγουμένου τεύχους τῆς «Ο.Ε.Μ.»).

Ζ΄. Ἡ Βυζαντινὴ Χορωδία ἔψαλε «*Τὸν Δεσπότην καὶ Ἀρχιερέα ἡμῶν...*» καὶ τὸ «*Τίς Θεὸς μέγας...*», καὶ ἡ «**ΙΣΤ΄ Σύναξις**» κατέκλεισε διὰ τοῦ «*Δι' εὐχῶν*», ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου, διενεμήθη δὲ στοὺς παρισταμένους χάριν εὐλογίας ἢ ἱερὰ Εἰκῶν

τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας (Ἀναστήλωσις τῶν Εἰκόνων).

■ Ἡ «**ΙΣΤ΄ Σύναξις**», χαρακτηρίσθηκε γιὰ τὸ ὑψηλὸ ἐπίπεδο διαπραγματεύσεως τῆς θεματολογίας της καὶ ἀποτελεῖ ἤδη ἕναν *ιστορικό σταθμὸ* τῆς Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως καὶ Μαρτυρίας. Ὁ δυναμισμὸς της ἦταν ὁμολογιακός, ἐνισχυτικός, ἀποφασιστικός, ψύχραιμος, φιλειρηνικός καὶ ἐνωτικός. Εἶθε, πρεσβείαις τῆς Κυρίας Θεοτόκου, νὰ λειτουργήσῃ τὸ ἰσχυρὸ καὶ ἠχηρὸ μῆνυμά της, τόσο ἀληθινὸ στὴν τραγικότητά του, ἀφυπνιστικὰ καὶ οἰκοδομητικὰ στὸ ἐκκλησιαστικὸ Πλήρωμα καὶ ἡ σπορὰ νὰ ἀποδώσῃ καρπὸν ἑκατονταπλασίονα!

Ἡ Πανήγυρις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ Ἔтна Καλιφορνίας

ΤΗΝ Κυριακὴ Β΄ Νηστειῶν, 10/23.3.2008 ἐκ.ἡμ., ἐώρτασε ἡ Ἱερὰ Ἀνδρώα Μονὴ τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ στὴν Ἔтна Καλιφορνίας τῶν Η.Π.Α., ἔδρα τῆς Ἐξαρχίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων στὴν Ἀμερικὴ.

Στὴν ἐόρτιο ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία, μετὰ τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Ἔтна κ. Χρυσσοστόμου καὶ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Φωτικῆς κ. Αὐξεντίου συνελειτούργησε ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Ρίτσομοντ καὶ Νέας Ὑόρκης κ. Ἀνδρόνικος, τῆς «Προσωρινῆς Ὑπερτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως» τῆς Ἀδελφῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς, ὑπὸ τὸν Σεβασμ. Ἐπίσκοπο Ταυρίδος καὶ Ὁδησοῦ κ. Ἀγαθάγγελο.

Ὑπενθυμίζεται, ὅτι στὴν χειροτονία τοῦ Ἐπισκόπου κ. Ἀνδρονίκου, κατὰ τὸν παρελθόντα Νοέμβριο στὴν Ὁδησό, εἶχαν λάβει μέρος δύο Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας.

Ἐπίσης, στὴν Θεία Λειτουργία ἔλαβαν μέρος ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Ἀκάκιος, Ἡγούμενος τῆς πανηγυριζούσης Μονῆς, ὁ Πρωτοπρ. π. Δαβὶδ Κόουνη, οἱ Πρεσβύτεροι π. Ἱερώνυμος Ζουμπρίκου καὶ π. Γεώργιος Μαυρομάτης, ὁ Πρωτοδιάκονος τοῦ Σεβασμ. κ. Ἀνδρο-

νίκου Ἰωὺ Τσεμερῶβ καὶ ὁ Ἱεροδιάκονος τῆς Μονῆς Νεκτάριος. Παρέστη δὲ συμπροσευχομένη ἡ Γερόντισσα τῆς πλησιοχώρου Ἱεῤῥᾶς Μονῆς τῆς Ἁγίας Νεομάρτυρος Ἐλισάβετ Ἡγουμένη Ἐλισάβετ Μοναχὴ μετὰ τῆς Συνόδου αὐτῆς, καθὼς καὶ Ὁρθόδοξοι πιστοὶ τῆς Ἑξαρχίας.

Οἱ τρεῖς Ἀρχιερεῖς, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ χαρμῶν αὐτοῦ συνεορτασμοῦ ἐνόητος καὶ κοινωνίας, εἶχαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ συζητήσουν ἀδελφικὰ, μὲ σύμπνοια καὶ ἀλληλο-κατανόησι, γιὰ τὴν κατάστασι τῶν μικρῶν τῶν Κοινοτήτων στὴν Ἀμερικὴ συνεισέφεραν δὲ νὰ συνεργασθῶν, ὡς ἐκπρόσωποι τῶν δύο Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, στὴν πνευματικὴ καὶ ποιμαντικὴ καθοδήγησι τῶν Ἐνοριῶν καὶ Μονῶν τους, διατηροῦντες καὶ καλλιεργοῦντες στενοὺς πνευματικὸς δεσμοὺς μετὰ τῶν δύο Ἑξαρχιῶν. Τοῦτο ἀπεφασίσθη, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐνισχυθῇ

ἡ πνευματικὴ τῶν Κληρικῶν καὶ Πιστῶν τους καὶ νὰ ἐνθαρρυνθοῦν οἱ ἀδελφικὲς ἐπαφές καὶ ἡ εὐλογημένη συνεργασία μετὰ τῶν, πρὸς εὐδόξωσιν τοῦ κοινῶν ἁγῶνος.

Εἶθε ἡ προσπάθεια ἐμβραθύνσεως τῆς ἐνόητος τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν στὴν Ἀμερικὴ νὰ ἀποφέρῃ ἀγαθοὺς καρπούς, πρὸς δόξαν Θεοῦ!

Ἡ Ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ στὴν Ἀγγλία

ΘΕΟΦΙΛ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος μετέβη στὴν Ἀγγλία, προκειμένου νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν Πανήγυρι τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου στὸ Λονδίνο.

Τὴν προτεραιότητα, Κυριακὴ Δ' τῶν Νηστειῶν, 24.3.2008 ἐκ.ἡμ., ἐλειτούργησε στὴν Ἱερά Ἀνδρῶν Μονὴ τοῦ Ἁγίου Βασιλομάρτυρος Ἐδουάρδου στὸ Μπρούκγουντ τοῦ Σούρρεϋ. Στὴν Θεία Λειτουργία ἔλαβε μέρος καὶ ὁ ἐπίσης ἐπισκεπτόμενος τὴν Ἀγγλία τὶς ἡμέρας ἐκεῖνες Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Σουτσάβας κ. Σωφρόνιος, προκειμένου νὰ ἐξυπηρετήσῃ Ρουμάνους τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου μετανάστες στὴν χώρα αὐτή, ὡς καὶ ὁ Ἡγούμενος τῆς Μο-

νῆς Πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Ἀλέξιος, ὁ Αἰδεσιμ. Πρεσβύτερος π. Στέφανος Φρέτγουελ καὶ ὁ

Ἱεροδιάκονος τῆς Μονῆς Σάββας, παρισταμένου μεγάλου πλήθους Ὁρθοδόξων πιστῶν διαφόρων ἐθνοτήτων.

Τὴν Δευτέρα, 25.3.2008 ἐκ.ἡμ., ὁ Θεοφιλ. κ. Ἀμβρόσιος μετὰ τοῦ Θεοφιλ. κ. Σωφρονίου καὶ τῶν ἰδίων Κληρικῶν, ἐλειτούργησε στὴν ἐορτάζουσα Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου στὸ Λονδίνο, μέσα σὲ ἀτμόσφαιρα πνευματικῆς εὐφροσύνης καὶ κατανύξεως.

Εἶναι ἀξιοσημεῖωτο, ὅτι ὁ Θεοφιλ. Μεθώνης ἐχρησιμοποίησε τὰ σιελ ἄμφια τοῦ Ἁγίου Ἀρχιεπισκόπου Ἰωάννου Μαξίμοβιτς, τὰ ὁποῖα φυλάσσονται στὴν Ἱερὰ αὐτὴ Μονή, τὴν ὁποῖαν ἱδρυσε ὁ ἴδιος.

Καὶ πάλι παρέστησαν συμπροσευχόμενοι πολλοὶ Ὁρθόδοξοι διαφόρων ἐθνοτήτων, οἱ ὁποῖοι ἐξεδήλωσαν τὴν ἀγάπη τους στὴν Κυρία Θεοτόκο.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἱεραποστολὴ στὴν Ἀϊτή

Μὲ τὴν **Χάριν** τοῦ Κυρίου μας, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος, κατόπιν σχετικῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως, ἀνταποκρίθηκε στὸ αἶτημα τοῦ Αἰδεσιμ. Πρωθιερέως π. Γρηγορίου Οὐΐλλιαμς ἀπὸ τὴς Η.Π.Α. νὰ μεταβῇ στὴν Ἀϊτή, προκειμένου νὰ προδῇ σὲ χειροτονία ἐνὸς Πρεσβυτέρου γιὰ τὴν Ὁρθόδοξο Ἱεραποστολικὴ Κοινότητα τῆς χώρας αὐτῆς.

- Ἡ Ἱεραποστολὴ στὴν Ἀϊτή, μία πολὺ πτωχὴ καὶ ὁμορφὴ χώρα σὲ νῆσο στὴν θάλασσα τῆς Καραϊβικῆς στὴν Κεντρικὴ Ἀμερική,

ὑφίσταται ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ ἔτη, χάρις σὲς ἄοκνες προσπάθειες τοῦ π. Γρηγορίου Οὐΐλλιαμς, Ἱερέως τῆς Ἀδελφῆς Ρωσικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς (ΡΟΕΔ).

Μετὰ τὴν ἔνωση τῆς ΡΟΕΔ μὲ τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας τὸν Μάιο τοῦ παρελθόντος ἔτους, οἱ δύο Ἱερεῖς τῆς Ἱεραποστολῆς στὴν Ἀϊτή ἐδέχθησαν τὴν ἔνωση. Ὅμως, ἓνας Διάκονος, ὁ π. Ἀμβρόσιος Νοέλ, καὶ τὸ σύνολο σχεδὸν τῶν ἰθαγενῶν Ὁρθοδόξων δὲν ἐδέχθησαν αὐτήν, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ὑπευθύνου τῆς Ἱεραποστολῆς π. Γρηγορίου Οὐΐλλιαμς ὑπήχθη-

σαν στην «Προσωρινή Ὑπερτάτη Ἐκκλησιαστική Διοίκηση» τῆς ΡΟΕΔ ὑπὸ τὸν Σεβασμ. Ἐπίσκοπο Ταυρίδος καὶ Ὁδησοῦ κ. Ἀγαθάγγελο. Ἔτσι, οἱ αὐξημένες ποιμαντικές ἀνάγκες ὑπαγόρευσαν τὴν ἄμεσο χειροτονία τοῦ Διακόνου Ἀμβροσίου εἰς Πρεσβύτερον. Ἡ περιοχὴ αὐτὴ εἶναι γαλλόφωνος καὶ μὴ ὑπάρχοντος πρὸς στιγμὴν Ἀρχιερέως διαθεσίμου πρὸς μετάβασιν στὴν Ἀϊτὴ ἀπὸ μέρους τῆς Ἀδελφῆς ΡΟΕΔ, ὁ π. Γρηγόριος Οὐΐλλιαμς μὲ τὴν ἄδεια καὶ εὐλογία τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τοῦ Ἀρχῆς ἐξήτησε τὴν ἰδική μας συνδρομή.

• Ὁ Θεοφιλ. κ. Ἀμβρόσιος, τὴν Παρασκευή, 3.5.2008 ἐκ.ἡμ., ἐχειροτόνησε Πρεσβύτερο τὸν Διάκονο Ἀμβρόσιο Νοὲλ στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῆς Ἁγίας Δωροθέας τοῦ Κασίν στὴν πρωτεύουσα τῆς Ἀϊτῆς Πόρτο Πρένς. Ἔλαβε μέρος καὶ ὁ π. Γρηγόριος, παρουσία πολλῶν πιστῶν. Ὁ π. Ἀμβρόσιος εἶναι βασικὸ στέλεχος τῆς Ἱεραποστολῆς ἀπὸ τῆς ἐνάρξέως της, διακρίνεται γιὰ τὴν ἐκδηλῆ εὐλάβεια καὶ ἱεροπρέπεία του καὶ εἶναι σὺν τοῖς ἄλλοις ὑπεύθυνος τοῦ μικροῦ Σχολείου τῆς Ἱεραποστολῆς.

• Τὴν Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου, 5.5.2008 ἐκ.ἡμ., ἡ ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία ἐτελέ-

σθη στὸ Συβαντιέρ, πλησίον τῆς πόλεως Ζακμέλ, ὅπου ἡ Ὁρθόδοξος Ἱεραποστολὴ διαθέτει προσωρινὸ Ναὸ καὶ Σχολεῖο, στὸ ὁποῖο φοιτοῦν 400 παιδιὰ καὶ εἶναι τὸ καλύτερο στὴν περιοχὴ, λειτουργεῖ δὲ ἐξαρτώμενο ἀπὸ δωρεὰς ἐξ Ἀμερικῆς. Ἐλειτούργησε ὁ Θεοφιλ. κ. Ἀμβρόσιος μὲ τοὺς δύο Ἱερεῖς π. Γρηγόριο καὶ π. Ἀμβρόσιο, παρουσία ἑκατοντάδος καὶ πλέον πιστῶν, σὲ κατανυκτικὴ ἀτμόσφαιρα πνευματικῆς εὐφροσύνης.

• Ἡ Ὁρθόδοξος Ἱεραποστολὴ τῆς Ἀϊτῆς εἰσέρχεται σὲ μία νέα περίοδο ἀναπτύξεως καὶ εὐχαριστοῦμε τὸν Κύριό μας, διότι μᾶς ἀξίωσε νὰ συνεισφέρουμε στὴν εὐλογημένη αὐτὴ διακονία ἀγάπης καὶ ἐνότητος.

Ἡ Ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως στὴν Ἐξαρχία τῶν Ἐνισταμένων Ἀμερικῆς

ΤΗΝ Πέμπτη τῆς Ἀναλήψεως, 23.5.2008 ἐκ.ἡμ., ἐώρτασε ὁ Ἱερός Ναὸς τῆς Κοινότητος τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος στὸ Ρότσεστερ τῆς Νέας Ὑόρκης τῶν Η.Π.Α., ὁ ὁποῖος ἀνήκει στὴν Ἐξαρχία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων ἐν Ἀμερικῇ.

Ἐλειτούργησε ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἔτνα κ. Χρυσόστομος μετὰ τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Ὀττάβας καὶ Βορείου Ἀμερικῆς (νέος τίτλος) κ. Ἀνδρονίκου τῆς Ἀδελφῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς (Προσωρινῆ Ὑπερτάτῃ Ἐκκλησιαστικῇ Διοίκησιν), τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Φωτικῆς κ. Αὐξεντίου, τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀκακίου, Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ Ἔτνα Καλιφορνίας, τοῦ Ἐφημερίου Αἰδεσιμ. π. Νικολάου Τσερνιάτσκι καὶ τοῦ Πρω-

τοδιακόνου τοῦ Σεβασμ. κ. Ἀνδρονίκου Ἰωβ Τσεμερώδ.

Ἡ ὠραία Χορωδία τοῦ Ναοῦ ἔψαλε στὰ σλαβονικά, ἑλληνικά καὶ ἀγγλικά.

Παρέστησαν με εὐλάβεια περὶ τὰ ἐξήκοντα μέλη τῆς ἀναπτυσσομένης αὐτῆς Κοινότητος, ἡ ὁποία ἐπαινέθηκε ἀπὸ τὸν Σεβασμ. κ. Χρυσόστομο γιὰ τὴν ὑποδειγματικὴ λειτουργία τῆς.

■ Νεκρολογία

† Ἀρχιμανδρίτης Σέργιος Γιαζαντζιεφ (1924-2008)

ΚΑΤΟΠΙΝ παρατεταμένης ἀσθενείας, στὶς 21.5.2008 ἐκ.ἡμ., τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Σέργιος Γιαζαντζιεφ, σὲ ἡλικία 84 ἐτῶν, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίας Σκέπτης τῆς Θεοτόκου στὸ Κνιάζεβο Σόφιας, στὴν ὁποίαν ἐπὶ ἔτη ὑπηρετοῦσε, τῆς Ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἐν Βουλγαρίᾳ.

Ὁ μεταστάς ἐγεννήθη στὶς 15.2.1924 καὶ

ἀπὸ παιδὶ ἦταν ἀφωσιωμένος στὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Διετέλεσε πνευματικὸ τέκνο τοῦ ἐπίσης μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Σεραφεὶμ Ἀλέξιεφ († 1993), τοῦ ὁποίου παρέμεινε πιστὸς μαθητῆς, βοηθὸς καὶ συνεργάτης μέχρι τῆς κοιμήσεώς του.

Ὁ κατὰ κόσμον Στέφανος Γιαζαντζιεφ ἀπεφοίτησε ἀπὸ τὸ Τμῆμα Κλασσικῆς Φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Σόφιας καὶ τὸ 1946 ἐκάθη Μοναχός, λαβὼν τὸ ὄνομα Σέρ-

γιος πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Σεργίου τοῦ Ράντονεξ, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐχειροτονήθη Ἱεροδιάκονος ὑπὸ τοῦ ἐπιφανοῦς Ρώσου Ἁγίου Ἱεράρχου Σεραφεῖμ (Σομπόλιεφ), ὁ ὁποῖος διαποίμεινε τοὺς Ρώσους μετανάστες στὴν Βουλγαρία. Μετὰ ἀπὸ μερικὰ χρόνια ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος ἀπὸ Ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας.

Ὁ π. Σέργιος ἀπεφοίτησε ἐπίσης ἀπὸ τὴν Θεολογικὴ Ἀκαδημία τῆς Σόφιας, ὅπου ἀκολούθησε μεταπτυχιακὲς σπουδὲς καὶ ἐν τέλει κατέστη Ἐπίκουρος Καθηγητὴς Ἑρμηνείας τῆς Καινῆς Διαθήκης. Συνέγραψε ἀρκετὰ θεολογικὰ ἄρθρα καὶ μελέτες.

Στὰ δύσκολα χρόνια τῆς κομμουνιστικῆς κυριαρχίας στὴν Βουλγαρία, ὁ π. Σέργιος, διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς ποιμαντικῆς δραστηριότητος, ἐργάσθηκε ἀκατάβλητα γιὰ τὴν πνευματικὴ διαφώτισι τῶν συμπατριωτῶν του.

Τὸ 1968 ὁ π. Σέργιος ἐτοποθετήθη ἐφημέριος στὸν Ρωσικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὴν Σόφια καὶ τὸ ἴδιο ἔτος, μαζὶ μὲ τὸν πνευματικὸ τοῦ ὁδηγὸ Ἀρχιμ. π. Σεραφεῖμ, ἐπίσης Καθηγητὴ στὴν Θεολογικὴ Ἀκαδημία Σόφιας, ἀρνήθηκαν νὰ ἀποδεχθοῦν τὴν ἐφαρμοσθεῖσα τότε Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία στὴν Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας, ἐν ὑπακοῇ σὲ σχετικὴ ἐντολὴ τοῦ Πνευματικοῦ των Διδασκάλου Ἁγίου Ἱεράρχου Σεραφεῖμ (Σομπόλιεβ). Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο, ἀμφότεροι ἐξεδιώχθησαν ἀπὸ τὶς ἀκαδημαϊκὲς θέσεις τους στὴν Θεολογικὴ Σχολή.

Οἱ Ὁμολογηταὶ Ἀρχιμανδρῖται π. Σερα-

φεῖμ καὶ π. Σέργιος, οἱ ὁποῖοι χάριν τοῦ ζήλου γιὰ τὴν Γνησίᾳ Ὁρθοδοξίᾳ ἐθυσίασαν τὰ πάντα, κατέφυγαν στὴν Ἱερά Γυναικεία Μονὴ Ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου στὸ Κνιάζεβο, προάστιο τῆς Σόφιας, πλησίον τῆς ὁποίας διέμειναν ἕως τέλους τῆς ζωῆς των, προκειμένου νὰ ὑπηρετοῦν τὴν Μονὴ καὶ ὄσους καλοπροαιρέτους Ὁρθοδόξους θὰ προσέφευγαν εἰς αὐτούς. Μαζὶ συνέγραψαν τὸ σημαντικὸ ἔργο τους

«Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενισμός», τὸ ὁποῖο ἐξεδόθη στὴν Βουλγαρικὴ γλῶσσα τὸ 1992 (σελ. 486) καὶ ὀλίγον ἀργότερα μετεφράσθη στὰ Ρωσικά. Στὸ ἔργο αὐτό, στὸ ὁποῖο ἀπαντοῦν στὸ ἐρώτημα «Γιατί ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἴμεθα Οἰκουμενισταί», μὲ θεολογικὴ ἐμβριθεία καὶ ὁμολογιακὴ καθαρότητα κατέκριναν ἀποφασιστικὰ τὴν αἵρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ κατέδειξαν τὴν ὁδὸ τῆς εὐθύνης καὶ τοῦ χρέους τῶν Ὁρθοδόξων ἔναντι τῆς ὀγκουμένης ἀποστασίας.

Ἦδη ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τῆς δεκαετίας τοῦ '80, οἱ δύο Ἀρχιμανδρῖται, ἕως τότε ἐν ἐκκλησιαστικῇ ἀπομονώσει διατελοῦντες, ἐγνωρίσθησαν μετὰ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου συνεδέθησαν μὲ ἀδιαρρήκτους δεσμοὺς πνευματικῆς φιλίας καὶ ἐν Χριστῷ ἀγάπης καὶ κοινωνίας.

Στὴν διάρκεια τοῦ Κομμουνισμοῦ, ὑπέδειξαν πνευματικὰ τέκνα τους γιὰ τὴν Ἱερωσύνη, τὰ ὁποῖα ἐχειροτόνησε προθύμως ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης κ. Κυπριανός, προκειμένου νὰ

διακονήσουν τὸ «μικρὸν ποίμνιον» τῶν Ἀκαινοτομήτων Ὁρθοδόξων τῆς Βουλγαρίας. Μετὰ δὲ τὴν πολιτειακὴ ἀλλαγὴ, ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς Κληρικοὺς ἀνεδείχθη Ἀρχιερεὺς, ὁ νῦν Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Τριάδιτσα κ. Φώτιος, καὶ ἔτσι τὸ Ἐνιστάμενο Πλήρωμα ἐν Βουλγαρία ἐκαλύφθη πνευματικῶς καὶ ὠργανώθη ἐκκλησιαστικῶς, πρὸς μεγάλην χαρὰν καὶ ἀνακούφισιν τοῦ ἀγωνιστοῦ Ἀρχιμ. π. Σεργίου.

Ὁ π. Σέργιος ἀγαποῦσε ιδιαίτερα τὶς Ἐκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας καὶ μάλιστα τὴν Θεία Λειτουργία, τὴν ὁποία τελοῦσε πάντοτε μὲ εὐλάβεια, φόβο Θεοῦ καὶ ἐκπλήσσοις θερμῆς καὶ ζωντανῆς.

Προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ βοηθῆ πνευματικῶς τοὺς συνανθρώπους του καὶ νὰ τοὺς ὑποδεικνύη, λόγῳ καὶ ἔργῳ, τὴν εὐλογημένη ὁδὸ τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἀρετῆς. Δια-

κονοῦσε μὲ ὑπομονή, αὐταπάρησι καὶ βαθειὰ συμπόνια στὸ Μυστήριο τῆς Ἐξομολογήσεως. Τὸν διέκρινε πάντοτε, παρὰ τὴν θέσι καὶ τὴν μόρφωσί του, μία παιδικὴ ἀπλότητα καὶ ἐκφραστικότητα, τὴν ὁποίαν ἐκδήλωνε φυσικὰ καὶ ἀνεπιτήδευτα. Παράλληλα, ἐξέφραζε μὲ ἰδιαίτερη ἐκδηλωτικότητα τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπογοήτευσί του ἀπὸ προδοτικὰς ἐνέργειες, τόσοσ ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὅσον καὶ ἐναντίον τῶν ἀγαπητῶν του προσώπων, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου.

Τὴν Ἐξόδιον Ἀκολουθία του στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου Κνιάζεβο, ὅπου καὶ ἐτάφη, ἐτέλεσε ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Τριάδιτσα κ. Φώτιος, ὁ ὁποῖος προΐσταται τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἐν Βουλγαρία, συμμετεῖχαν δὲ πολλοὶ Κληρικοὶ του, καθὼς καὶ μεγάλο πλῆθος πιστῶν.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη!

«ORTHODOX RESISTANCE AND WITNESS»

THE OFFICIAL QUARTERLY
OF THE HOLY SYNOD IN RESISTANCE

PUBLISHER

The Consistory of the Holy Synod in Resistance

WITH THE BLESSING OF

His Grace Bishop Cyprian of Oreoi
Acting President of the Holy Synod in Resistance

OWNER

Holy Monastery of St. Cyprian, Fili, Attica, Hellas

MANAGING EDITOR

His Grace Bishop Clement of Gardikion

TELEPHONE NUMBER

+ 30 210 2411380, 210 2411316

TELEFACSIMILE NUMBER (Telefax)

+ 30 210 2411080

ELECTRONIC MAIL ADDRESS (e-mail)

Kyprianos@synodinresistance.org

OFFICIAL WEBSITE

<http://www.synodinresistance.org>

POSTAL ADDRESS

Holy Monastery of St. Cyprian
P.B. 46006 - 133 10 ANO LIOSIA - HELLAS

Printed in Hellas

